

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SHADOW BOUND QUEEN

COURT OF
MONSTERS
AND MALICE

ELIZA RAINE

A BRIDES OF FAE AND MIST NOVEL

Get this PDF for free at <https://rainey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CANAVARLAR VE MALİCE KÜRSÜSÜ

GÖLGEYE BAĞLI KRALİÇE

OceanofPDF.com

ELIZ A RAI NE

OceanofPDF.com

ELIZA RAIÍVE

COURT MONSTERS MALICE

TK SHADOW BOUND QUEEN

ADRIDES FAEAMHÍST MIV EL
FO

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kısa Bir ...

1. [Reyna](#)
2. [Reyna](#)
3. [Reyna](#)
4. [Reyna](#)
5. [Reyna](#)
6. [Mazrith](#)
7. [Reyna](#)
8. [Reyna](#)
9. [Reyna](#)
10. [Reyna](#)
11. [Reyna](#)
12. [Reyna](#)
13. [Reyna](#)
14. [Reyna](#)
15. [Reyna](#)
16. [Reyna](#)
17. [Reyna](#)
18. [Reyna](#)
19. [Reyna](#)
20. [Reyna](#)
21. [Reyna](#)
22. [Reyna](#)
23. [Reyna](#)
24. [Reyna](#)
25. [Reyna](#)
26. [Reyna](#)
27. [Reyna](#)
28. [Mazrith](#)
29. [Reyna](#)
30. [Reyna](#)
31. [Reyna](#)
32. [Reyna](#)

Hades'in Gücü

Okuduğunuz için
teşekkürler!

OceanofPDF.com

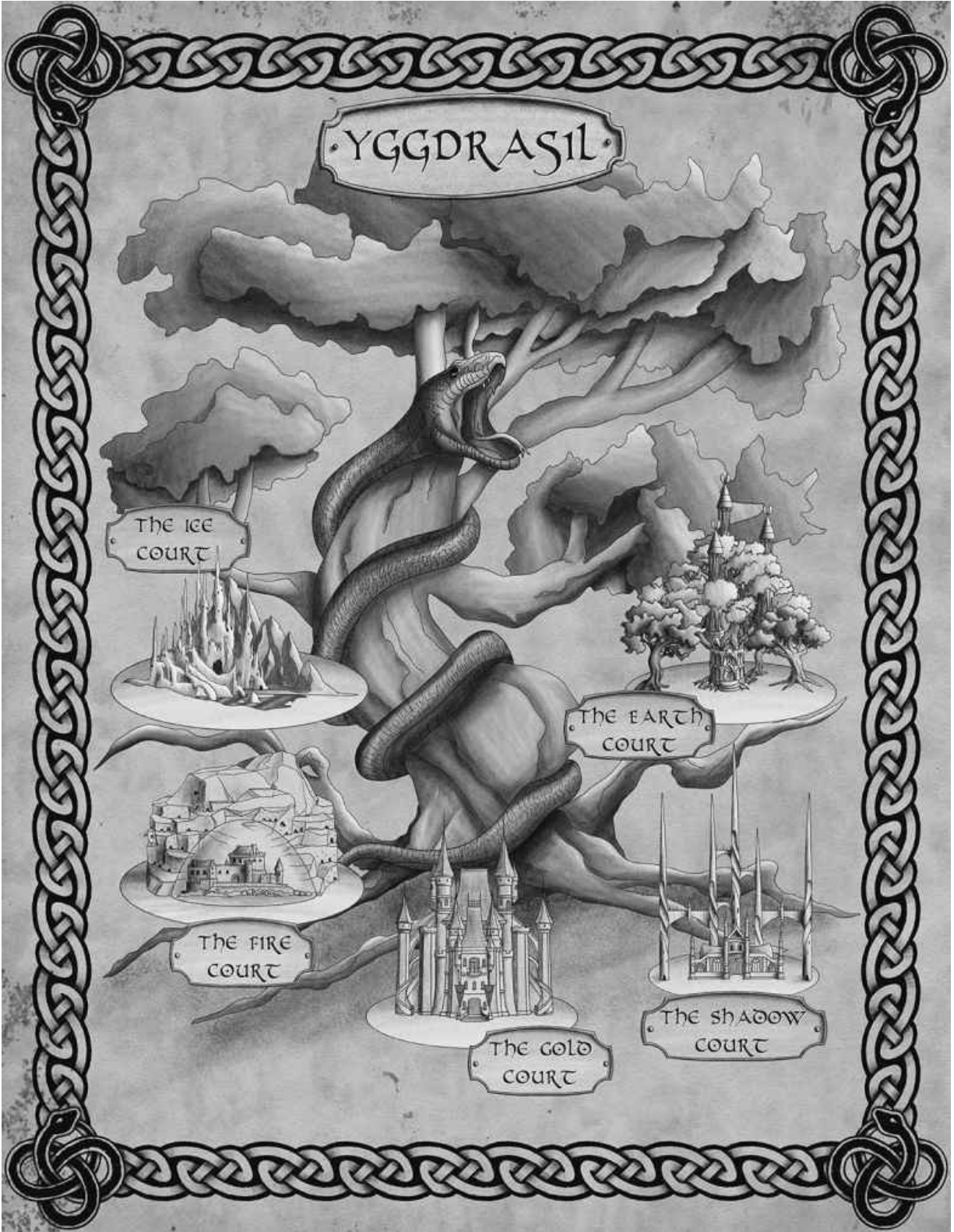
*Asla pes etmeyen herkes için.
Odin aşkına, sende bu var.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

KISA BİR HATIRLATMA...

KUZGUNLAR VE HARABELER SARAYI

Reyna, *altın-verici* olarak bilinen altın-fae için asa yapan, rün işaretli yetim bir insan köledir. *Yggdrasil*'de kahverengi saçlı olmayan tek insandır - onunki bakır rengindedir. Özellikle vahşi ve zalim bir altın-efe olan Lord Orm, onun bir sonraki bağlı cariyesi olmasına karar verdiğinde, kaçmak için planlarını yapar. Ancak bunu yapamadan, iki arkadaşı Lhoris ve Kara ile birlikte Gölge Saray'ın efsanevi Prensi Prens Mazrith tarafından kaçırılır.

Gölge-fae'ler insanların kafalarının içine girebilmektedir - bu Reyna'yı dehşete düşüren bir şeydir çünkü hayatı boyunca bir sır saklamıştır. Ne zaman altınla çalışsa, sonrasında *Yggdrasil*'in sınırlarında yaşayan ve Açlıktan Ölenler olarak adlandırılan ölümsüz canavarların korkunç görüntülerini görüyor.

Mazrith'in Reyna için planı vardır ve çılgın, sapkın üvey annesi Kraliçe'nin üç altın vericiyi de öldürmesini engellemek için Reyna'yı nişanla kendisine bağlamak zorunda kalır. Prens onu dağın altındaki gizli bir tapınağa götürür; burada heykellerden oluşan bir halka ve üzerinde "*Bakır saçlı altın verici anahtardır*" yazan bir yazı vardır.

Başarısız bir kaçış girişimi, zehirli bir yılanın saldırısı ve gizemli bir fae tarafından kendisine yardım etmesi için gönderilen büyümlü bir baykuşla tanışması arasında Reyna yavaş yavaş Prens'in sandığı gibi biri olmayabileceğine inanmaya başlar. Ondan altın rünler süzülmemektedir, ki bu imkansız olmalıdır.

Tapınaktaki altın heykeli onardığında bir imgelem görür ama Açlıktan Ölenler yerine Mazrith ve annesini konuşurken görür. Ona ölümünün kendisine beş yıl yetecek kadar büyü vereceğini ve bir sis asası bulmasını söyler.

Daha sonra birisi onu tapınaktan aşağı iterek ölümüne sebep olur, ancak baykuş Voror onu kurtarır. Artık kaçabileceğini fark eder ama kaçmamaya karar verir. Kaderi açıkça tapınak ve Prens ile karışmıştır ve bundan kaçamayacağını kabul eder. Geri dönerken Açlıktan Ölenler tarafından saldırıya uğrar ve özellikle onun peşindedirler. Prens dev bir ayıyla ortaya çıkar ve asasıyla onları geçici olarak öldüren ama kendisini de yaralayan bir patlamaya neden olur. Ona Kraliçe'nin geldiğini ve kaçması gerektiğini söyler, sonra da yere yığılır.

AÇGÖZLÜLÜK VE ALTIN MAHKEMESİ

Reyna, Kraliçe'den kaçmak yerine Prens'i kurtarmayı başarır. Bir mağarada saklanırlar ve Reyna onun yarasının ciddi olduğunu ve altın renginde parladığını keşfeder. Prens ona lanetli olduğunu ve bunu bozmak için otuzuncu yaş gününe kadar vakti olduğunu itiraf etmek zorunda kalır. Ona daha fazla ayrıntı anlatmayacaktır.

Dağın içinden kurtarırlar ve Kraliçe, münzevi olan Ateş Mahkemesi hariç tüm Fae Mahkemeleri arasında *Leikmot* olarak bilinen bir oyun festivali ilan eder. Kraliçe, Divan'a Mazrith'in insan bir gelin alma kararına güveneceklerse, Gölge Divanı'nın şampiyonu olarak kendini kanıtlaması gerektiğini söyler.

Diğer üç şampiyon gelir; toprak-fae'den Lord Dakkar, buz-fae'den Leydi Kaldar ve altın-fae'den Lord Orm. Gölge Mahkemesi üç oyuna ev sahipliği yapar, ilk ikisini Reyna kaybeder, ancak yarışırken rakiplerinin gözünden görüler görür.

Oyunlar arasında tapınaktaki heykeli tamir etmeyi başarırlar ve heykel onlara bir bilmece verir. Bilmeceyi çözerler ve dağın içindeki efsanevi bir berserker'in antik bir heykelini ziyaret ederler. Voror'un yardımıyla çılgın heykelden bir parça yeşim taşı almayı başarırlar.

Yeşim taşı tapınağa götürmeden önce Mazrith, Reyna'nın onun hakkında gördüğü fae-wine rüyalarının bir parçası olduğunu fark etmesini sağlayan bir şey söyler. Tartışırken yeşim taşına dokunur ve üvey annesinin elinde bir sis asası tuttuğu hayalini tetikler.

Mazrith'in annesinin öldüğü imgesi de dahil olmak üzere gördüklerini ağzından kaçırır. Mazrith öfkelenir, ona görevi tek başına sürdüreceğini söyler ve oradan ayrılır. Kadın peşinden gittiğinde Mazrith Açlık Çekenler'in saldırısına karşı savaşmak için çağrılmıştır. Kız yarışa katılır ve kazanır. Ancak Orm onunla alay eder ve arkadaşlarının tehlikede olduğunu fark eder. Onlara doğru koştuğunda, gitmişlerdir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

REYNA

M Boş odanın içinde dönüp dururken başım dönüyordu.
Bu nasıl oldu?
Kara'nın kitabı yerde açık duruyordu, Lhoris'in piposu koltuğunun
üzerindeydi.

Onları son gördüğümde oturduğu sandalyeye.

Kederden çok öfkeden kaynaklanan gözyaşları görüş alanımda yüzüyordu.

Arkadaşlarımı kim kaçırdı?

Burada güvende olmaları gerekiyordu. Ellisar onları koruyordu.

Ellisar.

Oturma odasının zemininde yatan iri adamın kısa süreli anısı, kafamdaki
panik çınlamasının arasından zorla geçip gitti.

Ana odaya geri koştum ve Frima'nın koca gövdesini kucakladığını gördüm.

", konuş benimle, seni koca ahmak," diye mırıldandı. Kanaması vardı

Alnındaki bir kesik yüzünden, ama göğsü hareket ediyordu.

"Muhafızlar," diye mırıldandı ve Frima gözlerini yukarı tanrılara şükretti.

Onlara doğru ilerledim ve çömeldim.

"Hangi muhafızlar?"

"Queen's," diye iç geçirdi, gözleri bir aralık açıldı. "Başım..." Gözleri
irislerini gösterecek şekilde geriye kıvrıldı ve Frima ellerini yanaklarına sıkıca
vurdu.

"Reyna, brendi getir, hemen."

İstedğini yaptım ve uzak duvardaki içecek dolabına doğru ilerledim.
İçkiyi beceriksizce doldururken ellerim titredi.

Eğer haklıysa ve Kraliçe'nin muhafızları arkadaşlarımı aldıysa... Onlar
altın vericilerdi. Ezeli düşmanın en değerli araçları.

Korkumu bastırarak içkiyle geri döndüm. Frima, Ellisar'ı yanına yaslanması için yukarı çekmişti ve bardağı benden aldı.

"Yarası ciddi değil, çok az kan kaybı var. Sadece kafasına ağır bir darbe almış," dedi bana sessizce.

Ellisar bir elini kaldırdı, sonra gözlerini kırıştırdı. "Neden mavi?"

Frima hırladı ve küfretti. "Kafama *çok* şiddetli bir darbe aldım."

"Ellisar, Kraliçe'nin muhafızları arkadaşlarımı neden götürdü?" Sesimdeki aceleciliği bastırmaya ve yaralı adamla sakince konuşmaya çalıştım. Başaramadım.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Kadın bir şeyler yazmış," diye geveledi.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Nereye? Nereye yazmış?"

Bakışları göğsüne düştü ve Frima ile ben de onu takip ettik. Kürkünün iç tarafına bir kâğıt parçası iliştilmişti ve kenarı dışarı çıkıyordu.

Onu kaptım.

"Gölge Saray'ın *Leikmot*'a ev sahipliği yapmasının sona ermesinin bir kutlaması olarak, bu gece yarısı düzenlenecek maskeli baloya davetlisiniz," diye okudum. "Böyle bir etkinliğe uygun eğlenceyi sağlamak için, şampiyonlarımızın her birinden değerli bir şey alındı. Onları geri kazanma fırsatı baloda gerçekleşecek. Saygılarımla, Gölge Saray Tacı."

Frima, ben daha berbat edemedim kâğıdı elimden aldı. Öfke, görüşümün kenarlarında siyah noktaların uçuşmasına neden oluyordu ve ağzım kum gibi kurumuştı.

"Yeterince şey yapmadı mı?"

"Sakin ol. Bu hâlâ hayatta oldukları anlamına geliyor," diye yanıtladı Frima notu tarayarak.

Onun sözlerine
sarıldım. Hâlâ
hayattaydılar.

Ama Kraliçe deliydi. Tamamen dengesiz. Onları gece yarısına kadar hayatta tutacağına güvenilebilir miydi?

Ayrıca, hayatta olmak zarar görmemiş olmak anlamına gelmiyordu.

Topuğumun üzerinde dönerek açık kapıya yöneldim. "Reyna, nereye gidiyorsun? Maz burada olmadan yapamazsın-"

"Yapabilirim ve yapacağım da."

İtirazını dinlemek için kalmadım.

Mazrith'e karşı içimde beklenmedik bir öfke patlaması yaşıyordum.

Gitmemiş olsaydı bunlar olmazdı. Kraliçe asla onun odasına girecek kadar cüretkar olmazdı.

Onun gücüne, konumuna ya da aslında herhangi bir kozuna sahip olmayabilirim ama arkadaşlarım işkence görürken gece yarısına kadar odamda oturamazdım.

"Bunu sensiz yapacağım, seni aptal yılan sever *veslingr*," diye tısladım kan rengi koridorlarda aceleyle ilerlerken.

"Yalnız değilsin." Voror'un sesi kafamın içine girdi ve şaşkınlıktan gözlerim yaşardı. "Sana yardım edebilir miyim bilmiyorum ama yalnız olmadığımı bil."

"Teşekkür , Voror. Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Hayır ama taht odasına duvarlardan giremiyorum. Onu koruyan büyü çok güçlü."

"Yani orada olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Tüm sarayı aramadım, sadece kölelerin kaldığı bölümleri ve zindanları aradım."

"Tamam. Teşekkür ."

"Orm'un bunun olacağını nasıl bildiğini anlamıyorum," dedi baykuş ve adımlarım yavaşladı.

"Haklısın. O biliyordu..."

"Onunla Kraliçe arasında bir şeyler var." "Romantik mi?"

"Politik."

Başımı salladım. "Mazrith de öyle düşünüyor. Bu oyunların ötesinde bir şeyler planlıyorlar."

Büyük merdivene ulaşmıştım ve basamakları ikişer ikişer çıktım. "Reyna, Prens olmadan Kraliçe'nin taht odasına girmek tehlikeli bir şey."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Tahta bir asadan başka bir şeyiniz yok." "Yine, zaten bildiğim bir şeyi neden bana söylüyorsun?"

"Ben sadece size kararınızı yeniden değerlendirmeniz için bir şans veriyorum."

Beyaz bir kanat çırpışı dikkatimi çekti. Çullanarak aşağı indi ve hemen önümdeki geniş korkuluklara kondu. Durdum ve kocaman gözlerini bana kırıştırdı.

"Biliyorum, Voror. Bunun güvenli bir şey olmadığını biliyorum. Ama bu beni durdurmayacak. Arkadaşlarımın zarar görmediğini bilmek zorundayım."

"Eğer öyleyse ne yapacaksınız?"

Benim yüzleşmeyi reddettiğim düşünceyi dile getiriyordu.

Odin adına ne *yapabilirdim* ki? Baykuş haklıydı, tahta bir asadan başka hiçbir şeyim yoktu. Buradaki düşmanlarıma karşı tek avantajım gölge prensti. *Ortada olmayan* gölge prens.

"Bir şeyler düşüneceğim."

"En son bir şey düşündüğünde kendini onların yerine koymuştun. Reyna, şimdi bunu yapmamalısın."

Boğazım düğümlenerek ona baktım. "Benim hayatım onlarınkinden daha değerli değil."

"*Yggdrasil*'in kaderi sana bağlı Reyna. Bunu hatırlıyor musun?" "Tabii ki biliyorum," diye mırıldandım. O aptal kelimeler içimde dönüp duruyordu. düzenli olarak başını.

"karşı bir sorumluluğunuz var."

"Benim dünyam mı? Hepsi benden nefret ediyor! Bana bok gibi davranıyorlar! Bu dünyaya ne borçluyum?"

"*Yggdrasil*'i oluşturan bireylerin sadece bir kısmını gördün," dedi Voror sert bir sesle. "Birkaç çürümüş ruha bakarak tüm dünyayı yargılamaya mı kalkıyorsun?"

Ona ters ters baktım. "Arkadaşlarımı görmek istiyorum."

"Ve ben seninle olacağım. Ama yanlış bir karar vermene izin vermeyeceğim."

Ona beni nasıl durdurabileceğini anlayamadığımı söylemek üzereydim. Hayatım boyunca kötü kararlar vermiştim ve şu ana kadar hâlâ ayaktaydım, arkadaşlarım da öyle.

Ama kelimeler gelmedi.

Baykuş haklı mıydı? Birkaç yozlaşmış kişi yüzünden bütün bir dünyayı mı yargılıyordum?

Hayatımın başkalarınınkinden daha değerli olduğuna inanmasam da, benden daha büyük bir oyunda piyon olduğumu kabul etmiştim. Artık bana bağlı olan sadece Lhoris ve Kara'nın hayatı değildi. Mazrith'inki de.

Ve ona olan kızgınlığıma rağmen, bunun bir anlamı vardı. İsteddiğimden ya da beklediğimden daha fazla.

"Kraliçe Andask!"

Bir erkek sesi koridorda çınladı, duvarlarda yankılandı ve öfkeyle doldu. Voror anında havalandı ve Dakkar merdivenlerin dibinde hışımla ortaya çıktı.

Öfkeli bakışları benimkileri yakaladı ve sustu. "Taht odası nerede?"

İşaret ettiğim gibi merdivenlerden aşağı hızla indim. "Senden birini mi aldı?"

"Küçük çarpık oyunlarına pişman olacak," diye hırladı.

Oyunlarda gördüğüm o rahat ve kendinden emin Fae'den eser kalmamıştı.

Yüklü hava asasının etrafında dönerek parlak yeşil renkte yanıp sönüyordu ve yumuşak yüzü öfkeyle sıkışmış ve sertleşmişti.

Ona yetişmek için koştum ve ulaştığımızda taht odasının kapılarının açık olduğunu görünce şaşırdım.

Korkunç odanın eşğine ulaştığımda hızlı adımlarım içgüdüsel olarak yavaşladı ve beni odanın en ucundaki tahtında oturan Kraliçe'ye götüren uzun halıya taşımak için bacaklarımı hareket etmeye zorlamak zorunda kaldım. Açıkça aydınlatılmış tek şey oydu; odanın geri kalanı hâlâ karanlıkla örtülüydü. Titrek mum ışığını yakalayan kırmızı taşlarla süslü, özenle işlenmiş siyah bir kürk yaka takmıştı ve gözlerim doğrudan başının üzerindeki boşluğa . Bu sefer üzerinde hiçbir şey asılı değildi, bunu görünce rahatladım.

Dudakları siyah dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle kıvrıldı ve asasını tutan elini salladı.

Duvar apliklerinin hepsi alev aldı, halı kaplı yürüyüş yolunun kenarlarını kaplayan kafatası dolu vazolar ve tahtın sol tarafındaki asma kırıtlara asılı çok uzun bir perde görüldü. Elinin bir başka hareketiyle perde yere düştü.

Dakkar öfkeyle havladı. İleri atıldım.

Yedi kişi ve zarif bir altın taç havada asılı duruyordu, etraflarına gölge şeritleri sarılmıştı.

Hepsi uyuyor gibi görünüyordu ama hiçbirinin yüz hatlarını zar zor seçebildim. Lhoris ve Kara sıradaki son ikisiydi ve doğruca onlara doğru ilerledim.

"Onlara ne yaptınız?" Dakkar neredeyse aynı sözleri söylerken ben de aynı anda talep ettim.

"Zarar görmediler," diye şarkı söyledi Kraliçe gülümseyerek.

"Buna hakkınız yok!" diye bağırdı Toprak Fae, halıdan tahtına doğru ilerlerken.

"Aksine, her türlü hakka sahibim. Mahkemenizin *Leikmot*'a girerken imzaladığı sözleşme açıkça böyle bir etkinlik için izin veriyor."

Yanındaki bir yerden bir kâğıt parçası çıkardı ve ince bir gölge filizi onu fae'ye taşıdı.

Yüz ifadesi karardı ve kadın çınlayan bir kahkaha attı.

"Dur tahmin edeyim, Lord Dakkar. Okuyamıyor musunuz?" Dakkar bir şey söylemeyince konuşmaya devam etti. "O halde, anlaşmamızın en ince ayrıntılarını içeren ince yazıların bunu adil ve onurlu kıldığına dair sözüme güvenmek zorundasınız." Elini tutsaklara doğru salladı. "Bir gösteri yapmalıyız! Yüzyıllardır böyle bir şey ilk kez yapılıyor. Sıkıcı olması utanç verici olur."

Dakkar, "Sende, senin onurlu tanımında ve tüm bu lanetli mahkemede çok yanlış bir şeyler var," diye tısladı.

"Şimdi, şimdi. Sözleşmede iyi davranışlar ve kardeşlerimize saygı hakkında da çok şey var."

"Kafalarının içine mi girdin?" Sesim iki fae'nin de bana dönmesini sağladı.

Kraliçe'nin gözleri kısıldı. "Aynı sözleşmeye göre bu çok uygunsuz olurdu. Tabii ki yapmadım."

Ona bir an bile inanmadım.

"Eğer yeğenimin saçının bir teline zarar verdiyseniz-" Dakkar başladı ve öfkeli fae için bir sempati sarsıntısı hissettim. Ama cümlesini bitiremedi.

"Kraliçe Andask! Olayların böylesine şok edici bir şekilde gelişmesinden dolayı sizi kutluyorum!" Orm halıya doğru yürüdü ve figürlere üstünkörü bir

bakış attı. Sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki taç onun için değerli bir şeydi. Yine de en azından bir canlıyı önemsemesi ilginçti. Ben de onu izleyerek figürleri taradım, zayıf noktasının kim olabileceğini anlamaya çalıştım.

ol.

Kraliçe ona gülümseyerek, "Etkileneceğinizi hissediyordum Lord Orm," dedi.

O cevap veremeden Kaldar koşarak odaya girdi.

"Agda!" diye seslendi, sonra etrafındaki manzarayı seyrederek ayağa kalktı. "Bunun anlamı ne?" Birkaç uzun adımda uyuyan tutsaklara ulaştı, solgun yanaklarını pembeye boyadı.

"Orm'a sor," diye seslendim ve herkesin dikkatini çektiğimden emin oldum. "O bunu biliyordu."

Altın-fae elini göğsüne götürdü, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Tabii ki yapmadım. Oradaki benim kendi akrabam," dedi. Kraliçe'ye baktı. "Onların zarar görmediğine dair hepimizi temin edebilir misiniz? Masumlara işkence edilmesi sözleşmede yasaklanmıştır." Dakkar'a acımasız bir bakış fırlattı. "Ben de her kelimesini dikkatle okudum."

"Benimle birlikte oldukları süre boyunca uyuyorlardı," diye gülümsedi. "Bu akşamki baloda onların güvenliğini kazanmayı başaramazsanız, tamamen zarar görmeden kalacaklar."

"Bu hiç adil değil!"

"Bunu asla kabul etmediler. Onları bu şekilde kullanamazsınız!" Diğer fae'lerle aynı anda konuştum.

Orm hiçbir şey söylemedi.

Sözleşme bana doğru süzüldü, gölge şeridi tarafından taşındı. "Eğer bunu okumak istersen ya da senin için okuyacak birini bulursan, yemin ederim ki yanlış bir şey yapmadığımı göreceksin."

"Ben hiçbir şeytani sözleşmeyi kabul etmedim!"

"Gölge Divanı şampiyonu sensin, küçük insan. Gölge Divanı da bunu kabul etti."

"Bunun bedelini aynen ödeyeceksin Andask," diye tükürdü Kaldar, beni cevap vermekten kurtararak.

"Kaçınılmaz olarak yetersiz kalacak intikam girişiminizi dört gözle bekliyorum," dedi Kraliçe ona tatlı bir sesle. "Bu arada, Odin tarafından bana bahsedilen asamdaki güç üzerine yemin ederim ki, şu andan gece yarısı onları bir sonraki görüşünüze kadar hiçbir şekilde zarar görmeyecekler."

"Bundan daha büyük bir söz olamaz," dedi Orm omuz silkerek. Kadının önünde eğildi. "Bu akşama kadar," dedi ve halıya doğru geri yürüdü. Dakkar bir kez daha öfkeyle havladıktan sonra gölgelerde asılı duran iki kahverengi tenli fae'ye doğru ilerledi. "Geri döneceğim," diye fısıldadı ve Orm'u takip ederek taht odasından çıktı. Kaldar kendi halkına uzun uzun baktıktan sonra o da gitti.

Onlarla birlikte gitmem gerektiğini biliyordum. Onunla yalnız kalmak riske atmam gereken son şeydi.

"Mazrith burada olsaydı onları almazdın."

"Yapardım, küçük kız. Ayrıca, o burada değil. Yani senin düşüncelerin tartışmalı."

"Ne yaptığınızı biliyorum."

"Hayır, değilsin." Dilini dudaklarında yavaşça gezdirdi.

Arkamda yumuşak ayak sesleri duyuldu ve uzun cübbesi içinde Rangvald'ı gördüm. "Kraliçem, bu gece için dikkatinizi gerektiren hazırlıklar var." Bana döndü. "Leydi Frima hemen Yılan Sütlerinde ona katılmanızı rica ediyor."

Tıslayarak Lhoris ve Kara'ya döndüm. "Sadece birkaç saat bekleyin. Ve Odin adına, size zarar verirse onu öldürürüm."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

REYNA

"F Lanet Mazrith!" Şöminenin çevresine tekme attım. Brynja saçım ve yüzüm üzerinde çalışarak beni bu insanlara uyum sağlamam için nasıl görünmem gerekiyorsa o hale getirmişti. manyaklar.

Hizmetçi önüme bir dizi elbise koyduğunda, hemen en çok göze çarpanı seçtim; kırmızı, kemerli bir korsaj, hafif bir etek ve rahat hareket etmemi sağlayacak uzun bir yırtmaç.

Bu akşam tüm gözler benim ve diğer şampiyonların üzerinde olacaksa, cesur görünmek istiyordum. Özgüvenli. Her fırsatta bana 'küçük' demekte ısrar eden Kraliçe'ye bir mesaj göndermek.

Ama bir elbise arkadaşlarımı geri kazanmama yardımcı olmazdı. Ya başarısız olursam?

Taht odasından ayrıldığımdan beri bu düşünce her cehennem anına sinmişti.

Ya verilen görev çok zorsa, insanlar için değil de Fae'ler içinse?

Tabii ki öyle olacaktı. Kraliçe beni yakalamak için dışarıdaydı. Ya da en azından benim aracılığımıyla Mazrith'e ulaşmak için.

Prens'e olan öfke kabardı. "O gitmeseydi bunlar asla olmazdı!"

Frima omuz silkti, siyah elbisesinin bol askıları omzundan aşağı düşerken bir kadeh ısırgan şarabını dudaklarına götürdü. "Belki değil ama o zaman da Açlıktan Ölenler onun korumak için gittiği insan klanlarını öldürüp yerdi. Bunu mu tercih ederdin?"

Ona ters ters baktım. Haklıydı ama şu anda yanıldığının kanıtlanmasına ihtiyacım yoktu. Öfkelenmeye ihtiyacım vardı.

"Ondan sır sakladığım için öfke nöbeti geçirdi. Bu nasıl adil olabilir? Yani, sizi kaçıran birine tüm lanetli sırlarınızı anlatır mıydınız?"

Başını bana doğru eğdi. "İkinizin ne hakkında kavga ettiği sizi ilgilendirir. Ama Maz dürüstlüğe değer verir. Bunun iyi bir nedeni var."

"Ben arkadaşlarıma değer veririm. Ve şimdi, onun yüzünden, onlar-" Yüzümü buruşturdum, kelimelerim aniden durdu.

Frima bardağını bana uzattı. Dudağımı ısırdım, sonra aldım.

"Reyna, hepinizin burada olması onun suçu, kabul ediyorum. Ama sanırım bu özel öfkenin Kraliçe'ye yönelik olması gerektiğini biliyorsun. Maz'a değil. Onu doğru şekilde yönlendirmelisin. Ona gününü göstermek için kullan. Kazanmak için."

"Ne..." Durakladım, sonra bardağında kalanı yudumladım, yanmanın tadını çıkardım. Boş kaba baktım, sesim fısıltıya . "Ya yapamazsam?"

Fae kadın derin bir nefes aldı, sonra omzuma sertçe vurdu. "Yapacaksın. O at yarışını sen kazandın. Ve eğer bu sihir için tasarlanmış bir testse, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Yapacak mısın?"

"Önünde duran şeye ne zaman inanacaksın?" Çıplak omzumu sıkıca kavradı. "Maz'a hizmet ediyorum. Sonuna kadar. Ve eğer o senin güvende olmanı istiyorsa, ben de senin güvende olmanı istiyorum." Kavrayışı gevşedi. "Ve eğer senden hoşlanıyorsa, ben de hoşlanıyorum."

"... Sanırım benden hoşlandı." Sesim hâlâ kısıktı. "Kendine gelecektir."

Başımı salladım. "Görmemem gereken bir şey gördüm. Onun için kişisel bir şeydi ve ona hiç söylemedim."

Frima'nın gözleri parladı ve dudakları gerildi. "Şu anda onunla neler yaşadığını bana anlatmanı ne kadar istesem de, durmalısın. Sırlarını paylaştığını düşünürse daha da kötü olur."

"Sana söylemeyecektim, ben sadece..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Sadece onun kızgın olduğunu bilmeni istiyorum. Gerçekten kızgın."

"Ben de senin bağırdığını hatırlıyorum. Yanlış bir şey mi yaptı? Bilirsiniz, sizi kaçırmayı dışında."

"Rüyalarıma gizlice girdi," diye kaşlarımı çattım.

Frima'nın ağzının köşesi kıvrıldı. "Fae şarabı rüyaları olabilir mi?"

Yüzüm alev alev yandı. "Nereden biliyorsun? Bu onun alışkanlık haline getirdiği bir şey mi?" Öfke alevlendi.

Güldü. "Hayır. Ama birbirinize karşı davranışlarınızdan bunu tahmin etmek zor değildi. Birbirinizi öldürmeniz ya da becermeniz an meselesi."

Gülümseyen bakışlarına dayanamayarak geri çekildim. "Onu öldürmemin pek mümkün olduğunu sanmıyorum, o yüce bir fae ve ben de eli sopalı bir insanım."

"*O insan değil.*" Tait'in sözleri kafamın içinde çınladı ve onları zorla dışarı çıkardım.

"Haklısın. Ya o seni öldürür ya da sen sevişirsin," diye omuz silkti. "İyi bir rüya mıydı?"

"Buna cevap vermeyeceğim."

"Bu evet demek." İçki dolabına doğru ilerledi ve yeni bir kadeh şarap aldı.

"Baloya kadar ne kadar vaktimiz var?" Konuyu değiştirmek için çaresizce sordum, sonra Lhoris ve Kara'nın taht odasında asılı duran görüntüsü kafamı doldurduğunda bunu yapmamış olmayı diledim.

Bana bakmadan önce, "Bunu içebilecek kadar uzun," diye mırıldandı. "Bunu yapabilirsin Reyna. Maz olmadan."

Yılan Sütlerinden balonun yapılacağı şölen salonuna doğru ilerlerken Ellisar da bize katıldı.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona sordum.

"Başım ağrıyor," diye homurdandı. "Yine de en azından artık her şey mavi değil. Onları güvende tutmaya çalıştım," diye ekledi bana yan yan bakarak. İri adamın sırtımdan durduğunu gördüğüm en uzun süreydi bu.

"Sana inanıyorum." Frima nasıl efendisinin emirlerini ölümüne yerine getiriyorsa, Ellisar'ın da öyle yapacağından emindim. Ve Svangrior'un aksine, bize daha az içerlediğine dair bir his vardı içimde.

"Eğer Kraliçe onlara herhangi bir zarar verdiyse, aynı acının bana da verilmesini sağlayacağım. Onlara sahip olması benim suçum."

Sözleri üzerine kaşlarım kalktı. Yiğitlik. Onur. Sadakat. Bunlar *Yggdrasil*, Altın Saray'da bulunmamaya çok değer veriyor. "Onlara zarar vermeyeceğine yemin etti."

Başını salladı. "Sözünü tutmuş olması ve görevinin sana uygun olması için dua ediyorum."

"Satranç o zaman," diye mırıldandım.

"," dedi Frima. Büyük merdivene ulaşmıştık ve aşağıdaki kalın fayansların üzerinde hareket eden, giysileriyle süslenmiş fae'leri görebiliyordum.

"Sadece umut edebiliriz."

Ziyafet salonunun açık kapılarına ulaştığımızda nefesim kesildi ve Frima'nın yanımda gerildiğini hissettim.

"Kutsanmış Odin," diye nefes aldı.

"Şaka yapmıyor," diye mırıldandı Ellisar.

Haksız da sayılmazdı. Kraliçe, konuklarının Gölge Saray'a yaptıkları ziyareti asla unutmamalarını sağlamıştı.

Daha önce taht odasında gördüğüm vazolar şimdi devasa salonun bordo duvarlarını kaplamıştı ve içleri kafataslarıyla doluydu. Kavernöz tavan neredeyse konuklara ulaşacak kadar uzun siyah ve gümüş kurdelelerle süslenmişti, eğer bir kez daha gözbebekleriyle süslenmemiş olsalardı güzel görünebilirlerdi. At nalı şeklindeki dev bir masa, yemek tabaklarıyla dolu odaya hakimdi ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel kıyafetleri giymiş yüzlerce fae, gruplar halinde ayakta duruyor, masaların arasındaki boşlukta içiyor ve konuşuyorlardı.

Yine de gözüme çarpan zemin oldu. Camdan yapılmıştı ve altında, hızla akan ve ışığı yakalayan, kıvrılan, dönen bir kan nehri görünüyordu.

"Lütfen bana bunun bir hile ya da büyü olduğunu ve bu sarayın odalarının altından gerçekten kan nehirleri akmadığını söyle," diye fısıldadım.

Frima cevap vermedi.

Odaya adım attığımızda ince siyah cüppeler giymiş bir köle kapının yanındaki küçük bir davula vurdu.

"Prens Mazrith Andask'ın nişanlısı Reyna Thorvald'ı takdim ediyorum."

Tüm oda sessizliğe gömüldü, yüzden fazla kafa bize doğru döndü. Sırtımı dikleştirdim ve Brynja'nın sürdüğü pudraların yüzüme akacağını bildiğim rengi gizlemesini diledim.

İyi giyimli bir başka köle koşarak geldi ve bize şarap bardakları uzattı.

Frima hareket etti ve ben de bacaklarımı zorlayarak onunla birlikte odaya girdim. Yanından geçtiğimiz her fae gergin tebrik sözcükleri sunuyordu, her çift dudakta kötü bir şekilde örtülmüş şüphe ve hoşnutsuzluk vardı.

Aşağıda hızla akan nehrin üzerinde durmak beni tedirgin ediyordu, gözlerim sürekli hareket halindeydi. Düşmek için fazla uzak görünmüyordu ama tapınaktaki son karşılaşmamdan sonra şeffaf bir zeminde durmak istemiyordum.

Tek istediğim arkadaşlarımı geri almaktı.

Kalabalığı tarayarak Kraliçe'yi buldum ve onu at nalı masasının başında gördüm. Benimle konuşur konuşmaz göğsüme bir hançer saplayacak olan fae'lere birkaç dakika daha gülümseyip başımı salladıktan sonra ona doğru ilerledim.

Siyah ve yeşil giymişti, muhteşem bir elbise ve daha da muhteşem mücevherlerle süslenmişti. Asasına bakmaya çalıştım ama bakışlarımı ona her kilitlediğimde odağımdan çıktı.

"Reyna. Neredeyse buraya aitmişsin gibi görünüyorsun," dedi bana o hastalıklı tatlı ses tonuyla.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi Rangvald başıyla küçük bir selam vererek.

Cevap vermeye fırsat bulamadan asasını cam zemine vurdu. Nabzım fırladı.

"Misafirler! Şampiyonlarımızın hepsi geldi. Eğlence başlasın!"

Masaların arasındaki boşluk gölge ile kaplandı ve gölge dağıldığında odanın üzerinde uzun bir ışın vardı.

Tutsakların her biri ortalarından bir iple bağlanmış, daha sonra bu ip kirişin üzerinden atılmış ve diğer taraftaki bir kaide üzerinde bulunan büyük siyah bir kutuya sabitlenmişti.

Yerden üç metre yüksekte olsalar da hâlâ uyuyor gibi görünüyorlardı.

Kraliçe gülümseyerek, "Şampiyonlar, isterseniz sevdiklerinizin bulunduğu kutulara doğru ilerleyin," diye seslendi.

Hepimiz onun istediğini yaptık.

"Onları tutan ip kutuların içinde bağlı. Tek yapmanız gereken onları çözmek. Yine de onları yakalayacak birinin olmasını tavsiye ederim. Biraz düşünüyorlar," diye ekledi çınlayan bir kahkahayla.

İki kutuya baktım. Ne kapakları ne de menteşeleri vardı, sadece önlerinde karanlık, opak gölgelerle dolu yuvarlak delik vardı.

İçinde ne vardı?

Kraliçe, "Törene heyecan katmak için size bazı evcil hayvanlarımı tanıtmama izin verin," dedi.

Elini salladı ve kirişin üzerinde, asılı duran her esirin üzerinde birer tane olmak üzere sekiz devasa örümcek belirdi. Sanki görünmez bir güç tarafından engelleniyormuş gibi bacakları sallandı ama örümcekler hareket etmedi.

Dilimi sertçe ısırđım, içim pelteye döndü. *Yggdrasil*'deki tüm örümcekler zehirliydi.

"Oldukça yavaş olsalar da zehirleri inanılmaz derecede güçlüdür," diye şarkı söyledi. "Bu yüzden lütfen, sevdiklerinizin hayatına değer veriyorsanız, oyalanmayın."

Bir yerde bir davul çaldı ve kalabalık fısıltıyla heyecanlandı.

"Git!"

Örümcekleri geride tutan her neyse ortadan kayboldu ve elimi Kara'nın bulunduğu kutuya daldırdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

REYNA

W ilk aklıma gelen su oldu.
Acı ikinci düşüncemdi.
Şoklar yukarı bir yüz yerden elime vurdu,
Kolumdan yukarı fırlıyor ve omzuma ulaştığında sönüyordu.

Dişlerimi sıktım ve yanımdaki Orm'dan bir küfür duydum.

Fae'nin acı çekmesinden duyduğum memnuniyet beni devam etmeye zorladı. Elimi suda gezdirip Kara'yı tutan ipi ararken, sürekli şoklara eşlik eden yüzlerce yumuşak sürüngen şeyin tenimde hareket ettiğini hissettim. Elektrikli yılan balıkları.

Elimi yumruk yapıp avucumu bir an olsun rahatlatmaya çalıştım, sonra şokları görmezden gelmek için elimden geleni yaparak aramaya devam ettim.

Bir rahatlama sarsıntısıyla parmaklarım, üzerine sıkıca tutturulmuş kaba bir ipin bulunduğu bir çivinin etrafına dolandı. Düğümün en sıkı olduğu yeri bulup ipi çekmeye başladım.

Ben bunu yapar yapmaz şoklar değişti, şiddeti acıdan düpedüz ıstıraba yükseldi.

İki yanımdan daha fazla küfür duydum ve diğerlerinin de ipi bulduğunu varsaydım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve konsantre olarak parmaklarımı acıyla çalışmaya zorladım. Ancak şokların ve soğuk suyun ikinci bir etkisi daha vardı ve bu da parmaklarımda görmezden gelinmesi zorlaşan bir uyuşmaydı.

"Hadi Reyna," diye tısladım kendi kendime. İp en geniş noktasından gevşiyordu ve parmaklarımı ipin geri kalanı boyunca gezdirerek bir sonraki adımda nereyi çekeceğimi hesapladım.

Kalabalıktan bir tıslama sesi geldi ve gözlerim açıldı, bakışlarım doğrudan örümceklere yöneldi. İp boyunca hızla ilerliyorlardı ama henüz hiçbir avlarına doğru inmeye başlamamıştı.

Çabalarımı iki katına çıkardım, ip neredeyse cansız parmaklarımın çekiştirmesi altında aniden kopunca istemsiz bir çığlık attım.

"Frima!" İp gevşerken bağırdım ve Kara'nın bedeni yere doğru düşmeye başladı.

Frima kalabalığın arasından ileri atılarak Kara'yı yakaladı. Başka bir beden daha düşmeye başladı, mavi saçlı bir fae onları yakalamak için ileri doğru koştu.

Kutulara geri döndüm ve hiç vakit kaybetmeden daha az uyuşmuş olan diğer elimi bir sonraki kutuya soktum.

Bu seferki acı anında dayanılmaz oldu. İçgüdülerim beni tamamen ele geçirdi, elim kutudan dışarı fırladı, beni ısırın her neyse hâlâ kutunun içindeydi.

Aklım başıma gelmeden önce başparmağımın dibine yapışmış hastalıklı sarı akrebe şaşkınlıkla baktım. Elimi yere çarparak akrebi yerinden oynattım. Sıçrayarak uzaklaştı ve elimdeki yara yeşile dönmeye başladığında nefesimi içime çektim. İçeride kaç tane daha olduğunu bilmiyordum ama Lhoris'in hayatının bana bağlı olduğunu biliyordum.

Dışlerimi sıkarak, "Bu sadece acı, Reyna," dedim.

"Çabucak bitecek," diye seslendi Voror'un sesi kafamın içinde.

"Teşekkür Voror," diye fısıldadım ve elimi tekrar içine soktum.

İçeride en az beş tane daha var diye düşündüm, iğnelerini etime defalarca batırırlarken gözlerimden yaşlar akıyordu.

Bu sefer ipi daha hızlı buluyordum ama acıdan parmaklarımı doğru düzgün kullanamıyordum, tüm duyularım tek bir sıcak, acı verici kütle halinde bulanıklaşıyordu.

Bu noktaya kadar Kara'nın ipinde olduğundan çok daha az ilerleme kaydettiğimin farkındaydım ama Lhoris'e doğru ilerleyen örümceğe bakmayı reddediyordum.

Şiddetli bir lanetle, şeytani yaratıklardan daha fazlasını yerinden oynatmayı umarak elimi hızla çektim.

İki tanesi benimle birlikte dışarı çıktı ve ben onları sertçe ittim. Elime göz kırptım. O kadar şişmişti ki parmaklarımın ipe bir şey yapabilmiş olmasına şaşırdım. Diğer elimi içeri soktum, neyse ki ipi düzgün bir şekilde hissedebiliyordum. Acı yeniden başlamadan önce ipi çekebildiğim kadar sert çektim.

Kalabalık alkışladı ve ben de bakmaktan kendimi alamadım. Orm'un tacı yere düştü.

Ben istemesem de gözlerim Lhoris'in ipine kaydı. Örümcek çaresiz bedeninden bir adım uzaktaydı.

İpi çektim ama hiç gevşememişti. o kadar hızlı atıyordu ki başım dönmeye başlamıştı ve parmaklarımı hedeflerine doğru zorlarken hava emmeye çalıştım.

Konuklar parmaklarını masalara vurarak ve ayaklarını yere vurarak kreşendo yaparken yavaş bir ritim başladı. *Bir geri sayım.*

Bunun eğlence olduğunu mu düşündüler? Seyir zevki için lanet bir oyun mu?

"Bu barbarlık!" Dakkar'ın öfkeli sesi bağırdı.

Kaldar'ın boğuk bir çığlık attığını duydum.

Öfke acıyı bastırıyordu ama aptal elim çalışmıyordu. Tekrar değiştirip değiştiremeyeceğimi merak ederek diğer elime baktım ama daha da şişmişti.

"Haydi, seni Odin'in lanetlediği piç," İpi elimden geldiğince sertçe çektim ama tombul parmaklarım artık onu kavrayamıyordu bile.

İki elimin de artık işe yaramadığını fark ettiğimde içimi bir korku kapladı.

Bunu yapamazdım. Örümcek ona ulaşmadan önce ipi çözemezdim.

"Frima!" Asılı tutsakların yanından geçip fae kadına bakarak seslendim.

Yüzü ifadesizdi ama gözleri öfkeyle doluydu. Benim ipi tutuşum tamamen kaybolurken bile onun asayı tutuşu sıkılaştı.

Ona yardım edecek miydi? Tanımadığı bir altın vericiyi kurtarmak için kraliçeye ve oyunun kurallarına karşı gelir miydi?

Lütfen, lütfen, lütfen, Freya, Odin ve *Frima*, lütfen onu kurtarın.

Gölgeler odanın içinde patladı, büyük bir patlama herkesin dikkatini çekti.

Benimki hariç herkesin.

Gözlerim iplere yapışmıştı. Gölgele onları tereyağı gibi kesip biçiyordu. Lhoris sertçe düştü, Frima ancak zamanında fark etti ve ağırlığının çoğunu yakalayarak kafasının sert zemine çarpmasını engelledi. Kaldar'ın tutsağı sertçe, kapıya bakmakta olan altındaki fae'nin üzerine düştü.

Elimi kutudan çektim, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Kapılara doğru döndüm.

Kimi göreceğimi zaten biliyordum.

Mazrith kemerli geçidi doldurdu. Gölgeler bir öfke bulutu halinde etrafında dönüyor, kafatası maskesi tehditkâr bir şekilde parlıyordu. Kocaman omuzları çıplaktı ve göğsü siyah savaş boyasıyla kaplanmıştı. Siyah, örgülü saçları omuzlarının üzerinden sarkıyordu.

Gözleri gözlerimi bulduğunda dizlerimin üzerine çöktüm.

Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Düşüncelerimi duyamayacağını biliyordum. Ama yine de gönderdim. Elimden gelen her şekilde yansıttım.

"Misafirlerimizle oyun oynamak için benim yokluğumu mu kullanacaksın?" Mazrith odaya girerken homurdandı.

Bir an doğal olmayan bir ses duydum ve çok yanlış bir şeylerin olduğu hissine kapıldım. Ellerime baktım.

Akrep zehri aklımla mı oynuyor?

"Senin de yapamayacağın bir şey değil oğlum." Herkes ayrılırken Kraliçe gülümsedi ve iki kraliyet mensubu arasında bir yol bıraktı.

"Tam tersine. Sarayımızı ve misafirlerimizi eşi benzeri görülmemiş bir saldırıya karşı savunuyordum."

"Benzeri görülmemiş mi?" Kendi sözcüğünü tekrar tekrar kullanması kimsenin dikkatinden kaçmamıştı. "Bundan şüpheliyim, sevgili oğlum," diye gülümsedi.

"Oh, inan bana, üvey anne. Bu gerçekten eşi benzeri görülmemiş bir şey."

Asasını kaldırdı ve altı savaşçı arkasından odaya girdi. bir kafes taşıyorlardı, gölgeler parmaklıkların etrafında dönüyordu. Yine de içinde ne olduğunu saklamıyorlardı.

Geriye doğru devrildim, bacaklarım dizlerimin üzerinde bile ağırlığımı taşıyamıyordu.

Açlıktan ölen biriydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

REYNA

T Kraliçe ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Aralarına baktım, kafesin içinde çırpınan Açlıktan Ölmüş Olan'a bakmamak için elimden geleni yaptım, korkunç iniltileri ziyafet salonunda şok edici bir sessizlik.

Kraliçe kutulardan uzaklaşan Orm'a bir bakış attı. Tutsağı kendine geliyor, gözlerini kırpıştırıyor ve sessizliğin içinde mırıldanıyordu.

"Prens Mazrith," dedi Orm kollarını iki yana açarak. "Bu gerçekten bir partiye getirmek için uygun mu?"

Mazrith ona hırladı. "Sarayımız canavarlar tarafından saldırıya uğrarken parti vermek uygunsuz bir şey! Kraliyet muhafızlarının şefi nerede?" Kraliçe'ye doğru döndü. Kraliçe başını sallayarak Rangvald'a baktı ve Rangvald, Mazrith'e ve kafese geniş bir alan bırakarak hızla uzaklaştı.

Kaldar hızla hareket etti, doğruca iki genç, bilinçsiz mavi saçlı Fae.

"Bu kesinti için konuklarımızdan özür dilerim," dedi Kraliçe Yüksek sesle.

Dakkar Kraliçe'yi tamamen görmezden gelerek ve sözlerini Mazrith'e yönelterek konuştu. "Sarayınıza mı saldırdılar?"

"Evet. Onları kök nehrinin ötesine sürdük."

"Kayıplar yüksek miydi?" Bu sorunun dile getirilmeyen kısmı havada asılı kaldı. *Katlettikleri insanlardan çok daha fazla Açlık Çeken yaratabildiler mi?*

"Hasarı sınırlamak için oraya zamanında vardık." Mazrith'in cevabı sertti. "Bu parti sona ermiştir. Şafakta bir savaş konseyi toplanacak." O

Kaldar, Dakkar ve Orm arasında bir bakış attı. "Kendinizi bu işin bir parçası olarak gördüğünüze göre, dilerseniz siz de katılabilirsiniz."

Asasını yere vurdu ve altı savaşçı kafesi kaldırıp odadan geri çekildi. Svangrior odaya girdi ve doğruca Frima ile arkadaşlarına yöneldi. Lhoris uyanıyordu, yüzü solgun ve gözleri büyümüştü. Kara hâlâ uyuyordu. Svangrior eğildi ve kızı kucağına aldı. Frima Lhoris'in ayağa kalkmasına yardım etti ve yakında her şeyi açıklayacağına dair bir şeyler mırıldandı.

Başım hâlâ dönüyordu ama nabzım nihayet yavaşlıyordu, ayağa kalkmaya çalıştım. Ellerim acıyla kükrüyordu, o kadar şişmişti ki sanki kocaman bir çift hastalıklı yeşil eldiven giymiş gibiydim.

Soğuk yanlarıma dokundu, sonra bir şey hareketlerime yardımcı oldu.

Gölgeler. Etrafımda dönerek ayağa kalkmama yardım ettiler. Gözlerimi Mazrith'e kilitledim. Hareket etmemiştii. Gözlerimi ondan ayırmadım, kapılara doğru ilerlerken Kraliçe'ye ya da iki yanımda gevezelik eden Fae'lere bakmadım.

"Teşekkür ederim," dedim iri yarı Fae Prensi'ne ulaştığımda. "Ölmüş olacaktı."

Maskenin ardındaki solgun gözlerinde öfke dans ediyordu. "Yılan Sütlerine. Şimdi."

Prens'in odasına girer girmez herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"O... o iyi mi?" Svangrior Kara'yı koltuğa oturturken Ellisar'ın sesi alışılmadık derecede sessizdi.

"İyi olacak," diye mırıldandı fae savaşçısı. Lhoris de benim gibi onun yanına gitti. Huzurlu görünüyordu, göğsü sürekli inip kalkıyordu.

"Ne oldu?" Fae'lerin hepsi Mazrith'e sorular yöneltirken Lhoris bana bakarak sordu.

"Kraliçe ikinizi de aldı. Şampiyonlarla bir oyun oynamak için," demeye başladım ama Mazrith'in sesi herkesin sesini bastırarak hepimizin sözünü kesti.

"Reyna. Benimle gel."

Yatak odasına doğru yürüdü, ben de içimdeki korkuyu bastırıp onu takip ettim.

"Söylediklerimde ciddi dim. Lhoris' kurtardığınız için teşekkür ederim," diye başladım odaya girer girmez. İçerisi karanlıktı, ateş kısıktı.

Mazrith maskesini çıkardı ve saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Örgülerindeki boncuklar ateş ışığında parlıyordu, bana bakarken gözleri parlıyordu.

"Tuvalet."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Acıları dindi mi?" Ellerimi işaret etti. Sarsıntıyla acılarının geçtiğini fark ettim. "Evet."

"O zaman parmak uçlarınızı kaybetmeye başlamadan önce fazla zamanınız yok.

Tuvalet."

Peşinden daha aydınlık olan banyo odasına koştum. Bakır küveti işaret etti, ben de kenarına tüneyip iki elimi uzattım.

Asasından çıkan gölgeler şişmiş ellerimi sardı. Mazrith sessiz kaldı.

"Gölgeler ne yapıyor?" diye sordum. Sıradan görünmek zordu ama denedim.

"O akrepler bu saraydan ve gölge büyüsünden. Zehrini çekip çıkarabilirim. Delinmelerden kaynaklanan yaralar normal şekilde iyileşecektir," diye cevap verdi, sesi kırılmıştı. Yüzümü değil gölgeleri izliyordu.

"Mazrith." Yavaşça gözleri benimkilerle buluştu. "Sana annenle ilgili gördüğüm imgelemden bahsetmedim çünkü sanırım sana gerçekten güvenmiyordum. Ama şimdi... Güveniyorum."

Sen bir yalancı ve ikiyüzlüsün. Seninle işim bitti.

Bana bakarken sözleri zihnimde çınladı. Sessizce.

Midem daraldı. "Eğer beni iyileştiriyorsan, en azından biraz daha az kızgın olmalısın?"

"Ölmeni istemiyorum."

"Sanırım bu da bir şeydir." Ona garip bir gülümseme verdim ama o gülümsememe karşılık vermedi. İçimi çektim. "Bak, anlıyorum, sana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorsun."

"Bundan daha fazlası var ve bunu sen de biliyorsun," diye hırladı. "Sırlarınızın zihninizden çekilmesinden dehşete düştüğünüzü iddia ama yine de..." Sözünü kesti, ters ters baktı.

Zihinsel olarak kendimi hazırlayarak omuzlarımı dikleştirdim. "Sırlarımın ortaya çıkmasından korkmamın bir nedeni var," dedim yavaşça.

"İnsan olmadığın için mi?" Sözleri hırıltılıydı.

Gözlerimi kıstım. "Elbette insanım. Bana neler olduğunu bilmiyorum ama size garanti edebilirim ki ben insanım."

Homurdandı.

Tekrar yutkundum, daha sert bir şekilde. "Hayır, farklı bir sebep. Sana söyleyecek daha çok şeyim var. Senin hakkında değil, kendim hakkında. Ama tüm bunların temeline inmek için benimle çalışmaya devam edersen."

Benimkilere bakarken parlak gözlerinde gölgeler dans ediyordu. Kendimi onun araştıran bakışlarını tutmaya zorladım.

"Bana tam olarak ne gördüğünü söyle. Beni ve annemi."

Başımı salladım. "Sana her şeyi anlatacağım. Eğer bunu benimle birlikte yaparsan."

"Bana şantaj yapılmasına izin vermeyeceğim, Gildi." Konuşurken dişlerini gösterdi ve duvardan öne doğru eğildi. "Benim hakkımda bildiklerini, benden sakladıklarını anlat ve buradan sonra nereye gideceğimize ben karar vereyim."

Gözlerimi kapattım, bir nefes aldım ve ona annesinin imgeleminde ve ardından sis asasıyla ilgili ikinci imgelemde gördüklerimi aynen anlattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda artık bana değil, karo zemine bakıyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

"Senin hakkında, evet." Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Eğer ona karşı tamamen dürüst olacaksam, bunu muhtemelen doğru yapmalıydım. "Biraz daha yeni olan bir şey dışında."

Yüz hatlarını öfke kaplamıştı. Masum bir protesto için ellerimi kaldırmaya çalıştım ama gölgeler ellerimi tuttu. "Kavgamızdan sonra oldu!"

"Ne yaptı?"

"Sana söylemem gereken diğer şey de bu. Bunu da ancak birbirimize yardım etmeye devam edeceksek yapacağım."

İç çekti. Uzun, hırıltılı bir iç

çekiş. "Sana güvenmiyorum."

İçimi bir sıkıntı kapladı. "Hey, bu iki yönlü bir şey, biliyorsun. Tüm bu güven saçmalığında masum olduğun söylenemez. Beni kaçırmakla ve arkadaşlarımı öldürmekle tehdit etmekle kalmadın, ki bu sağlıklı bir güven alışverişinin temeli değildir, yapmayacağına söz verdikten sonra özel düşüncelerime gizlice girdin!"

Bakışları biraz yumuşadı. "Bunun için üzgünüm." "Öyle mi?"

"Güvenine ihanet ettiğim için, evet. İhtiyacım olan şeyi senin yatağın yerine bir rüya aracılığıyla elde ettiğim için değil. Ne de seni Altın Saray'dan aldığım için."

Yanaklarım ısındı. Bileklerimden parmaklarıma doğru hoş bir karıncalanma yayılıyordu ve ben buna konsantre olmaya çalıştım.

"Evet, şey. Eğer, şey, bilirsiniz, olsaydı bu iş daha karmaşık olurdu." Mazrith hiçbir şey söylemedi.

Bir an dudağımın içini çiğnedim, sonra ellerime baktım. Yeşil şişlik büyük ölçüde kaybolmuş, onun yerine deriyi kırmızı delikler kaplamıştı.

"Ben de üzgünüm," dedim sessizce. "Sana daha önce söylemediğim için. Ve anneni kaybettiğin için."

Bir süre cevap vermedi. "Bu kelimeyi hayatında kaç kez kullandın?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Pardon?" Başını salladı. "Çok değil.

Bunun yardımı oldu mu?" "Evet."

"Yani, beni affediyor musun?"

"Hayır. Ve sana hâlâ güvenmiyorum." Derin bir nefes aldı ve omuzlarındaki sığ, taze kesikleri fark ettim. "Ama bunu sonuna kadar götüreceğiz. Kaderin bize başka seçenek bırakmadığına inanıyorum."

Ona kaşlarını çatıttım. "Eğer tüm sırlarımı açıklayacaksam, bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Omuz silkti ve saçları omuzlarının üzerine düştü. "Sana vereceğim tek şey bu."

"Yani sana sahip olduğum her şeyi anlatsam bile bana lanetinden ya da annenden bahsetmeyecek misin?"

"Size bilmeniz gerekenden fazlasını söylemeyeceğim. Tıpkı daha önce olduğu gibi." Kendini duvardan itti, hızla hareket etti ve önümde çömeldi, gözlerimiz aynı hizadaydı. Bir elini uzattı, başparmağı ve parmağıyla çenemi sabit tuttu. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, bakışları beni fiziksel olarak olduğu gibi sıkıca sabitlerken nefesim daralıyordu.

Konuştığında sesi alçaktı. "Bu benimle ilgili değil, küçük yalancı. Bunun seninle ilgili olduğuna inanmaya başlıyorum. Bu da demek oluyor ki bana her şeyi *anlatacaksın* ve bu lanet olası karmaşayı düzeltmek için ne yapman gerektiğini bulacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

REYNA

"Gecenin bir yarısı," dedim Mazrith' bir tavuk budunu parçalamasına bakarak. "Bunu yarın konuşamaz mıyız?"

"Hayır," dedi bana bakmadan. İki sandalyede oturuyorduk.

Yatak odasındaki yeniden canlanan şöminenin önünde. Önünde yiyeceklerle bir el arabası duruyordu ve sanırım Açlıktan Ölenlerle savaşmak ona zarar vermişti çünkü hepsini yiyip bitireceğine tamamen inanıyordum.

"Ben yerim, sen konuşursun," dedi. "Sonra Savaş Konseyi'ni toplayıp hafta sonuna kadar sarayımdaki insanların ölümsüzleşmesini nasıl engelleyeceğimi düşüneceğim."

Yerimde kıpırdandım ve bana verdiği içkiden bir yudum aldım. Tadı damağımda kaldı. Kahve.

"Tamam. Sanırım iki ana şey var. Ama ikisi de görüleri içeriyor."

Hiçbir şey söylemedi, sadece yemeye devam etti.

İçkimden bir yudum daha aldım ve daha kolay bir itirafla başlamaya karar verdim. "Taş atma yarışması sırasında bir şey oldu. O sırada senin ya da Frima'nın bana yardım etmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi o kadar emin değilim, çünkü son oyun sırasında yine oldu ve ikiniz de buna neden olacak kadar yakın değildiniz."

Ekmeği ağzına götürmek üzereyken durdu ve bana baktı. "Son oyun," dedi sessizce, sanki tamamen unutmuş gibi.

Başımı salladım. "İyi geçti." "Öyle mi? Idunn iyi miydi?"

"Idunn hiçbir şey yapmadı. Üvey annen hepimize atlar tahsis etti ve bana Rasa'yı verdi."

Mazrith dondu kaldı. "Annemin atı mı?" "Evet."

Gözleri hızla üzerimde gezindi. "Uzuvlarının kırılmamış olmasına şaşırdım."

Ona hissettiğim kadar kendini beğenmiş olmadığını umduğum bir bakış attım. "O da benden hoşlanıyor," dedim. "Sanırım özgürlük arzumuzu paylaşıyoruz."

Yüzü tamamen yumuşadı, daha önce onda gördüğümünden emin olmadığım sıcak bir ifadeye büründü. "İyi yarıştı mı?"

"İnanılmaz. Biz kazandık."

Gözlerinde ışık parladı ve yerini hızla gölgeye bıraktı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Sen de ben de. Ama sana kazanmama neyin yardım ettiğini söyleyeyim. Rasa dışında tabii ki. Hem taş atma hem de yarış sırasında bana geldi."

"Anneminki gibi mi?" Sesi yine temkinliydi, sıcaklığı gitmişti.

"Hayır. Öyle bir şey değil. Gerçek zamanlı olarak rakibimin gözünden görüyordum. Ve duygularını hissediyordum. Nefret, neşe ya da korku."

Prens elini indirdi ve arabanın üzerine ekmek bıraktı. "Sen de bizden biri olduğunu mu sandın?"

"Evet. Bana yardım ediyorsun. Sende zihin büyüsü var."

Başını iki yana salladı. "Bir sis asasının gücüyle bunu yapabilecek tek kişi Kraliçe'dir."

Yutkundum. "Buna benzer bir imgelem daha gördüm." Bakışları beni delip geçti.

"Gözlerinizden. Tait'le konuşuyordun. O da sana benim insan olmadığımı söyledi."

"Demek artık bir casussun," diye hırladı Mazrith.

"Kasıtlı olarak değil! Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Sen beni buraya getirdikten sonra başladı."

Rahatsız edici bir duraksamadan sonra tekrar konuştu. "Peki bana söylemen gereken ikinci şey ne?"

İçkimden daha büyük bir yudum aldım. "Lhoris ben on yaşlarındayken benimle ilgilenmeye başladı. Ve o zamandan önceki hayatıma dair hiçbir anım yok. Ama bildiğim bir şey var ki, ne zaman altınla çalışsam

Sonrasında yoğun imgelemler." Konuşurken ona bakamadım. Bunu anlattığım tek kişi on yıldan uzun bir süre önce Lhoris'ti.

Hayatım boyunca, her şeyi bildiğim gibi, imgelemlerimi de bir sır olarak saklamam gerektiğini biliyordum. Başkalarının bilmesi yanlıştı, derinlerde bir yerde yanlıştı.

Kendimi devam etmeye zorlayarak gözlerimi kapattım. Bu artık benden daha büyük bir şeydi. Sonuna tek başıma varamazdım. Bu da paylaşmam gerektiği anlamına geliyordu.

"İmgelem hep aynıdır. Anneni gördüğüm görüntüye kadar öyleydi. Üç, bazen dört dalga var. Ve aynı şeyi duyuyorum, kokluyorum, sonra da görüyorum."

"Ne görüyorsun?" Sorusu havada asılı kaldı ve kendimi hasta hissettim. Dudaklarımı zorla ayırdım, sonra ona cevap verdim.

"Açlıktan Ölenler."

Odayı sessizlik kapladı.

Sonunda konuştu. "Hayatın boyunca Açlıktan Ölenleri gördün." Bu bir soru değildi, daha çok inanmayan bir ifadeydi.

"Evet."

"Ve sen gerçekten insan olduğuna inanıyor musun?"

Kendimi ona bakmaya zorladım. "Ben insanım. Rune-işaretli ama insan." "Sana inanıp inanmamakta kararsızım."

"İmgelemler hakkında mı?"

"Hayır, insan olduğuna gerçekten inanıp inanmadığınla ilgili." Ona ters ters baktım. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü sen bir yalancısın."

Sinirle sandalyeyi tekmelememek için kendimi zor tutarak ayağa kalktım. "Sana daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey söyledim ve sen bana yalancı deyip hakaret mi ediyorsun? Eğer böyle devam edeceksen, seninle konuşmayı bırakıyorum. Bu saçmalık için çok yorgunum."

"Özür dilerim."

Sözleri yelkenlerimi suya indirdi. Yüzünde herhangi bir üzüntü göremiyordum ama kelimeleri hemen söylemişti. "Gerçekten mi?"

"Seni üzdüğüm için mi? Evet, gerçekten. Gerçekten. ."

Elimi yüzüme sürdüm ve çok sayıdaki iğneli yaradan irkildim. Uzun bir gün olmuştu ve yorgundum. Arkadaşlarımın artık güvende olmasından duyduğum rahatlamanın verdiği derin yorgunluk, en büyük sırrımı fae prensine açıklamanın verdiği adrenalinle karışıyordu.

Mazrith hâlâ bana bakıyordu, yüz ifadesi düşünceli ama korkulu değildi.

Benden korkmasını beklemediğimden değil, ama beni yargılamasını? Belki de benden iğrenmesini? Kimse bu yaratıklarla herhangi bir bağlantı kurmamalı.

Cesaretimi toplayarak gözlerinin içine baktım ve hayatım boyunca tek başıma taşıdığım korkuyu dile getirdim. "Kim olduğumu biliyorlar. Onları hayatım boyunca gördüm ve şimdi bunca zamandır benimle iletişim kurmaya çalışıp çalışmadıklarını merak ediyorum. Ya onlar için bir şey ifade ediyorsam?"

Mazrith bakışlarımı tuttu.

"Daha önce hiç buradaki gibi bir Divan'da bir araya gelmediler ya da kök nehri engellemeye çalışmadılar. Peşinde oldukları kişinin siz olduğunuza inanıyorum. Ve belli ki bunun sebebi şu anki arayışımızdan çok daha eskilere dayanıyor."

Elder'ın sesi zihnimde şarkı söylerken midem sıkıştı ve boğazımda safra yükseldi. O gece beni neredeyse yakalıyorlardı. Ve şimdi de içinde bulunduğum mahkemeye saldıracak kadar cüretkârlardı.

"Beni neden istesinler ki? Onların isteyebileceği neye sahip olabilirim ki?"

Prens'in gözleri benimkileri delerken karardı. "Bilmiyorum. Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Voror'un gizemli fae'sinin sözleri aklımdan geçti. *Yggdrasil'in kaderi.*

Ama konuşmak için ağzımı açtığımda Voror'un sesi zihnime girdi. "Ona beni ziyaret eden fae'den bahsetme," dedi. "Varlığının senden başka kimseye açıklanmaması gerektiği konusunda çok netti."

Yüzümü temiz tutmak için elimden geleni yaptım ama Mazrith ifademini değiştirdiğini görmüş olmalıydı. Bana sorgulayan bir bakış attı, sonra gözlerini yukarı dikti. "Baykuşun seninle konuşuyor mu?"

"Evet."

Mazrith kaşlarını çattı. "Ve? Benden sır saklamamı mı istedi?"

Yavaşça başımı salladım. "Bunlar benim değil, onun paylaşacağı şeyler."

Mazrith bir dakika düşündü. "Bu adil. Onun sırları senin değil.

Ama önemli olduğunu düşündüğün her şeyi bana anlatacağın konusunda sana güvenmek zorundayım."

Düşünerek dilimi çiğnedim. "Benim kaderimin seninkinden daha fazlasına olduğuna inanıyor," dedim, bunun belirsiz ama yeterince etkili olmasını umarak.

Mazrith başını salladı. "Ben de aynı fikirdeyim."

O yemeğe geri döndü ve ben de kaslarımı gevşemeye, yumuşak sandalyeye gömülmeye zorladım. . Ona sırrımı söylemiştim ve hiçbir şey

korkunç şeyler olmuştu. Alevler içinde patlamamıştım, Mazrith beni sarayından kovmamış ya da canavarlara teslim etmemişti. Sadece tavuk yemeye geri dönmüştü.

Bir süre, muhtemelen bir saat boyunca sessizce oturdum ve sesi bana ulaştığında sandalyemde uyukluyordum.

"Açlık 'i ziyaret etmeliyiz." "Ne?"

Mırıldandım.

"Açlıktan Ölen'i buraya esir olarak getirdim. Onu ziyaret etmeliyiz." Gözlerimi kırıştırdım, doğruldum ve ona baktım.

"Hayır."

"Seni gördüğünde ne yaptığını görmek istiyorum."

Ağzım açık kaldı, uyuşukluğum geçti. "Bunun cevabını bilmek için onu ziyaret etmemize gerek yok - beni yemeye çalışacak! Hepsi böyle yapar!"

Ayağa kalktı. "Reyna, onlarla bağlantının ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Bu bir fırsat."

"Hayır! Onu neden buraya getirdin ki?"

Bakışlarımı kaçırdı. "Diğer fae'lere tehdidin gerçek olduğunu kanıtlamak için.

Ama şimdi bundan faydalanmalı ve bilgi edinmeliyiz."

Bir ürperti beni aldı. "Bu bir Yaşlı değil, değil mi?" Ziyafet salonundaki kafeste konuşmamıştı. "Onlar konuşamaz."

"Bilgi almak için kelimelere ihtiyacım yok," dedi sessizce.

Tüylerim diken diken oldu. "Kafasının içine mi girmek istiyorsun?"

Fısıldadım.

"Evet." Tekrar bana baktı. "Ve eğer sen bunu yapabilirsem, belki onlar için ne ifade ettiğini öğrenebilirim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

MAzRITH

Reyna beni hücrelere kadar takip ederken tek kelime etmedi. Saraydan geçip tutsakların tutulduğu kuleye doğru ilerlediğimiz yolu hatırlamaya ya da takip etmeye çalıştığını bile düşünmüyordum.

Gölge Mahkemesi. Üvey annemin sıkık zevki için tutmadığı tutsaklar.

Korumalı girişe ulaştığımızda korkusu hissediliyordu ve bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu. Ama bacaklarındaki titreme ve gözlerinin fıldır fıldır dönmesi onu ele veriyordu.

Ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Muhtemelen benim ölümüm olacağını biliyordum.

Ama onu korkmuş görmekten nefret ediyordum.

Yine de gerekliydi. Nefret ettiğim pek çok şey gibi.

Onu neden istediklerini bilmem gerekiyordu. Halkım için gerçek riskin ne olduğunu, onu elde etmek için ne kadar ileri gideceklerini bilmem gerekiyordu.

Ve Reyna için riskin ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Soğuk, taş koridorlarda ilerlerken yaratığın çıkardığı ses neredeyse adımlarının durmasına neden oluyordu. Sanki boğazı kesilmiş ve doğru düzgün nefes alamıyormuş gibi bir gurultu sesi. Ölümsüz olduğu düşünülürse, bu tamamen mümkündü.

İnsan mahkûmlar hücrelerinin köşelerine sinmişlerdi ve yaratığın feryatlarını dinlemek zorunda oldukları için duyduğum pişmanlık neredeyse durmama neden oluyordu - ta ki hepsinin Saray kanunlarını çiğnedikleri için burada olduklarını hatırlayana kadar. Gerçek yasaları, Kraliçe'nin saçmalıklarını değil. Bu hücrelerin her sakini diğerlerinin güvenliği için bir tehlikeydi.

Açlıktan 'in bulunduğu hücrenin köşesini döner dönmez, tek gözlü bakışlarını Reyna'ya kilitledi. İki eliyle yerden havalandı.

uyumsuz bacaklarıyla kendini parmaklıklara doğru fırlattı. Islak çağlıtı daha da yükseldi ve çürümüş kollarını metallerin arasından pençeleyerek ona ulaştı; sahip olduğu az miktardaki et sert parmaklıklara takıldı, açıkta kalan kemikler takırdadı.

Reyna zorlukla nefes aldı ama küçük alanın izin verdiği ölçüde uzakta durdu.

"Güzel," dedim ona sessizce. "Güvendesin."

Bana bakmadı, geniş gözleri çılgın yaratığa kilitlenmişti. "Sadece yapman gerekeni yap ki ben de buradan defolup gidebileyim," dedi. sıkılmış dişlerinin arasından.

Düşüncelerimi asama yönlendirdim ve gölgeler asamdan fırlayarak yaratığa doğru akmaya başladı. Bir an durdu, siyah şeritler tarafından parçalanmış kardeşlerini yeterince gördüğü için onlara karşı temkinli davranıyordu.

Dallar o şeyin başının etrafını sarmıştı ve geri tepmemek için konsantre olmam gerekiyordu.

Ölüm, çürümüş et, umutsuzluk ve en önemlisi *açlık*.

Daha önce hiç deneyimlemediğim - deneyimlemenin mümkün olduğunu bile bilmediğim - bir açlık. Her şeyi kapsayan, her şeyi tüketen bir açlık. Dünyada bu yaratığı doyurmaya yetecek kadar yiyecek yoktu.

Araştırmaya başladım, isteksiz gücümü yaratığın zihnine daha fazla zorladım.

"Öne çık," dedim Reyna'ya sessizce. Bir nefes aldı, sonra mecbur kaldı.

Şey ona doğru hamle yaptı, açlığını bastıran güçlü bir his.

Kurtuluş.

Kaşlarımı çattım. Açlıktan mı? Onun eti diğerlerinden farklı mıydı?

Evet... Onun tatmin sağlayabileceğine inanıyordu. Dolgunluk. O farklıydı.

"İhtiyacın olan şeyi aldın mı?" Reyna'nın sesi gergindi ve gölgelerimi serbest bıraktım.

Ona daha fazla acı çektiremezdim. "Evet."

"Freya'ya teşekkür et, hadi-" Ama cümlesini bitirmedi. Bir an ayaklarının üzerinde sallandı, gözleri kamaştı.

Yemin ettim, onu sabitlemek için hareket ettim. Cildi nemli ve soğuktan ve nefesi kesildi. Gözleri açılmadan önce yüz ifadesinde bir saniyelik bir netlik vardı.

tekrar odaklanmamış.

Bana üç ya da dört imgelem dalgası olduğunu söylemişti.

Şakağından boncuk boncuk ter akıyordu ve elleri titriyordu.

Buna ben sebep oldum. Buraya gelmek istememişti ve ben onu zorlamıştım.

Öfkemi kolunu kavrayışıma yönlendirmediğinden emin olarak, üçüncü dalganın onu ele geçirmesini izledim, göğsü sert nefeslerle kabarıyordu.

Açlıktan Ölen parmaklıkların ardında çığlık atıp takırdadı ve ben onu ayağından kaldırıp zindandan taşımayı düşündüm.

Ben söyleyemedi gözleri açıldı ve bana odaklandı. "Lütfen, artık gidebilir miyiz?"

"Yürüyebiliyor musun?"

"Buradan çıkmak için kendimi uçabilecek hale getirirdim," diye homurdandı.

Zindanları hızla terk ettik, Açlık Çeken'in duyma mesafesinden çıkar çıkmaz yanaklarına renk geldi. Yine de Yılan Sütlerine ulaşana kadar konuşmadı. Oturma odası boştu ve hemen içki dolabına yöneldi.

"Düşüncelerinden ne öğrendiniz?"

"Seni istiyor. Senin farklı olduğuna inanıyor. Onun açlığına son verebilirsin." Isırgan şarabına benzeyen bir şey dökerken elleri titriyordu.

Frima bir bardağa

bayıldı. "Neden?"

"Nedenini anlayabilecek kapasiteye sahip olduğunu sanmıyorum. Bir kavram olarak bile."

Başını bana doğru çevirirken yüz hatlarını hayal kırıklığı boyadı. "Yani bu bir hiç içindi."

"Hayır. Bu onların sizin için burada olduklarını doğruluyor."

Gözlerini kaçırdı. "Bunu zaten biliyorduk," dedi sessizce.

"İmgelemde ne gördün?" Ben sordum. "Yine mi Yaşlı?"

Bir an için bana cevap vermedi. "Evet. Ama benimle konuşmadı. Ve arka plan farklıydı." İçkisinden uzun bir yudum aldı. "Genelde mağara gibi bir yer olurdu ve her zaman etrafta dolaşan Açlık Çekenler olduğunu tahmin ettiğim şeyleri görürdüm. Ama bu sefer dışarıda savaşıyor insanlar vardı. Bulanıktı. Ama bir ağaca bağlanmış birini gördüm. Sanırım onları ateşe verdiler. Yaşlı adam izledi, sonra bana döndü ve güldü." Reyna

ürperdi, sonra bardağı boşalttı, gözleri kapandı. "Onlarla nasıl bir ilişkim olabilir anlamıyorum. Böyle bir şeyle..."

Cümlesini bitirmedi. Dehşetini yüksek sesle, benim önümde itiraf etmedi.

Eğer bu yaratıklar hayatı boyunca zihnini işgal ettiyse... Zihin büyüünden korkması mantıklıydı. Yılan saldırısından sonra onda yarattığım dehşet anlamlıydı.

İçimdeki her içgüdü beni odanın öbür ucuna, ona doğru adım atmaya zorladı. Ağzımı açtım, ona korkuyu bu kadar derinden bildiğimi söylemeye hazırdım.

Başkaları yüzleşmezken ben yüzleştiği için ona saygı duyuyordum.

Elimden gelse bir daha hiçbir şeyden korkmasına izin vermeyecektim.

Tam zamanında, ağzımı kapattım ve ayaklarımı sabit tutmak için sahip olduğum her şeyi çektim.

Onu teselli edersem ne olacağını biliyordum. Öfkemden ve güvensizliğimden bu kadar çabuk vazgeçersem.

O öfkeye ihtiyacım vardı, o güvensizliğe ihtiyacım vardı, kaderin bizim için yaptığı planı gerçekleştirmek için bizi yeterince uzak tutmak için.

"Biraz uyu. Neredeyse gün doğdu ve Savaş Konseyi'ne katılmalıyım."

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

REYNA

I yanağıma dokunan nazik bir el beni uykumdan uyandırdı. Sarsılarak uyandım, davetsiz misafirin bileğini yokladım, sonra yaralı parmaklarım temas edince küfrettim.

"Reyna, benim."

"Kara." Gözlerimi kırpıştırdığımda kız gözümün önüne geldi. "Freya'ya teşekkürler iyisin."

Öne doğru eğildi ve beni yastıklara doğru kucakladı. "Senin sayende duydum."

"Mazrith sayesinde aslında." Bırakmayı reddetti, ben de olduğum yerde kaldım, yatağa uzandım, küçük bedeni yanıma bastırdı.

"Reyna?" diye fısıldadı.

"Evet?"

"Lhoris'e söyleme ama bu fae'lerin kötü adamlar olduğunu sanmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü sanırım seninle aynı fikirdeyim," diye fısıldadım, onu daha sıkı sıkarak.

Kolumu kaldırdı ve elime baktı. "Bunlar ağrıyor gibi görünüyor."

"Öyleler. Ama dün daha kötüydüler. Maz akrep zehrini çıkardı."

"Maz?"

"Evet, bizi esir alan büyük kötü fae mi?"

Kıkırdadı. "Kim olduğunu biliyorum. Sadece ona *Maz* dediğini duymadım. daha önce."

Kaşlarımı çattım. Haklıydı. Ona daha önce böyle hitap etmemiştim. "Hmm. Şey, ona güvenmeye karar verdim."

"Bu muhtemelen akıllıca."

Hücreleri ve Açlıktan Ölen'i ziyaret ettikten sonra yorgunluğuma rağmen uyumam biraz zaman almıştı. Uyuyamayacağımı bildiğim saatler geçti, yoksa anında kâbusların içine çekilecektim. Yaratığı yakından görmenin ve duymanın yarattığı adrenalın ve ürkütücü yeni görüntü geçtikten sonra, düşüncelerim Mazrith'e geri döndü ve öfkesini üzerinden attığı ve artık ondan bir şey saklamadığım için duyduğum rahatlama hayal ettiğimden daha güçlüydü.

"Kara, sana bir şey söylemek istiyorum." Onu yerinden kaldırarak doğruldum. O da oturdu ve kürk battaniyesini omuzlarına doladı.

"Benim yatağım bu kadar güzel değil," dedi.

"Bu Prens'in yatağı. Muhtemelen saraydaki en güzel yataktır." "Çılgın üvey annesininkinden başka."

"Yatağının neye benzediğini düşündükçe ürperiyorum. Neyse, dinle. Dün gece Prens'e kendimle ilgili sadece Lhoris'in bildiği bazı şeyler anlattım. Ve senin de bilmeni istiyorum."

"Ama ya Kraliçe-" Elimi kaldırdım.

"Bunu ben de düşündüm. Eğer Lhoris biliyorsa, o zaman zaten bilgiyi alacaktır. Belki de çoktan almıştır."

Kara başını salladı. "Sadece biz uyurken yaptıysa. İkimiz de hiçbir şey hatırlamıyoruz."

"Umarım doğruyu söylüyordur ve kafanızdan uzak duruyordur. Her iki durumda da benim hakkımda şunu bilmenizi istiyorum. Siz benim arkadaşımдан daha fazlasısınız, siz benim ailemsiniz ve bunu bilmemeniz yanlış olur."

Tavan kirişlerinin tepesinden bir kanat çırpışı duyuldu. "Aşağı gel Voror. Sanırım sana da bir açıklama borçluyum."

"Prens'e söylediğinizde ben de oradaydım, ancak son derece değerli görüşlerimi sunmadan önce tekrar dinleyeceğim."

"Çok nazıksınız."

Kara'ya her şeyi anlattım. İkinci seferde daha kolaydı, yine de kelimeler zahmetsizce akıyordu. Kara'nın savaş yorgunu gölge-fae Prens kadar iyi karşılayıp karşılamayacağını bilmiyordum ama işim bittiğinde çılgılık atarak kaçmaması beni rahatlattı. Onun yerine gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Reyna, o haklı, sen insan olamazsın." dedi sonunda.

Ona kaşlarını çattım. "Saçmalama. Nasıl başka bir şey olabilirim ki?"

"Ailenin kim olduğunu bilmiyorsun."

"Bana bak. Ben de senin kadar insanım."

Başını kesin bir ifadeyle salladı. "Ben canavar görmüyorum ya da başkalarının gözünden görmüyorum. Bu sihirdir."

"Bu bir büyü, kabul ediyorum, ama birinden ya da başka bir şeyden geliyor olmalı."

Destek almak için baykuşa baktım. "İlk teorime daha az ikna oldum," dedi. "Ne? Neden?"

"O zamanlar çocukluğunuzdan beri imgelemler gördüğünüzü bilmiyordum." "Bu imgelemler farklı."

Kanatlarını çırpı. "Zihin büyü, zihin büyüdür."

"Zihin büyü mü?" Ona bakakaldım.

"Ne diyor?" Kara sordu, ben de onu bilgilendirdim. "Sanırım haklı, bana kesinlikle zihin büyü gibi geliyor," dedi.

"Ama bu sadece gölge fae'lerde var ve ben kesinlikle bir gölge fae değilim." Bileğimi uzattım. "Bak, bende altın bir rune-mark var. *Sadece altın veren insanlarda* olabilir."

İkisi de önce işarete, sonra da yanındaki siyah işarete baktı.

"Prens'in işareti sana büyü vermiş olabilir mi?" Kara şüpheyile sordu.

"Sanırım dün gece bundan bahsedecekti. Ama belki ona sorarım."

Voror usulca kükredi. "Gençliğinden beri canavarlarla ilgili hayaller görüyorsun. İşaretin bununla hiçbir ilgisi yok."

İçimi çektim ve Kara'ya söylediklerini anlattım.

"İşaret casusluk görüntülerine neden oluyor olabilir, eğer bunlar sen buraya geldikten sonra başladıysa?" diye önerdi.

Casusluk kelimesine burnumu kıvırdım ama bir şey söylemedim. Onları diğer görülerden ayırmanın en doğru yolu buydu. Mazrith işaretle bana büyü aktarmış *olabilir miydi?*

"Yani, açıklığa kavuşturmak için soruyorum, casusluk imgelemleri size yardımcı oldu mu?"

"Evet. Onlar olmadan son maçı kazanabileceğimi sanmıyorum. Gerçi Rasa inanılmazdı." Atı ziyaret etmek için büyük bir istek duydum ve bacaklarımı yataktan dışarı salladım.

"O zaman belki de büyülü bir müttefik tarafından gönderiliyorlardır ve hiçbir ilgileri yoktur." Birdenbire bana gülümsedi. "Kazandığın için çok mutluyum. Keşke o korkunç altın-efe Lord'u bitiş çizgisine kadar yendiğini görebilseydim. Bu örgünü alacağın anlamına mı geliyor?"

Gardıroptan pantolon, siyah gömlek ve deri şalımı toplarken durakladım. "Tüm bu karmaşa içinde, gerçekten düşünmemiştim..."

Kapı çalındı, sonra itilerek açıldı. Frima başını çevirdi. "Mazrith hazır olur olmaz seni gizli işlerin için istiyor."

Şifonyerimde saklı olan yeşim taşını hatırlayarak ona başımı salladım. Tamir etmemiz gereken bir heykel vardı.

Kapı tekrar kapandığında Kara yataktan kalktı ve yanıma geldi. "Bence sana olan her şey birbiriyle bağlantılı. Ve Prens'le her ne yapıyorsan umarım cevaplara ulaşırsın."

Yanağımı ısırdım. "Peki ya Açlıktan Ölenler?" "Mazrith onların seni yakalamasına izin vermez," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Yani, neden onlarla bir bağlantım var? Ya bunun buraya, Gölge Mahkemesi'ne geldiğimizden beri olanlarla hiçbir ilgisi yoksa?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Prens senin için geldi. Açlık Çekenler seni istiyor." Voror'u işaret etti. "Büyülü bir baykuş seni buldu. Kader sana cevapları verecek Reyna. Sadece onları bulacak kadar uzun süre hayatta kal."

Ona sarılmak için eğildim.

O haklıydı. Açlıktan Ölenler'in, Kraliçe'nin, Lord Orm'un - hiçbirinin - beni korkutmasına izin veremezdim. Mazrith ve ben sis esasını aldığımız sürece, en azından onun lanetini ve umarım sapkın Kraliçe'yi güçten uzaklaştırabilirdik. Belki de bu, *Yggdrasil*'in kaderini değiştiren, kaderimde bir parçası olmak olan şey olacaktı. Gölge Saray'ı onurlu bir lidere kavuşturmanın dünya üzerinde büyük bir etkisi olabilir.

"Bu kadar genç biri nasıl bu kadar bilge olabilir?" Kara'nın saçlarına doğru mırıldandım.

O da beni sıktı. "Aynı şekilde sen de çok güçlüsün," diye fısıldadı.

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

REYNA

I Mazrith ve ben bir saat sonra dağın altındaki heykele ulaştığımızda Kara'nın gücüne olan inancını kullanmak zorunda kaldım. Prens aksine, yükseklikle ilgili yeni keşfettiğim sorunu bilmiyordu.

Tekneden iner inmez bana elini uzattı ve

Daha öncekinden farklı olarak ben aldım. Bacaklarımın titremesini önlemek için taşın üzerine dümdüz oturdum ve sonra taşın üzerinde, onun önünde sırtüstü süründüm.

Geçen sefer hissettiğim utanç beni sarmıyordu ve bunun Mazrith'in artık uçurumun üzerindeki köprüden geçemeyeceğimi bilmesinden mi yoksa korkumdan daha az utanmamdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Uzatılan ele ulaştığımızda dikkatlice ayağa kalktım ve Voror aşağı süzülerek yüz­süz heykellerden birinin taş kafasına kondu.

Dikkatle gölge-fae heykeline doğru ilerledim, Mazrith'in iri cüssesi hemen arkamdaydı. "Al bakalım." Cebimden yeşim taşını çıkardım ve asanın tepesine doğru eğildim. Nefes alarak değerli taşı, mücevherin eksik olduğu noktaya bastırdım. Sanki sihirle çekilmiş gibi, anında asaya yapıştı. Tiz bir çınlama duyuldu ve heykelden geri adım attım. Tıpkı diğerinin yaptığı gibi asasını yavaşça kaldırdı ve konuşmaya başladı.

"Kuzgunlar çağırır ve yılanlar tıslar,

Hepsi yıldız ışığının öpücüğünde
saklı. Şiddet ve kibir,
Kayıp akıl sağlığının yankıları.
Hiçbir savaş çılgılığı ya da havaya
kalkmış kılıçlar bu kıyıları ya da
geçitleri kirletemez. Gölgele
adayı özgür tutar, Thor'un tılsımı
anahtardır.
Katılım ya da evlilik,
Kraliyet kanı geçiş hakkı
kazandırır."

"Çabuk, yaz şunu," dedim. "Umarım ilk harfler yine bir şeyler heceliyordur."
Voror'un yardımıyla heykelin tam olarak ne söylediğini yazdık.

Kelimeler karşısında kaşlarımı çattım. "Kuzgunlar..." Okumaya başladım
ama Mazrith benim yerime konuştu.

"Ravensstar."

"O da ne?" Başımı kaldırıp ona baktım, keskin gözleri hâlâ kelimelerin
üzerinde geziniyordu ama gözüme bir ışık ilişti.

Heykellerin birinden bir rün süzülüyordu.

Yüzsüz heykellerden biri.

"Bak!"

Mazrith döndü. "Neye?" "Bir rün var.

Görmüyor musun?" "Hayır.

Okuyabiliyor musun?"

Heykelin özelliiksiz başının yanından süzülürken dikkatle hareket ettim.
Mor renkte parlıyordu, daha önce gördüğüm hiçbir rune'un renginde değildi.
Rünü tanımasam da, bir şekilde ne dediğini biliyordum.

"Yıldız taşı mı?"

Mazrith bir tıslama sesi çıkardı ve ben de ona döndüm. "Ne yapmamız
gerektiğini biliyor musun?"

Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Evet. Ve bu imkansız."

Yüzümü buruşturdum. "Başımıza gelen her şey imkânsız."

Gözlerini bana dikti. "Bilmecenin ilk yarısını görüyor musun, kuzgunlar,
yılanlar ve dövüşmemekle ilgili olan?" İşaret etti.

"Evet."

"*Ravensstar* adlı bir adaya atıfta bulunuyor. Sadece Gölge Saray kraliyet ailesinin kullanımı için huzurlu bir ibadet yeri."

"Kraliyet ailesinin bir parçası olduğunuza göre, bu neden bir sorun olsun ki?"

"Ona yalnızca tanrılar tarafından aileme bahşedilen ve nesiller boyu aktarılan bir tılsımla erişebilirsiniz." Tekrar işaret etti. "Thor'un tılsımı."

Boynunda asılı duran tasmaları ve muskaları taradım, iyimser kararlılığım sarsıldı. "Onlardan biri olduğunu sanmıyorum."

"Hayır. Babamla birlikte kayboldu."

"Oh." Dudağımı çiğnedim. "Adaya başka bir yoldan gidebilir miyiz? Bir tekneye binemez miyiz?"

Bana uzun uzun baktı, sonra içini çekti. "Beni takip et."

"Keşke sarayın içindeki o sihirli küplerden bir tane olsaydı," diye nefes nefese kaldım. Sarayda olduğunu bile bilmediğim kadar çok merdiven tırmanmıştık. Dışarıdan baktığımda bana cılız köprülerle birbirine bağlanmış birkaç uzun kule çifti göstermişti, ortadaki kule çifti diğerlerinden epeyce yüksekti. Hücrelerin yüksek olduğunu sanıyordum ama şu anda orta kulelerden birinde olduğumuzdan emindim.

Prens önümden, "Bunu başkalarının duyabileceği bir yerde konuşma," dedi.

Gözlerimi onun arkasına devirdim. "Burada kimse yok. Ve onları suçlamıyorum. Ne kadar yüksekteyiz?"

"Neredeyse zirvede."

"Odalarınız hangi kulede?"

"Sarayın batı kanadı bana ait. Birbirine bitişik iki kuleyi kapsıyor."

"Bütün bir kanadınız mı var?"

"Evet."

"O zaman neden sadece Yılanlı Sütler sarayın geri kalanından farklı görünüyor? O korkunç kurumuş kan rengine boyanmış her şeyin üvey annenize ait olduğunu sanıyordum."

"Duvarları yeniden boyamaktan daha önemli işlerim vardı," diye mırıldandı.

Omuz silkdim. Bu adil bir cevaptı.

Yukarı çıktıkça merdiven daraldı ve şimdi dar bir spiralin içindeydik. Bir sahanlık ya da kapı görmeyeli asırlar olmuştu.

Duvarlar hâlâ o nefret dolu renkteydi.

Sonunda merdivenler tükendi. En üstte tek bir taş kapı duruyordu, hiçbir süsleme ya da önemli olduğunu gösteren bir işaret yoktu.

Mazrith kapıyı iterek açtı ve Gölge Saray'ın serin esintisi geçti. Minnettar bir nefes aldım. Mazrith'i kapıdan içeri kadar takip ettiğimde, farklı türde bir nefes çektim. Bir huşu ünlemi.

İki kuleyi birbirine bağlayan bir köprünün üzerine çıkmıştık ve manzara hayret vericiydi.

O kadar yüksekteydik ki, etrafımız yıldızlarla *kaplı* sonsuz bir mürekkep gökyüzü örtüsünden başka bir şeyle çevrili değildi. Her yerdeki kasvetin içinden parıldıyorlardı, ıslıl ıslıl ve parlaktılar, karanlığın içinde bir vaat gibiydiler.

Mazrith köprüden geçmeye başladı, ben de yavaşça onu takip ettim, kendimi aşağıdaki dağa ve etrafıma bakmaya zorladım. Saray duvarlarının ötesinde, dağın yamacından görebildiğim kadarıyla, ormanlar ve kasabalardan oluşan bir pus, değişen gölgeler ve dans eden ışıklar tarafından yutulmuştu. Bakışlarım dağın tabanını çevreleyen ve o kadar yüksekte zar zor seçilebilen sık ormana takıldı.

Açlıktan ölenler şimdi aşağıda bana mı bakıyorlardı?

Köprünün yarısına geldiğimizde Mazrith durdu. Korkuluklara doğru eğildim ve suyun içinde bir ada olup olmadığına baktım. Hiçbir şey göremeyince diğer tarafa geçtim. "Buradan tüm dağın etrafını görebilirsin," diye mırıldandım manzarayı tarayarak. "Ama ben hiç ada göremiyorum. Gölge büyüünüz tarafından mı gizlenmiş?" Mazrith'in gölgeleri tarafından ortaya çıkarılana kadar bu Saray'da her türden kapı ve mağara görünmezdi.

"Ne gizli ne de aşağıda."

Yavaşça göz kırparak ona döndüm. "Ne?"

Parmaklıklara doğru ilerledi, sonra işaret etti. *Yukarı*. Uzattığı kolunu takip ettim.

"Ben bir şey görmüyorum."

"Ne aradığınızı bilmeniz gerekiyor. Bunun en kolay yolu da benim size göstermemdir."

Bakışlarına karşılık verdim. "Kafamın içine girmek istiyorsun."

"Sana bir imaj yansıtmak istiyorum. Seninle zihninde konuştuğumdan farklı değil. Baykuşunun yaptığı gibi."

Çenemi sıktım, sonra başımı salladım. "Tamam."

Gözlerinde şaşkınlık olduğunu düşündüğüm bir titreşim vardı ama karşılığında başını salladı.

Tıpkı Orm'un bana imgeler gönderdiği zamanlardaki gibi bir imge kafamın içinde süzüldü. İmgelere hiç benzemiyordu, başka hiçbir parçam ya da diğer duyularımdan herhangi biri taşınmamıştı. Sadece zihnimde bir resim görmek gibiydi.

Yıldızlara aitti ama bir şekilde farklı görünüyorlardı. Daha katı ve birlikte, bir şey yapmak için birleşen bir dizi parlak nokta... *bir şey*.

"En parlak yıldızların konumlarına dikkat edin. Bir şekil oluşturuyorlar-" "Taç," diye nefes aldım, o bunu söylerken takımyıldızını kendi gözlerimle gördüm. "Evet."

Görüntü kayboldu ve ben de köprüden dışarı bakarak deseni aramaya başladım.

Onu gördüğüm anda yıldızlar yer değiştirmiş gibiydi. Işık boş gökyüzü parçasının üzerinde dans edip oynuyordu ve birkaç dakika içinde bir ada seçebildim. Gökyüzünün ortasında yüzen, tamamen yıldızlardan oluşmuş, üzerinde küçük ama etkileyici bir bina parlıyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Sağlam bile görünmüyor."

"Bu bir yanılsama. Yaklaştığınızda, şu anda üzerinde durduğumuz taş kadar katıdır."

"Peki nasıl yaklaşacağız?"

"Tılsım bir köprüyü harekete geçiriyor. Tam buradan." Eliyle parmaklıklara vurdu ve ben de taç takmış küçük bir yılan oymasını fark ettim. Bunu asla fark edemezdim, oymanın derinliği hareket eden ışığı yakalayamayacak kadar sığdı.

Adaya dönüp baktım, bir var olup bir yok olurken, aslında orada olmadığına dair sürekli bir imada bulunurken gözlerimi ondan alamıyordum.

Oraya gitmek istiyordum. İçimdeki özlem o kadar güçlüydü ki bunun oranın büyüsunün bir parçası olup olmadığını merak ettim.

"Köprüyü aktive etmenin başka bir yolu olmalı. Atalarınız tek bir yol yaratmış olamaz, değil mi? Ya tılsım hasar gördüyse ya da kaybolduysa?"

"Kayboldu," diye homurdandı Mazrith.

Yan gözle ona baktım. "Onu tekrar bulmanın bir yolu var mı?" Ailesi söz konusu olduğunda ne kadar alınganlaştığını bildiğim için çekingen bir tavırla sordum.

Şaşırtıcı bir şekilde gerilmedi ya da kaşlarını çatmadı. İçini çekti ve bir kolunu parmaklığa yaslayarak yılan oymasına baktı.

"Tılsımı bulmak için babamı bulmam gerekecek. Ve ben onun olduğu yerde kalmasını tercih ederim."

Ona baktım. Kendi isteğiyle konuşuyordu. *Ailesi hakkında.*

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Mazrith başını kaldırıp bana baktı. "Diğer mahkemelerdeki söylentiler ona ne olduğunu söylüyor?"

"Savaşta öldüğünü."

"Kime karşı savaşırken?" "Değişir."

"Annem neredeyse beş yıl önce öldü. Üvey annem ondan sadece birkaç ay sonra onun tahtına geçti. Neredeyse bir yıl sonra babam ortadan kayboldu. Yeni Kraliçe Divan'a, babamın tanrıları bulmak ve bizi yıllar önce neden terk ettiklerini öğrenmek için bir arayışa çıkmaya karar verdiğini söyledi. Babamın yokluğunda Saray'ı yönetmesi için onu seçtiğinin kanıtı olarak da onun asasını kullandı."

"Sis asası."

Mazrith başını salladı. "Evet. Bir fae'nin asası ölümlerden alınabilir ya da serbestçe verilebilir. Ama asla çalınamaz. Eminim rün işaretli biri bunu bilir."

"Evet," diye başımı salladım. "Yani Mahkeme ona inandı mı?"

"Eğer yapmazlarsa, onu takip etmekten başka seçenekleri yoktu. Diğer tüm saraylara onun cesur ve onurlu bir savaşta kaybolduğuna dair söylentiler yaymaya başladı ve Gölge Saray'a, muhtemelen bir tanrı olarak geri döndüğünde, ölümden dönen şanlı bir savaşçı olmasının *Yggdrasil*'in geri kalanı için daha etkileyici olacağını söyledi."

"Onu öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Elbette." Bakışlarımı tekrar yılanı çevirdi. "Umarım onu öldürmüştür."

Kaşlarım kalktı. "Babanı sevmezdin."

"Sevmemek yanına bile yaklaşamaz. O anneme karşı... kaba davranırdı." "Ve sen onu seviyordun." Bunu imgelemimden biliyordum.

"Hem de çok." İçini çekti, sonra tekrar bana baktı, gözlerinde duygusallık vardı. "Kraliçe sadist ve deli olabilir ama bununla çalışmak babamın sürekli bakışlarıyla çalışmaktan daha kolay. Annem bana yardım etmeye çalışıyordu ama o öldükten sonra Kral yaşarken onun işine devam edemezdim. I

Onun beklenmedik ve hoş karşılanan yokluğunu, annemin beni hazırladığı şeyi yapmak için bir fırsat olarak değerlendirdim. Seni bulmak için."

Kuru dudaklarımı yaladım. "Özür dilerim."

Kaşlarını çattı. "Ne için? Ölümü için mi? Keşke onu ben öldürseydim."

"Hayır. Anneni kaybettiğin için. Benim ailem yok ama Lhoris'e bir şey olursa nasıl hissedeceğimi biliyorum."

Yüzünde acıya benzeyen bir şey parladı. "Ben pişmanlık duymam. Ama şunu bilin ki, onun hayatını tehdit etmeden işbirliği yapmanızı sağlayabilseydim, bunu yapardım."

Sözler yumuşak ve samimiydi ve duygular yanaklarımı ısıttı. Ama onu öldürebilirdi. Öldüreceğini biliyordum.

Kader bizi neyin içine sürüklüyorsa, Lhoris'ten, Mazrith'in annesinden, hatta belki de ikimizden daha büyüktü.

Mazrith ona yardım etmem için beni ikna etmek zorundaydı. Ve ne olursa olsun beni üvey annesinden kurtarmak *zorundaydı*. Bileğimdeki, beni esir alan kişiye bağlayan siyah baktım.

Ben de aynı şeyi yapar mıydım?

"Sana inanıyorum," diye nefes aldım, hâlâ rune'a bakıyordum.

Yanağıma dokundu ve ben de ona bakmaya başladım. "Bunu sonuna kadar götüreceğiz. Birbirimize inanmaya devam edersek çok sevinirim."

Öfkeli duygularımı bastırarak başımı salladım. Elini yavaşça bıraktı. İsteksizce mi?

"Evet," dedim daha güçlü bir şekilde başımı sallayarak. "Yıldız taşını almak için adaya gitmemiz gerekiyor. Ve eğer babanın tılsımı bir seçenek değilse, o zaman bizi oraya götürebilecek başka bir şey olmalı."

Mazrith uzun bir süre adaya baktı, sonra bana döndü. "Belki de haklısın."

"Haklı olmak zorundayım. Yoksa her şey burada biter."

Gözbebeklerinde gölgeler dönüyordu. "Başka bir yol bulacağız."

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

REYNA

W Yiyeceklerin düşünmemize yardımcı olacağı konusunda anlaştık ve Yılan Sütlerine geri döndük. Prens'in odasına vardığımızda onu bekleyen bir kraliyet muhafızı vardı.

"Prensim," dedi Fae başını eğerek ve Mazrith'e rulo haline getirilmiş bir kağıt parçası uzattı.

Mazrith ona başıyla selam verdi ve biz de odalarına girdik. Doğruca Brynja'nın turta tabaklarını yerleştirdiği Savaş Odası'na gitti. Frima, Svangrior ve Ellisar devasa masanın bir tarafında, Lhoris ve Kara da diğer tarafında oturuyordu. Kara, gölge-fae Prens'in sadık savaşçılarıyla öğle yemeği yeme konusunda Lhoris'ten çok daha rahat görünüyordu.

"Maz," dedi Frima selamlayarak, ağzına büyük bir parça etli börek tıktırırken.

Parşömeni havaya kaldırdı. "Bir mesajımız var." Herkes durdu ve ona baktı. O parşömeni yüksek sesle okumaya başlarken ben en yakındaki boş sandalyeye çöktüm ve yavaşça bir dilim turtayı kendime doğru çektim.

"Gölge Sarayımın üyeleri ve ziyaretçi fae'ler,

Emin olun ki bu Divan'ın kudreti, son gecelerde sınırlarımıza dayanan doğal olmayan yaratıkları ortadan kaldırmakta başarılı olmuştur."

Svangrior homurdanarak sözünü kesti. "Demek istediği, daha fazla ilerlemelerini engelledik ve o başparmağını kışına sokmuş oturuyor, tüm kraliyet muhafızlarını göndermek yerine hikayenizi doğrulamak için işe yaramaz savaşçılar gönderiyor."

Mazrith kaşlarını kaldırdı, sonra devam etti. "Ölümsüz istilalar gibi şeylerin eşi benzeri görülmemiş *Leikmot*'u kesintiye uğratmaması gerektiğine oybirliğiyle karar verildi. Bu nedenle, oyun festivalinin bir sonraki turu iki gün içinde Buz Sarayı'nda yapılacaktır."

Herkes birbirine baktı.

"İki gün çok fazla değil. Sence kök nehri Açlık Çekenlerden arınmış olacak mı?"

"Tehlikeli bir yolculuk olacak."

"Sanırım buz-fae'ler şimdi ayrılıyorlardır, ama geri kalanımız filo halinde seyahat edeceğiz - Açlık Çekenlerin hiç şansı olmayacak."

Savaşçıların konuşmalarını ancak yarı yarıya dinleyebildim.

Ice Court'a gidiyorduk.

Efendilerimden kaçmayı ve saklanmayı planladığım uzun yıllar boyunca, diğer sarayların olabileceği, hangi sırları ve mucizeleri içerebileceği hakkında her türlü fikri yaratmıştım.

Ve şimdi, Buz Mahkemesi'ni gerçekten görebilecektim.

Endişeli heyecan midemi bulandırdı ve onu yatıştırmak için biraz daha hamur işi yedim.

"Başka var mı?" diye sordu Frima, parşömeni işaret ederek.

"Evet." Mazrith boğazını temizledi ve okumaya devam etti. "Buz Divanı'nın *Leikmot*'taki turunun başlamasını kutlamak için, varışta maskeli bir balo düzenleyecekler ve ardından şafak vakti ilk maç oynanacak. İmza, Kraliçe Andask."

"Siz partilere kafayı takmışsınız," diye homurdandım ama kimse beni duymadı.

"Buz Sarayı'na yapacağımız ziyaret sırasında çok dikkatli olmalıyız," dedi Svangrior tabağına havuç koyarken.

"Katılıyorum. Leydi Kaldar'ın gözlerindeki zehri görüyor musun? Yüzü sanki *lanetli* bir uskumruyla tokatlanmış gibi," dedi Ellisar.

Haklıydı. Buz perisinin gözlerini her gördüğümde hissettiğim nefret çok şiddetliydi.

"Endişelenmemiz gerekenin Leydi Kaldar olduğunu sanmıyorum," dedi Mazrith. "Beni endişelendiren Orm."

"Açlıktan Ölen'i getirdiğinde Kraliçe ve Orm'un bakışlarını gördün mü?" Dedim ki.

Frima başını salladı. "Kendi aralarında konuşuyorlar, bundan eminim. Ama onlar bile Açlıktan Ölenler'in saldırısını planlamış olamazlar."

Turtama baktım. Açlıktan Ölenler'in bana ulaşmak için saldırdığını bilmiyorlardı ve bunun Kraliçe'yle bir ilgisi yoktu.

Beni rahatlatan şey, sohbetin buz farelerinin ne tür oyunlar tasarlayabileceğine doğru hızla ilerlemesiydi.

Mazrith yanımdaki sandalyeye oturdu ve tabağını doldurdu. "Umalım da oyunlarda bir binicilik unsuru olsun," dedi sessizce.

Gülümsedim. "Çok şanslı olmalıyım. Ama gitmeden önce Rasa'yı ziyaret etmek isterim, eğer zamanınız varsa?"

Başını salladı. "Yarın yola çıkacağız. Bugün ordumu organize etmeli ve sınırdaki talimat verdiğim her şeyin yapıldığından emin olmalıyım. Kök nehirler seyahat için güvenli olmalı."

Günün kalanını nasıl geçirmek istediğimi çok iyi bildiğimi fark ederek başımı salladım. Sandalyemden kalktım ve Frima'nın Svangrior'a renkli hakaretler savurduğu yere doğru ilerledim.

Ona ulaştığımda durdu ve kaşlarını kaldırdı. "Reyna."

"Frima." Parmaklarımı büktüm, sonra bir elimi kalçamdaki sıkıştırılmış asanın üzerine koydum. "Bu öğleden sonra meşgul müsün?"

Tek kaşını kaldırdı. "Savaşta'yız."

"Oh."

"Ama *heimskr* şefim hepimizin saraya bağlı kalmasına karar verdi. Görünüşe göre burada daha faydalıyız." Mazrith'e kaşlarını çattı, sonra tekrar bana baktı. "Aklında ne var?" Asama bir bakış attı ve ne istediğimi zaten bildiğini fark ettim. Yine de bunu bana sordurtacaktı.

"Biraz daha eğitim yapabilir miyiz?"

"Sadece savaş boyasını giyersen."

"Anlaştık."

"Bugün ona ihtiyacın olmayacak." Frima az önce kınından çıkardığım asayı işaret etti. Ona kaşlarımı çattım.

Eğitim odasındaydık, donanma savaş boyasını ve gitmeye hazırdım.

"Ne? Neden ihtiyacım olmayacak?"

"Ata binebilirsin Reyna. Doğuştan yeteneklisin. Ve öğrenebileceğin bir beceri var ki at sırtında sana çok şey katacak."

Heyecandan içim içime sığmıyordu. "Okçuluk."

Başını salladı. "Evet. Ok atmayı iyi öğrenirsen düşmanlarına ağır sopalarla vurmaktan çok daha fazla hasar verebilirsin."

Asama savunma amaçlı dokundum ve o da güldü. "Hey, beni yanlış anlama, düşmanlarına ağır sopalarla vurma demiyorum. Ama başka bir beceri çok işe yarayabilir."

"Oyunlardan biri okçulukla ilgili olabilir," diye düşündüm.

"Öğrenmek için bir neden daha. Bugünkü antrenman için bunlara ihtiyacın olacak." Bana bir çift siyah deri eldiven uzattı. "Hecelendikleri için ellerindeki yaralar korunmalı."

"Nasıl?" Dedim, elinden aldım.

"Onlar cüce. Süper güçlüler." Gözlerini kısarak durakladı. "Onları bana annem verdi, bu yüzden onları mahvetme."

"Onlar senin mi? Teşekkür ."

"Hm."

Odanın sonuna bir dizi hedef yerleştirdi ve yayı nasıl düzgün tutacağımı gösterdi. Ne kadar hafif hissettirdiğine şaşırmıştım. Frima bana oku nasıl çentikleyeceğimi gösterdi, gergin kirişi geri çekerken kolum ağrıyordu ve bacaklarıma ve kollarıma dokunarak duruşumu ayarladı.

Onun emriyle oku fırlattım ve hedefi tamamen ıskaladım. "Yine," dedi Frima, ben daha kızgınlığımı belli edemedim ya da Hayal kırıklığı.

Yanımdaki sadaktan yeni bir ok çıkardım, yerleştirdim ve nişan aldım. Frima yine vücudumu hareket ettirdi, dirseğimi kaldırdı, çenemi indirdi, kalçalarımı döndürdü. Duruşumu koruyup emrini beklerken kaslarım titriyordu.

"Git."

Oku fırlattım ve hedefe isabet ettiğinde tatmin edici bir gümbürtü duyuldu.

Dudaklarımdan bir memnuniyet çığlığı kaçtı ve Frima . "Zar zor vurdun." Haklıydı, ıskalamama bir parmak kalmıştı.

"Ama vurdum," diye sırttım ona.

"Tekrar. Bu sefer, benim yardımım olmadan o duruşa girmeye çalış."

Birkaç hedefi daha ıskaladım ama Frima'nın rehberliğinde kısa sürede hedefe bir ok daha attım.

Ne kadar uzun süre pratik yaparsak, doğru pozisyona o kadar hızlı girdim ve oklarım merkeze o kadar yaklaştı.

"Tek bir duruştan hedefi tutarlı bir şekilde vurabildiğinizde, etrafta dolaşma alıştırmaları yapacağız."

"Harika," diye mırıldandım, nişan alırken bir gözüm kapalıydı. Eğer bunu at sırtında yapacak olsaydım, pozisyonumu mükemmel bir şekilde ayarlamak için zaman ya da istikrar lüksüne sahip olmayacaktım.

Oku bıraktım ve hedefin ortasından sadece bir santim uzağa düştü.

"Güzel. Kolun hala ağrıyor mu?"

Yayı indirirken ona bir bakış attım. "İlk denemede ağrımaya başladı."

"İnsanların ne kadar kırılgan olduğunu unutuyorum," dedi.

"Keşke yapabilseydim." En azından Frima gerçekten insan olduğumu kabul etti. Gerçi imgelemleri bilseydi kabul etmeyebilirdi.

"Durmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Başımı salladım. "Akşam yemeğinin yanında büyük bir bal likörüne ihtiyacım olacak."

Bana doğru bir adım attı ve sırtımı sıvazladı. "İyi cevap. Şimdi, bu sefer hedefi hareket ettireceğim."

İpi geri çekecek kadar kolumu zorlukla yukarıda tutana kadar çalıştık. Hareketli hedeflerin çoğunu vurabiliyordum ve bacaklarımı biraz farklı duruşlara getirmeyi ama nişan almam için üst bedenimi olması gereken yerde tutmayı öğrenmiştim. Serpent Suites'e döndüğümüzde geç olmuştu ve Frima bana söz verdiği bir bardak bal likörünü doldurmakta hiç vakit kaybetmedi.

"Sen içiyor musun?" Kendisine bir içki koymamış olmasından duyduğum hayal kırıklığıyla şaşırarak sordum.

"Hayır. Svangrior ve Maz'a yetişmem gerekiyor. Bugün iyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim. Bana yardım ettiğin için."

Gülümsedi. "*Leikmot*'ta kanıtla."

Başımı salladım. "Elimden geleni yapacağım."

"Yapacağını biliyorum. O zaman biraz daha yap."

Yemekten sonra uzun bir banyo yaptım ve sıcak suyun ağrıyan kaslarıma nüfuz etmesine izin verdim. Ellerimdeki yaralar çabucak iyileşmişti ama yine de

Frima'nın eldivenleri, yayı kullanırken yara olmuştu.

Tam yorganın altına girerken kapım çalındı ve donakaldım. Ya Mazrith'se?

İnkar edilemez bir parçam Mazrith olmasını *istiyordu*. "İçeri gel!" diye öksürdüm.

Brynja kapıyı iterek açtı. Bedenim biraz söndü ve gülümsemeye zorlandım. "Merhaba."

"Leydim. Bunu size vermem istendi." İçeri girdi ve bana bir kitap uzattı. Üstünden bir kağıt parçası çıkmıştı.

"Kim tarafından?"

"Prens."

Bana iyi geceler dileyip gitti ve ben de kitabı açıp kâğıt parçasına baktım. "Yarın sabah kütüphanede bize yardımcı olacak bir şey bulabileceğimize inanıyorum. Şafakta hazır olun. Mazrith."

Kağıdı yana kaydardım ve işaretli sayfanın büyülu tılsımların eritilmesiyle ilgili olduğunu gördüm. Kitabı eğip kapağını kontrol ettim. "Yggdrasil'in Büyülü ve Sihirli Metalleri; bir saha rehberi."

Mazrith yeni bir tılsım yapabileceğimizi mi düşünüyordu? Şafakta öğreneceğimi tahmin etmişim.

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

REYNA

W Ertesi gün şafak vakti odamdan çıktığımda Tait'i alçak şöminenin önündeki büyük koltukta görünce şaşırdım. "Merhaba, Tait."

Gölge-eğirici kitabından başını kaldırdı ve gülümsedi. "İyi günler Reyna. Şüphesiz Prens'i bekliyordunuz."

Kitabımı kaldırdım. "Sende de bir tane var, ha?"

"Gerçekten de öyle. Prens sizi getirmem için beni gönderdi. Kendisi zaten kütüphanede."

Onu Yılan Sütlerinden çıkarken takip ettim ve koridor boyunca her zamankinden farklı bir yöne döndüm.

"Sanırım Mazrith öğrendiğimiz her şeyi sana anlattı?" Öyle olmasaydı onu kütüphaneye davet etmezdi diye düşündüm.

Tait başını salladı. "Evet, evet. Tüm bunlar çok ilginç. Bu izlerin ne kadar zaman önce ya da kim tarafından bırakıldığını anlayamıyorum." Adımlarını yavaşlatarak gözlüklerinin üzerinden bana . "Ailenin kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

O insan değil.

Sözleri bana geri döndüğünde savunmam yükseldi.

"Hayır. Ama insan olduklarından eminim."

"Neden?"

Ağzımı açtım ama sunacak hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Gerçek şu ki, ailemin insan olduğuna dair elimde hiçbir kanıt yoktu.

Şüphe içimi kemiriyordu. Fae olmadığının derin bilgisi, gerçekten devam ettiğim tek şeydi.

"Pekala, yakında öğreneceğiz, eğer siz ikinizi *Ravensstar*," dedi neşeyle.

"Koridorlarda bu konu hakkında konuşmamalısın," dedim, sık sık aldığım uyarıyı tekrarladığımın farkına bile varmadan.

Tait bana yan yan sırttı. "Kesinlikle haklısın, elbette. Özellikle de saraydaki diğer fae'lerle birlikte. Dürüst olmak gerekirse, bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Beni temizlediler."

"Seni temizledi mi?"

"Tüm birikimlerimi harcadım, sonra da yanlarında getirdikleri için daha fazlasını takas ettim."

"Yanlarında kimleri getirdiler?"

"Buz-fae ve toprak-fae! Onlara ve eşyalarına erişebilmek bir mucize! Normalde, fae'leri bu avluda saklandıkları yerde bulmam gerekirdi ve kendi avlularından yanlarında çok az şey getirirlerdi, çünkü bu onları ele verirdi. Ama bu ziyaretçiler, Gölge Saray'da sahip olmadığımız her türlü şeyi yanlarında getirmişler!"

Coşkusu bulaşıcıydı ve bir toprak perisinin ona bir şekilde özel olduğunu söylediği bir çubuk için sahip olduğu her şeyi takas ettiğini hayal etmekten kendimi alamadım. "Umarım sadece iyi şeyler alıyorsundur," dedim ona.

"Ben aptal değilim," dedi ciddi bir şekilde.

"Diğer Mahkemelerdeki şeylerle neden bu kadar ilgileniyorsun?" "Sen ilgilenmiyor musun?"

Başımı imtiyazlı bir şekilde eğdim. "Sanırım. Birazcık." *Evet.* Hayatım boyunca diğer Mahkemeleri merak etmiştim.

"Mazrith babası gibi değil. Diğerlerinin büyüsünün nasıl işlediğini keşfetmeme izin veriyor, hem de korkmadan ve kızgınlık duymadan."

"Babasına ne olduğunu düşünüyorsun?" Bu konu hakkında konuşma fırsatını değerlendirerek sordum. Duvarları kanlı duvar halılarıyla kaplı küçük, düz bir merdivenden iniyorduk.

"Sanırım onu Kraliçe öldürdü."

"Mahkemenin geri kalanı da böyle mi düşünüyor?"

"Oh, hiçbir fikrim yok. Saraydan uzak durma eğilimindeyim. Kraliçe'nin *gölge büyücülerinden* talepleri genellikle sağlıklarına zarar veriyor. Ve aslında hayatlarına da." Bana sırttı ve omuz silkti, sonra bir inişe ulaştığımızda ellerini çırttı. "İşte geldik."

Kitap oymalarıyla kaplı büyük ahşap kapılar itildiğinde açıldı ve kütüphaneye girdik.

"Woah."

Devasa meşe sütunlar, *Yggdrasil* resimleriyle oyulmuş tonozlu ahşap tavanı destekliyordu. Bronz aplikler, salonu titreyen alevlerin sıcak ışıltısıyla dolduran meşaleler taşıyordu.

Galeri katının altında, iki kat yüksekliğinde, deri ciltli kitaplar ve eski parşömenlerle tıka basa dolu, her bir ucu oyma bir yılan tarafından korunan, sütun üzerinde yukarı veya aşağı doğru kayan sağlam kitaplıklar yükseliyordu. Dar koridorlar aralarında bir labirent gibi uzanıyor, sonları karanlıkta görünmüyordu.

Ahşap çerçeveli devasa pencereler bir duvarı kaplıyordu, cam bölmeleri yoğun demir düğümleriyle çerçevelenmişti ve pencereler arasındaki duvar halıları büyük kahramanlık eylemleri gerçekleştiren halk sahnelerini gösteriyordu.

Zeminin ortasında yanmayan devasa bir mangal vardı ve mağara ormanındaki mangalda gördüğüm yağın aynısıyla doluydu. Mağaranın etrafına banklar ve masalar yerleştirilmişti ama hepsi boştu.

"Mazrith nerede?"

"Kim bilir. Önce tarih bölümüne bakacağım, adanın kendisi hakkında bir şeyler bulmaya çalışacağım." O uzaklaştı ve ben de boş alana baktım.

Hareket ettikten birkaç dakika sonra kaybolmuştum. Kapılara nasıl geri döneceğimi ve tarih bölümünün nerede olduğunu bilmiyordum.

"Mazrith?" Yavaşça seslendim. Kimse cevap vermedi. Rafların kıvrımlarını ve dönüşlerini amaçsızca takip ettim, ilerledikçe başlıkları taradım. İşe yarar hiçbir şey göze çarpmıyordu.

Bir köşeyi dönüp raf sırasını aşağıya doğru çevirdiğimde içimi garip bir his kapladı. Sıcak bir histi. Meraklı bir his.

Hareket etmeye devam ettim, yakınlardaki bir şeye doğru çekildim. Önemli olan, beni değiştirme gücüne sahip olan bir şeye.

İşte oradaydı. Diğer iki kitabın arasındaki rafta duran bir kitap. Hiç dikkat çekici bir yanı yoktu. Ama başka türlü olduğundan emindim. Onu *hissedebiliyordum*. Başımı eğerek, heyecanımı kontrol etmeye çalışarak ona uzandım. Bu kitap hayatımı değiştirecekti. Bunu biliyordum.

"Dur."

Mazrith'in sesi bana ulaştığı anda gölgeleri önümde uçuşarak kitabı uzattığım parmaklarımdan çekip aldı.

"Hey! Onu okumak istiyordum!" İtiraz ettim. Ama kitap , hissettiğim heyecanlı çaresizlik kayboldu.

Mazrith'e göz kırptım.

"Bu lanetli."

"Kitap mı?"

"Evet."

"ne olurdu?" "Hoş bir şey olmazdı."

"Bu beni öldürür müydü?"

Mazrith alışılmadık bir şekilde kıkırdadı. "Hayır. Ama Buz Topu'nu banyo odasında geçirecektin. Tuvalette."

Yüzümü buruşturdum. "O zaman teşekkürler."

"Rica ederim. Büyülü tılsımların dövülmesi ya da Gölge Saray'ın mimarisi hakkında kitaplar aramanız gerekiyor. Eğer adaya giden başka bir yol yoksa, tılsımı yeniden yaratmaya çalışmak zorunda kalabiliriz."

"Doğru. Önce nereye bakacağız?"

"Belli başlı yerleri zaten kontrol ettim."

Devasa alanın etrafına bakındım. "Buradaki hiçbir şey benim için açık değil. Sanırım Kara için de öyle. Burada aklını kaçırdı."

"Eğer bize yardımcı olacak bir şey bulursan, onu buraya getirebilirsin." "Gerçekten mi?"

Heyecanım karşısında şaşırmış görünüyordu. "Bu senin uslu durmanı sağlayacak mı?" Gözlerimi devirdim ve dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. "Haklısın, hiçbir şey seni terbiyeli yapamaz. Ama evet. Tamam. Eğer ihtiyacımız olan şeyi bulursan, onu buraya getir."

"Bir *altın vericisinin* Gölge Saray kütüphanesindeki her şeyi okumasına izin mi *vereceksiniz*?" "Biriyle evlenmek zorundayım," diye mırıldanarak arkasını döndü. "Biri ne yapar kütüphanemde ne işi var?"

Saatler gibi gelen bir süre boyunca kitaplara baktık. O kitap olayından sonra Mazrith'e oldukça yakın durdum ve kendimi ciltler kadar onu da izlerken buldum.

İlgisini çeken bir şey bulduğunda değişti, huysuz tavrı sakın ve ağırbaşlı bir hale büründü. Parlak gözleri sayfaları hızla taradı, okurken güçlü çenesi çalışıyordu.

Ne zaman yeni bir rafta gözden kaybolursa, ben de karşı tarafa geçip boşluklardan onu izliyordum.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi, kitabının sayfalarına dalmış olduğunu düşündüğümde.

Kızardım. "Yardımcı kitaplar arıyorum."

"Beni avlıyorsun."

Yüzümdeki kızarıklık derinleşti. "*Heimskr* olma," diye mırıldandım, en yakındaki kitabı kaptım ve okuyormuş gibi yaptım.

"Bu, toprağın gücü hakkında bir kitap."

"Bunu rafların diğer tarafından nasıl anlayabiliyorsunuz?"

Bir süre sonra sıranın sonunda belirdi. "Büyü. Ya da belki sadece iyi bir görüş."

"Hmm. Kitabın ne hakkında?" Konuyu değiştirmeye çalışarak elimle kitabını işaret ettim. "İşe yarar bir şey var mı?"

"Belki, ama adaya ulaşmak için değil." Kapağını görebilmem için kitabı havaya kaldırdı. *Vald-staff'lar ve kökenleri*.

İçimde bir ilgi uyandı ve bu seferki ilgi büyüden kaynaklanmıyordu. Toprakla ilgili olanı bırakıp bir adım öne çıkarak kitaba uzandım. "Mist-staff'lar hakkında bir şey var mı?"

"Evet. Annemin bana anlattığından daha fazla." Durakladı, sonra kitabı bana uzattı. "Sonra okursun. Şimdi, *tılsım* ya da *Kuzgunyıldızı* konusunda yardımcı olacak bir şeyler aramaya devam etmeliyiz. Zamanımız kısıtlı. Yarın Buz Sarayı'na gidiyoruz."

Onun laneti ve Açlıktan Ölenler'in saldırısı da üzerimizde baskı yaratıyordu.

"Elbette." Kitabı aldım ve bir kolumun altına sıkıştırdım. "Hâlâ ahırları ziyaret etmek istiyor musun?"

"Evet," dedim başımı kuvvetle sallayarak. "Hem de çok."

"Güzel." Durakladı, gözleri benimkileri arar gibiydi. "Buz Mahkemesi balosu bizim için bir fırsat olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Orm ile Kraliçe arasında bir tür anlaşma var, bundan eminim. Bu olayı kullanarak mümkün olan herkesten bilgi almaya çalışmalıyız. Ve sanırım Toprak-Fe Lordu sizi diğerlerinden çok daha az sevmiyor."

"Dakkar zalim biri değil ama beni gerçekten sevdiğini sanmıyorum," dedim. "Buraya nasıl geldiği hakkında ondan öğrenebildiklerini öğrenmeye çalış ve

Kraliçe'nin ona teklif ettiği şeyi. Mümkün olduğunca üvey annemden uzak dur. Onun ve Orm'un üzerinde çalışacağım."

"Bana uyar. Kraliçe'yi bir daha görmezsem mutlu olurum," diye mırıldandım.

"Frima senin için Buz Sarayı'na uygun yeni bir elbise hazırlıyor."

Gözlerimi devirdim. "Daha fazla elbise." "Elbiseleri sevmiyor musun?"

Başımı ona doğru eğdim. "Düzenli olarak kim olduğumu unutuyor gibisin."

"Sen kim olduğunu bilmiyorsun." Bu sözler beni derinden sarstı ve ne diyeceğimi düşünürken ona bakakaldım. Ben konuşmayınca, "gerçek anlamda ve mecazi anlamda" diye ekledi.

"Ben Reyna Thorvald, insan altın vericisiyim," dedim, biraz fazla yüksek sesle. "Elbiselerle, balolarla ya da *fae*'lerle aram iyi değildir." Son birkaç kelimeyi yavaşça ve daha da yüksek sesle, ona bakarak söyledim.

"Olmak istediğin kişi bu mu?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Bir adım öne çıktı, bana yaklaştı, böylece ona bakmak zorunda kaldım. "Eğer herhangi bir şey olabilseydin, ne olurdun? Bir binici mi? Bir savaşçı mı?"

Ağzımı beceriksizce açıp kapadım. Herhangi bir şey olabilseydim ne olurdum?

Ücretsiz.

Bunun dışında hiçbir fikrim yoktu. Ama ne olmak istemediğimi biliyordum.

"Bunu daha önce düşünmemiştim, ama biliyorum ki *fae* olmak istemiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

Gözleri kısa bir süreliğine kısıldı ve saç örgülerini kulağının arkasına götürerek kasıtlı olarak ince noktasını gösterdi. "Reyna, sen bir büyü kullanıcısısın. Hoşuna gitse de gitmese de."

"Büyü kullanıcısı mı?" Bu ifadeyi duyunca aklım başıma geldi. "Bekle. Hem büyü kullanıcısı olup hem de *fae* olmayabilir miyim?" İçimde umut kabardı ve direncimin aslında insan olmamakla ilgili olmadığını fark ettim. *Fae* olmaktan korkuyordum.

"Yüzyıllardır *fee* olmayan büyü kullanıcıları olmadı. Ama bir zamanlar var olduklarına inanıyorum. Bunun bir önemi var mı?"

"Ne? Tabii ki önemli."

"Neden?" Daha da yaklaştı. "tür bir insan olduğun konusunda neden bir unvana ihtiyacın var? *Fae*, insan, büyü kullanıcısı, bunların hiçbiri önemli değil. Sen Reyna Thorvald'sın, altın veren, görü gören, Gölge Saray'ın gelecekteki Prensesi."

Sözleri karşısında bacaklarım güçsüzce karıncalandı, varlığı bana hükmediyordu. "Prenses," diye fısıldadım, kelime kafamın içinde yuvarlanıyordu.

"Prenses olmak istiyor musun?"

"Ne istediğimin bir önemi yok, başka seçeneğim yok."

"Koşullarını unut, Reyna. Önyargılarını, kurallarını, korkularını unut. Herhangi bir şey olabilseydin ne olacağını söyle bana."

"Özgür." Yanaklarım duyguyla alevlendi, gözlerimi doldurmak isteyen yaşların yerini aldı.

"Neyden özgür? Bir köle olarak yaşamaktan mı?" "Her şeyden. Herkesten."

"Arkadaşlarınız mı? Onlar..." Durakladı, koyu renk gözleri dönüyordu. "Seni sevmek mi? Yoksa canavarların ve seni istismar edecek efendilerin hayallerinden kurtulmak mı?"

Yutkundum, ona cevap veremedim. Elbette Fae efendilerinden kurtulmak istiyordum. Ama imgelemlerden kurtulmak... Beni ne kadar kapana kısılmış hissettirdiklerini hiç fark etmemiştim. Onlardan kaçamazdım; içimdeydiler.

"Arkadaşlarımdan özgür olmak istemiyorum," dedim sonunda, sesim kısıktı.

"Güzel. Özgürlük yalnız olmak zorunda değil."

"Sen... sana bağlı olup yine de özgür olabileceğimi mi söylemeye çalışıyorsun?" Başımı salladım. "Çünkü bu mümkün değil. İster altından ister gölgelerden yapılmış olsun, bir fae sarayında yaşarken asla özgür olamazdım. Ben runik işaretliyim, etrafımdaki herkese kıyasla zayıf biriyim ve tamamen senin korumana muhtacım. Bu özgürlük değil."

"Kendine bile yalan söylüyorsun," dedi usulca. İçimde bir öfke parladı ama ben daha konuşmadan devam etti. "Zayıf değilsin ve bu saraydaki herkese tamamen benim korumama olmadığını kanıtladın. Son oyunu sen kazandın ve ben senin yakınında bile değildim." Ağzımı kapattım, itirazlarım dudaklarımda can çekişiyordu. "Kraliçe öldüğünde ve Odin bana yardım ettiğinde, lanet olsun ya da olmasın, o ölene kadar rahat etmeyeceğim, o zaman benim korumama ihtiyacın kalmayacak."

Başımı salladım ama inancımın bir kısmı kaybolmuştu. "Ben buraya ait değilim."

Duygu gözlerini aydınlattı. Kızgınlık olabilir mi? "Henüz hiçbir yere ait değilsin Reyna. Ben de sana bunu göstermeye çalışıyorum. Sen farklısın. Ve o sis اساسına sahip olduğumda, anlamadıkları şeylere zarar vermek isteyenleri ortadan kaldıracığım."

"Herkesi ortadan kaldıramazsınız," dedim sessizce.

"Gerek yok. Onların saygısını kazanacaksın. Tıpkı bunu kazandığın gibi."

Bir adım öne çıkarak aramızdaki boşluğu kapattı. Elini uzattığında hava yüklü bir enerjiyle karıncalandı. Kocaman ellerinin sahip olmaması gereken bir nezaketle, gevşek saçlarımdan bir tutamı ayırdı.

Nefesim kesildi ve küçük gölgemsi dallar yüzüme doğru dans ederken nefesimi tuttum. Saçlarımdan arasından süzıldüler, sonra esasına geri döndüler ve o elini kaldırırken ben de kendi elimi çekingen bir şekilde kaldırdım.

Parmağım sıkı, karmaşık bir örgünün üzerine kapandı. Prens'in dönen gözlerine baktım, sonra döndü. "İşte."

Koridordan aşağı doğru yürüdü, ben de peşinden koştum. Büyük pencerelerden birinin önünde durdu, dışarıdaki karanlık camlardaki yansımamı görmeye yetiyordu.

İşte oradaydı. Bir örgü. Onunki ya da Frima'nınki gibi bağlanmış bir şey yoktu, çünkü bu fae'ler için ayrılmış bir onurdu. Ama alt kısmında parlayan bir şey vardı, ateş ışığını yakalıyordu.

Örgüye tekrar dokundum, boncuğa ulaşana kadar parmaklarımı uzunluğunda gezdirdim. Yüzümün önüne kaldırdım, saçlarım kolayca yeterince uzundu.

Gümüş renginde minik bir baykuştı, kocaman gözleri tasarıma hakimdi. Mazrith'in bakışlarını pencere camında yakaladım.

"Teşekkür ederim." "Kendine teşekkür et. Bunu hak ettin."

Ona döndüm, duygularım beni ele geçirmişti ama bir hareket ikimizin de dikkatini çekti.

"Tait!" Gölge-eğirici koridordan tökezleyerek çıktı, yüzünün yan tarafından kan akıyordu.

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

REYNA

M Azrith yanına gitti ve onu en yakındaki bankın üzerine yatırdı. "Ne oldu?"

Ben çömelirken odaklanmamış gözleri Mazrith'e kilitlenmeye çalıştı.

önünde. Şakağının üstünde darbe almış gibi bir kesik vardı. "Biri kitabımı çaldı," diye kekeledi.

"Ve sana vurdu?"

"Evet. Evet, onu da yaptılar."

Mazrith'in asısından fırlayan gölgeler, geniş kütüphanenin kasvetinde .
"Kim olduğunu gördün mü?"

"Hayır. Bir an kendimi okumaya kaptırmıştım, sonra yıldızlar görmeye başladım ve kitabım parmaklarımın arasından çekilip alındı."

Sözleri daha istikrarlı hale geliyordu ama yanağından daha fazla kan süzülükçe yüzü soluyordu.

Mazrith ağır, siyah yünlü pelerinini silkti ve sanki parşömenmiş gibi altından bir şerit yırttı. Tait'in yarasına bastırmadan önce onu rulo haline getirdi, tam o sırada üzerimizde beyaz kanatlar çırpınıyordu.

"Voror!" Masanın üzerine indi ve bana göz kırptı.

Tait bakakaldı. "Burada bir baykuş mu var?" diye fısıldadı elini başına götürerek.

"Evet," dedim ona. "Voror, Tait'e kimin vurduğunu gördün mü?"

"İkiniz arasında yakında vücut sıvılarının değiş tokuş edilmesinden endişelendim, bu yüzden kirişlerin tepesine yerleştim," dedi. Yanaklarım yandı.

"Hiçbir şey görmemiş," dedim Mazrith'e dönerek.

"Hangi kitabı aldılar?" diye sordu Tait.

"Gölge Saray'ın ve dağın tarihiyle ilgiliydi. Ama Prens'im, peşinde oldukları kitap bu değildi." Şaşkın gözlerinde muzaffer bir parıltı belirdi. "Kitabın içinde bir parça parşömen vardı."

Mazrith sustu. "sende mi?" "Evet, her ne kadar ihtiyacım olmasa da."

Şaşkınlığım arttı ama ben daha sormadan gölgeler Mazrith'in esasına geri aktı. Yüzü hayal kırıklığıyla gerildi. "Her kimse, gölgelerimin onları yakalayamayacağı kadar hızlı gitti."

"Bu kütüphaneye kimin erişimi var?" Ben sordum.

"Mahkemenin yarısı," diye cevap verdi karanlık bir sesle. "Tait, acil müdahaleye ihtiyacın var mı? Yoksa bize daha fazlasını anlatabilir misin?"

Hafifçe titreyen elini umursamaz bir tavırla salladı. "Parşömen parçası kütüphanedeki kitapların içinde saklı olan birkaç taneden biriydi. Babanın cephaneliğine girmek için gereken rune- kelimelerini içeriyorlar. Ama ben hepsini biliyorum."

"Cephaneliği mi?" Ben sordum.

Tait başını salladı, sonra yüzünü buruşturarak durdu. Mazrith kumaşı geri çekti ve ben de rahatlayarak kanamanın durduğunu gördüm.

"Bu kütüphanede bir yerde olduğunu biliyordum," dedi Mazrith sessizce. "Ama onu ziyaret etmek için hiç davet edilmedim ve ölümünden beri de böyle bir isteğim olmadı."

"Onu arayan başka biri mi var?"

"Ya da bizim oraya girmemizi engellemeye çalışıyor." Mazrith benimle Tait'in arasına baktı. "Eğer babamın giderken tılsımı yanında bulundurmamış olma ihtimali varsa, o zaman onu özel cephaneliğinde bulabiliriz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Genelde bunu giyer miydi?"

"Hayır. Ağır ve değerliydi. Savaş için uygun değildi." Mazrith düşünceli görünüyordu. "Ölümüne nasıl sebep olduğunu bilmiyorum ama üvey annem onu bir tür savaşa gönderdiyse tılsımın hâlâ sarayda olma ihtimali var."

Bir nefes verdim. "O zaman cephaneliğini bulalım."

Tait'i yavaşça takip ederek galeri katına çıkan sarmal merdivenlerden birine, oradan da kitaplıklardan oluşan bir koridorun sonundaki oyma yılan sütunlardan birine çıktık. Voror arkamızdan süzüldü, artık saklanmıyordu.

Tait uzanıp yılanın cansız tahta gözüne dokundu. "Burada bir gölge var, Prensım."

Mazrith'in asısından gölgeler aktı ve yılanın gözüne doğru yakınlaştı. Yeşil renkte parlıyordu ve kitap raflarının arasından bir gıcırta duyuldu. Koridorun sonunda, tepesinde Mazrith'inkine çok benzeyen bir kafatası olan gölge-fae asasını gösteren bir goblene doğru ilerledik. Onu görünce başını eğdi, omuzları gerildi. "Annemin asası," dedi sessizce.

Tait başını salladı. "*Veita*," dedi. Kelimeyi bilmiyordum ama goblin parıldadı ve sonra kayboldu, yerine aynı resmin oyulmuş olduğu ahşap bir kapı geldi.

Mazrith kapıyı iterek açtı.

Bana bir cephanelikten çok bir çalışma odası gibi göründü.

Mütevazı büyüklükteki mekânın duvarları koyu griye boyanmıştı ve kütüphanenin geri kalanı gibi apliklerle aydınlatılıyordu. Deri kaplı büyük bir masanın üzeri kâğıtlar ve ıvır zıvırla kaplıydı; masanın üçte birini ise bir sehpanın üzerinde duran fildişi bir boynuz kaplıyordu. İçinde odun olmayan bir şömine. Ama üzerindeki panoya monte edilmiş bir ayı kafasını görmezden gelmek zordu ve ona göz kırptım.

"Bu ayı kırmızı."

"Babam Yangın Mahkemesi'nde ateş ayılarını öldürdüğünü iddia etti. Bazıları normal bir ayıyı kırmızıya boyadığına inanıyordu."

Gözlerimi ondan ayırıp odanın geri kalanında gezdirdim. Duvarların çoğu dolaplarla, bardak ve şişe gibi işlevsel şeylerle ve sergilenmesi gereken eşyalarla dolu raflarla kaplıydı. Bunların çoğu silahtı, sanırım buraya 'cephanelik' adını veren de bu.

"Tılsımı herhangi bir yerde görüyor musun?"

"Hayır. Ama büyük değildi. *Mjolnir* şeklinde."

Thor'un efsanevi çekicine benzeyen bir şey var mı diye etrafıma bakındım ama hiçbir şey göremedim. Mazrith masanın üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı ve Tait biraz garip bir ifadeyle tek sandalyeye oturdu.

"Kafam biraz bulanık olmasa kralın koltuğuna oturmaya tenezzül etmezdim-"

Mazrith kâğıtlarından başını kaldırmadan ona el salladı. "Cesedinin nerede olduğunu bilseydin mezarına işerdin," diye mırıldandı. "Umurumda değil."

Voror yüksek bir rafın üstüne çıkmış, zümrütlerle parıldayan boynuzlu bir miğferi gagalıyordu. "Bu buraya ait değil. Dünya Sarayı'ndan geliyor," diye mırıldandı.

Raftaki küçük bir süs dikkatimi çekti ve ona doğru ilerledim. Diz çökmüş bir adam, kendisi kadar büyük bir balta tutuyor.

Bu Çılgın Savaşçı'ydı. Onu almak için uzandım ve Mazrith'e sormak için ağzımı açtım ama parmaklarım soğuk taşın etrafına dolandığında görüşüm bulanıklaştı, sonra da tamamen karardı.

Yggdrasil'in gövdesinin içindeydim ama her şey o kadar kasvetliydi ki zar zor görebiliyordum. İki mahkeme kapısı arasında sudan yükselen basamaklar vardı ama hangileri olduğunu seçemiyordum.

İmgelem kalktı ve Mazrith'e rastladığımı fark ettim. "İmgelem mi görüyorsun?" Başımı salladım ve o da kolumu kavradı.

Karanlık tekrar çöktü.

Bu sefer yüksekteydim. Hâlâ ağacın içindeydim ve küçük, toprak bir platformdan devasa merkezi heykellerin başlarının üzerinden aşağıya bakıyordum. Başım döndü ve gerçek bir mide bulantısı boğazımı sıktı. Karanlık dağıldı, ölü kralın cephaneliği tekrar odak noktasına geldi.

"Ağaç," diye mırıldandım. "*Yggdrasil*." Görüşüm tekrar değişti, üçüncü dalga beni aldı.

Düzinelerce saç örgüsü olan iri, sakallı bir adam önümde diz çökmüştü, güzel fae yüzünü kaplayan şiddetli bir konsantrasyon vardı. Karanlığın içinden görmek zordu ama bir şeyi kapatıyordu. Bir sandık mı?

İmgelem kalktı ve hayatımda ilk kez dördüncü bir dalga için dua ettim. Ama hiçbir gelmedi.

"Reyna?" Mazrith kolumu sıkıca kavırıyordu.

Başımı salladım. "Bırakabilirsin," dedim.

İsteksizce yaptı ve ben de küçük heykeli rafa geri koydum, aklım başımdan gitmişti.

"Acı mı çekiyorsun? Korkuyor musun?" Sesi endişeli olduğu kadar şaşkındı da. "Hayır. Hayır, ben iyiyim. Bu Açlık Çekenler'in bir görüntüsü değildi."

Saç örgülü fae'yi daha önce başka bir imgelemde görmüştüm. Onu Kraliçe'ye sis اساسını verirken görmüştüm ve Mazrith'in babası olduğundan emindim. Ama şimdi bunu sorguluyordum. Eğer Kraliçe اساسını almak için onu öldürdüyse, o zaman asayı özgürce verdiğini gördüğüm imgelem hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Belki de gördüklerim anılar ya da gerçekten yaşanmış şeyler değildi? Ama Mazrith'in çocukluğunu ve annesiyle yaptığı konuşmayı görmüştüm ve bunlar kesinlikle gerçektir.

"Ne gördün?"

Yavaşça Mazrith'e döndüm, Tait'in sandalyesinden dikkatle ikimize baktığını ve Voror'un gözlerini kırpmadan bana baktığını fark ettim.

Dikkatle onlara gördüklerimi anlattım. "Gördüğümün baban olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tarifinize göre, evet. Olabilir." Yüz ifadesi gergindi.

Tekrar konuşmadan önce tereddüt ettim. "Eğer durum buysa ve bu görüler gerçek olaylara aitse, o zaman sis esasını üvey annene kendi isteğiyle verdi."

Mazrith'in sert bakışları beni delip geçti. "Bana önceki imgelemden bahsettiğinden beri bunu düşünüyorum."

Daha önce aklıma bile gelmemişti. Ama Mazrith için... Bu, o kadar nefret ettiği ve öldüğüne inandığı adamın hâlâ bir yerlerde yaşıyor olabileceği anlamına geliyordu.

"Belki de Kraliçe ona vermesi için onu kandırmıştır," diye önerdim. "Sonra da onu öldürdü."

"Dünyanın en nadir ve en güçlü silahlarından birinden vazgeçmek için epey bir numara yapmış olmalısınız," dedi karanlık bir sesle.

"Kadınlar erkeklerden istediklerini almakta iyidir," dedim. Bakışları keskinleşti. "Ben değilim," diye ekledim, ellerimi kaldırarak. "Baştan çıkarma benim güçlü yanlarımdan biri değil." Yutkundum, yanaklarım kızardı. "Her neyse, onu ağaçta ne yaparken gördüm sanıyorsun? Bir sandıktan bir şey alıyor gibiydi."

Mazrith'in gözleri parladı. "bir merdiven gördüğünü mü söylemiştin?" "Evet. Karmaşık bir şekilde oyulmuştu ve ağacın içine doğru uzanıyordu."

Tait konuştu. "Ağacın içini istediği gibi sunabildiğine dair söylentiler duydum. Belki de merdiven bir şekilde ortaya çıkarılabilir. Kral ağacın içinde bir şey saklı olduğunu ve onu almaya gitmiş olabilir."

"Ya da oraya kendine ait bir şey sakladı," dedi Voror.

Gözlerimi baykuşa çevirdim. "Sence tılsımı oraya o mu koydu?"

Mazrith düşünceli bir homurtu çıkardı. "Değerli eşyalarını Gölge Saray'ın dışında saklamak istemiş olabilir. Eşyalarının çoğu onunla birlikte kayboldu. Ama bu çürük bir teori."

Voror'un tüyleri diken diken oldu. "Ben bilge ve üstün zekâlı bir baykuşum. Fikirlerim *dayanaksız* değil. Bu vizyonu görmenizin bir sebebi var."

Onun sözlerini Prens'e aktarmadım. "Neden heykele dokunmanın bana bu görüyü verdiğini düşünüyorsun?" Onun yerine ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok."

Hepimiz sessizliğe gömüldük.

Tait sonunda, "Rahatsızlık vermek istemem ama görmezden gelmeye çalıştığım bir baş ağrım var," dedi. "Ve kendimi biraz hasta hissediyorum."

İkimiz de ona doğru ilerledik ve ayağa kalkmasına yardım ettik. "Üzgünüm dostum," dedi Mazrith nazikçe. "Seni Yılan Sütleri'ne götüreceğiz, ben de yardım edebilecek bir şeyler aramak için buraya döneceğim." Bana baktı. "*Ravensstar*'a giden başka bir yol bulmaya ya da yeni bir *tılsım* yaratmaya devam etmeliyiz. Bulduğumuz tüm kitapları getir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

REYNA

"A Onu bırakmamız gerektiğinden emin misin?" Koridorda ahırlara doğru ilerlerken sordum.

Tait'i Serpent Suites'e götürdük ve onu Ellisar ve Kara'nın. İkisi de istekli ve yetenekli görünüyordu ama kendimi kötü hissettim. Bize yardım ederken yaralanmıştı.

"Onların yapamayacağı neyi yapacaksın?" Mazrith bana yan yan bakarak sordu.

Omuz silktim. "Hiçbir şey, sanırım." "O zaman binicilik pratiği yaparız."

Ahıra girdiğimizde ahır sahibi bizi gördüğüne şaşırılmış görünüyordu, üzerinde dumanı tüten bir kupa bulunan katlanabilir masadan sıçradı ve Mazrith'e doğru eğildi.

"Prensım, bugün Reis'e ihtiyacınız olacağını bilmiyordum. Sınıra kadar olan uzun yolculuktan sonra iyileşme süreci iyi gidiyor ama bugün güçlü bir koşu isteyeceğinden emin değilim."

"Kont dinlenecek. Bugün Idunn'a ben bineceğim."

Seyis bakışlarını bana çevirdi. "Peki ya Leydi?" "Rasa'yı görmek istiyor."

Seyis yutkundu, kahverengi sakalı belirgin bir şekilde sallanıyordu. "Rasa binilmek istemeyebilir."

"Biliyorum. Önce onunla nasıl bir konuşma yapacağımıza bakalım." "Nasıl isterseniz."

Mazrith'in nereye gittiğini zaten bildiği belli olmasına rağmen bizi endişeyle bir ahıra doğru yürüttü. Ağıla açılan kapılara vardığımızda, eli kapıları açan sürgünün yanında durdu.

"Git ve Idunn'u hazırla. Bunu ben hallederim," dedi Mazrith.

"Prensım," dedi minnetle ve aceleyle uzaklaştı.

Mazrith bana döndü. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Kapıların arkasında toynak sesleri duydum, sonra da bir kıs kıs gülme. "Evet." Sürgüyü çekti ve sonra ahır kapılarını yavaşça açtı.

Rasa kuyruğunu salladı, başını yavaşça kaldırarak iri bir gözünü kırıştırdı

Be

n. Elimi beceriksizce kaldırdım, sonra hatırladım ki kendinden emin. Omuzlarımı dikleştirdim ve o da ön toynağıyla yeri eşeledi.

"Merhaba," dedim.

Durakta dönüp bana baktı, sonra uzun ve yüksek bir kişneme sesi çıkardı. Sesi pek dostça değildi.

"Yarıştan sonra aceleyle çıktığım için özür dilerim," dedim. Birkaç adım öne çıktı. Yerimde durdum.

"Arkadaşlarımın başı dertteydi. Arkadaşlarınızı koruyacağınızı hissediyorum, yani bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Voror'un sesi zihnime girdi. "O bir at. Söylediğiniz hiçbir şeyi anlamıyor. Bir baykuşun sahip olduğu üstün zekâya sahip değil."

Onu görmezden geldim, onun yerine Rasa'nın iri, yaklaşan formuna odaklandım. "Bir koşu daha yapmak ister misin?"

At durdu, kuyruğunu tekrar salladı, sonra başını sertçe iki yana salladı.

Bu evet miydi, hayır mı?

Ani bir hızla hareket ederek ahırdan dışarı fırladı. Tam zamanında kenara sıçradım ve bunu yaparken Mazrith'in elini omzumda hissettim.

Büyük ahırların ortasındaki açık alana girdiğinde, birkaç adımda bir arka bacaklarını sallayarak bir daire çizmeye başladı.

Mazrith içini çekti. "Onunla konuşmaya çalıştığımda böyle yapıyor. Onu tekrar içeri sokmak için genellikle üçümüzün bir araya gelmesi gerekiyor."

"Gölgelerini kullanamaz mısın?" Atın bana verdiği tepki karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmemeye çalışarak sessizce sordum.

"Onu daha da kötüleştiriyorlar."

"Annenin eskiden ona bindiğini düşünürsek bu çok garip. Gölgelere alışkın olduğunu düşünebilirsin."

Bana sert bir bakış attı ve annesinden bahsettiğim için pişman oldum. Ama bakışları yumuşadı. "Sanırım bu yüzden onları sevmiyor," dedi.

"Kederini mi tetikliyorlar? Atlar keder hissedebilir mi?"

"Sanırım öyle," dedi Rasa'nın geniş bir daire çizerek dörtnala koşmasını izlerken. "Kesinlikle öyle," dedi Voror kafamın içinde.

"Voror, onu neyin biliyor musun?" Yüksek sesle sordum.

Mazrith bana bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

"O o a yaratık . içgüdüselve pervasız terk et." o dedi tatsız bir şekilde. "Onun gibi bir canavarla çok az bilgi paylaşıyorum."

"Peki, içgüdüleri ne istiyor?"

"En son onun huzuruna çıktığımızda olduğu gibi."

"Özgürlük," diye nefes aldım.

Mazrith yanımdayken ata doğru birkaç adım attım.

"Rasa!" diye seslendim. At beni görmezden geldi. "O ateşin bir kısmını yine benimle yakmak ister misin?"

Başını birkaç kez salladıktan sonra durup bana baktı.

"Aynı hızla gidebiliriz ama bizi öldürmeye çalışan daha az insan olacak. Kulağa hoş geliyor mu?"

Homurdanarak olduğu yerde döndü.

"Ama zamanı geldiğinde geri dönmek zorundasınız. Bu da anlaşmanın bir parçası." Tekrar kıpırdandı, daireler çizmeye devam etti.

"Ve eğer iyi giderse dışarı çıkmaya devam edebiliriz!" Sesimdeki umutsuz tınıyı bastırmaya çalıştım. "Bu ahırların dışında, ağaçların ve temiz havanın içinde. Ne kadar istersen. Yeter ki her seferinde geri gel."

Ben konuşurken yavaşlamıştı ve sözümü bitirdiğimde yavaşça bize doğru ilerledi.

Birkaç adım yaklaştığında Mazrith'in gölgelerinin soğuk damlasını hissettim ve kız tekme atar ya da kaçarsa bizi korumaya hazır olduğunu anladım.

Bunun verdiği güvenle bir adım öne çıktım, elimi uzattım. Elimi görmezden geldi, onun yerine yan tarafı bana bakacak şekilde döndü.

"Bu ne anlama geliyor?" Mazrith'e fısıldadım.

"Fikrini değiştirmeden önce onu hemen eyerlememiz gerektiğini."

Mazrith ve seyisin Rasa'yı hazırlarken kolay bir iş çıkardıklarını söyleyemem ama kırık bir uzuv yoktu. Ona bindiğimde seğiriyordu, ilk başta endişe verici bir şekilde sallanıyordu. Ama ahırın dışına çıktığımızda ona istediği kadar hızlı gidebileceğini her söylediğimde sakinleşti.

Bir yanım bunu ona söylediğime pişman olacağımdan emindi. Perili ormanda düşersem başım ciddi belaya girerdi. Başka bir yerde düşersem, ciddi yaralanma ihtimalim çok yüksekti. Her ihtimale karşı ellerimi dizginlerden iki kez geçirdim ve ayaklarımı üzengilere sıkıca yerleştirdim.

Mazrith ve Idunn yavaşça açılan kapılara doğru ilerlerken, "Beni atma," dedim ona. "Eğer beni atarsan, bir daha dışarı çıkamayız."

Başını geriye eğdi, homurdandı.

Mazrith önümden, "Hazır mısın-" diye söze başladı. Ama sözünü bitirdiğini duymadım. Kapılar tamamen açılmadan Rasa gitmişti.

Nefesim beni aceleyle terk etti ve onun ritmine alışmaya çalışmak için hiç zamanım olmadı. Hayata tutunmaya çalıştım.

Mazrith'in sesi kafamın içinde, "Üzengilerinde dur, dizlerini bük ve omuzlarını kavra ve dizginleri elinde tut," dedi.

Soğuk havayı içime çektim, budaklı ağaçlar yanımdan geçip gitti ve bana söylediği gibi yapmaya çalıştım.

Sırtımı eyerden kaldırmayı başardım, boynuna doğru eğildim ve dizlerimle sıktım. Hemen daha rahat ettim ve omzumun üzerinden bir bakış atma riskini göze aldım.

Mazrith ve Idunn arkamızdaydı, Idunn toynaklarıyla orman yolunu dövüyor ama Rasa'ya yetişemiyordu.

"Mübarek Freya, çok hızlısın," dedim ona. Eğer mümkün olsaydı, hızlandığından emindim. Saçlarım arkamda uçuşuyor, toynakları altımızdaki zemini yiyordu. Hareketlerinin akışı, kendimi onlara kaptırabileceğim kadar ritmik hale geldi ve dudaklarımı geniş bir gülümseme kapladı.

Tait'e kimin zarar verdiğine, *Leikmot*'tan nasıl kurtulacağıma, kötü Kraliçe'ye, iğrenç Açlık Çekenler'e, prensle ilgili karışık duygularıma, hatta kendi kayıp kimliğime dair yuvarlanan düşünceler - hiçbiri Rasa'nın yarattığı rüzgâr bariyerini geçemiyordu. O Rasa'dan daha hızlıydı.

Düşüncelerime ayak uyduramadılar. Ve elimden geldiğince onlardan kaçacaktım.

Birkaç dakika sonra ormandan çıktığımızda, Rasa yavaşlamadı. Ben de ona yavaşlamasını söylemedim. Sokaklarda hızla ilerledi, insanlar yollarından çekiliyordu. Buna gerek yoktu; çevik vücudu arabaların ya da yürüyen insanların arasından neredeyse hiç yavaşlamadan geçiyordu.

Yanlarından geçerken bazı insanlar bana yumruk salladı ama onları tam olarak göremeyeceğim kadar hızlıydı. Ve umurumda da değildi.

Köyden çıktıktan sonra Idunn'la birlikte atlama alıştırmaları yaptığımız ormana doğru dörtlü ile ilerledi. Ormanın ötesinde ne olduğunu bilmiyordum. "Ormanın içinden sonuna kadar gitme Rasa," diye seslendim ona. "Hızını koru ama ağaçların arasında kal."

Beni anlayıp anlamadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sık yeşilliklere girdiğimizde, iyi aşınmış patikayı dümdüz terk etmeden önce bir dörtlü ile yavaşladı.

Devrilmiş kütüklerin ve hatta bazen bütün çalılışların üzerinden atlıyor, dar köşeleri dönerek ağaçların arasına dalıyordu, sanki onların geldiğini benden önce görebiliyordu. İçgüdüsel çevikliği inanılmazdı ve dizginlerle ya da bacaklarımla onu yönlendirmek için hiçbir şey yapmadan bizi yönetmesine izin verdim.

Bir süre sonra tırıs kalktı ve parlak kırmızı meyveleri ve turuncu çiçekleri olan bir çalının üzerinde gezinen alçaktan uçan böcekleri ve kelebekleri çenesiyle yakalamak için durdu. Hiç düşünmeden elimi boynunda gezdirdim, bir an dondu kaldı, sonra başını salladı ve kelebekleri yakalamaya çalışmaya devam etti.

"Sen o ahırda kapalı kalmak için doğmamışsın," diye mırıldandım.

"Siz ona böyle binebildiğiniz sürece, artık böyle olmak zorunda kalmayacak." Prens'in sesi biraz soluksuzdu ama yine de beni zıplattı.

"Devam ettin demek?" Eyerimde döndüğümde onu bir metre ötede gördüm. Idunn zor nefes alıyordu.

"Zar zor."

Sırıttım. "O zaman senden önce döneceğime dair bir şişe ısırgan şarabına bahse girerim. Hadi, Rasa!"

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

REYNA

I Onunla daha iyi bir şey üzerine bahse girmeliydim, mesela bir şişe bal likörü, çünkü ahıra ondan tam beş dakika önce varmıştım.

"Jarl'a biniyor olsaydım, daha iyi bir rakibin olurdu," dedi.

Idunn'u yanımda durması için çektiğinde hırladı.

"Uh-huh." Rasa'dan inmeme yardım etmek için gölgeli bir adım atarken sırtımdan kendimi alamadım. Ben onun sırtından iner inmez Mazrith eyerini çıkarmak için aşağı atladı.

"Geri geldiğin için teşekkürler," dedim ata.

Mazrith hızla çalışırken bana baktı. Ama vücudundaki gerginlik gitmiş, homurtuları da şiddetini kaybetmişti.

"Burada kaybeden tarafından başka bir yarışa davet edildik," dedim. Kuyruğunu salladı.

"Yani birkaç gün içinde döneceğim." O kişnedi.

"Sanırım bu meydan okumanın kabul edildiği anlamına geliyor," dedim Mazrith'e, onu ahırına götürürken.

"O örgüyü nasıl hak ettiğini görebiliyorum," diyerek kalemini cıvataladı ve sonra bana baktı. "Siz ikiniz birbirinize aitsiniz."

Yanaklarım kızardı, zevk adrenalini karıştı. "Ona binmeyi seviyorum."

"Bir binici o zaman?" "Ne?"

"Herhangi bir şey olabilseydin, ne olurdun?"

"Beni özgür hissettiriyor." Basit bir ifadeydi ama bir şekilde bir sırrı paylaşıyormuşum gibi hissettim.

Gözleri gözlerime ve tam da bu alanda paylaştığımız şiddetli öpücüğün anısı kafamı doldurdu.

İlerlememek için neredeyse geriye doğru bir adım atacaktım.

Onu öpmek berbat bir fikir olurdu. Öyle değil mi?

Ayaklarım hareket etti. Ona doğru.

Bir adım geri attı ve ben de durdum.

Yüz ifadesi değişti, duyguları uçup gitti. "Bir sonraki yarışımızı dört gözle bekliyorum," dedi ve pelerinini arkasına atıp Idunn'a doğru yürüdü.

Onu takip etmeden önce bir an bekledim, hızla atan nabzımın sakinleşmesine izin verdim.

Yolculuktan heyecan duyuyordum ve bunu tutkuyla karıştırıyordum.

Bir şey olmasını engellemekte haklıydı. Sis esasını bulmak için çok az zamanımız vardı ve daha fazla kavgayı ya da duygusal karışıklığı göze alamazdık.

Ona yalan söylediğin için seni gerçekten affetmedi, dedi kafamın arkasındaki küçük bir ses.

Bir nefes aldım ve düşüncelerimi kontrol altına almaya çalıştım. Onlardan kaçmak için çok fazla.

Döndüm ve Idunn'un paltosunu fırçalamakta olan Prens'e doğru ilerledim.

"Bunu Rasa için yapmalı mıyım?"

"Sanırım bunu geliştirmeniz gerekecek."

"Tamam. Ne zaman geri gelebiliriz?"

"Keşke bilseydim," diye cevap verdi karanlık bir sesle.

"Buz Mahkemesi'nde ne kadar kalacağımızı düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Buradaki maçlar dört gün sürdü. Ben de aynısını umuyorum. Çok uzun süre uzak kalmak istemiyorum."

"Açlıktan ölenler saldırdığı için mi?"

Ahırlara göz gezdirdi ama boş görünüyorlardı. "Sen burada değilken saldırmayacaklardır."

Yutkundum, derim karıncalandı. "Doğru."

"Hayır, *Ravensstar* adasına gidip heykeli onarmak istiyorum. Ve bunu Gölge Sarayının dışından yapamam."

Savaş odasında yine grup olarak yemek yedik. Tait de bize katıldı, kafasında bir bandaj vardı ama görünüşe göre keyfi yerindeydi.

Mazrith ve savaşçılar ertesi sabah Saray'dan ayrılma hazırlıkları hakkında konuştular ve ben de Altın Saray'da yediğim her şeyden daha güzel olan baharatlı bir et yahnisi yerken onları dinledim.

"Svangrior bu öğleden sonra cephanelikten bir dizi silah seçti ve ben de birkaç saatimi esir kamerasında geçirdim, ihtiyacımız olabilir diye saray tuvallerini gözden geçirdim. Hiçbir şey kurcalanmamış ve her şeyin *Knarr*'a istiflenmesine bizzat nezaret ettim," dedi Frima.

"*Knarr* nedir?" Ben sordum.

"Seyahat edeceğimiz uzun tekne. Uzun yolculuklar için inşa edilmiş bir kargo gemisi ve grubumuz için yeterli sayıda kamerası var," diye yanıtladı Mazrith.

Ona baktım. "Hepimiz gidiyoruz, sanırım?"

Durakladı, sonra başını salladı. "Kraliçe Gölge Saray'dan ayrıldığına göre, arkadaşlarınızı burada tutmanın en güvenli yol olduğunu düşünüyorum."

Ani itirazımı geri yuttum. Haklı mıydı? Her ne kadar onlardan ayrı kalmak istemesem de, Kraliçe'nin az önce yaptığı numara göz önüne alındığında, oyunların olduğu yer arkadaşlarım için daha tehlikeli olabilirdi. İlgili herkes artık benim için önemli olduklarını görmüştü, bu yüzden hedef olabiliyorlardı.

Kara ve Lhoris'e baktım. "İkiniz için de uygun mu?"

Kara başıyla onayladı ama Lhoris konuştu. "Burada bizimle kalacak biri olacak mı yoksa yine esir kamerasına mı kapatılacağız?"

Mazrith ona, "Ellisar burada seninle kalacak," dedi.

"Kalacak mıyım?" İri adam biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Evet. Küçük bir sorun çıkacağını tahmin ediyorum ve kısa süre önce başınızdan yaralandınız." "Bekle, onları güvende tutmak için onu burada bırakıyorsun ve onun uygun değil mi?" İtiraz ettim.

"Yalnız olmayacak. Bana sadık birkaç saray muhafızı var. Savaşçılarım kadar güvenilir değiller," diye ekledi, "ama ihtiyaç duyarsa Ellisar'a yardım edebilecek kadar güvenilirler."

Ellisar kaşlarını çatarak göğsüne vurdu. "Bu görev için uygunum."

Mazrith başını salladı. "Biliyorum. Ama soğuk bir iklim bir insanın iyileşebileceği bir yer değildir." Gölge-eğiriciye baktı. "Tait, üzgünüm ama yaralanmana rağmen bize katılmanı istiyorum."

Heyecanla başını salladı. "Eğer bana geçit vermeseydiniz ben de kaçardım."

Mazrith sert bir sesle, "Gemimi ıvır zıvır ve oyuncaklarla doldurmak için orada değilsiniz," dedi. "En kötü ihtimalle personelimi onarmak için oradasınız."

"Elbette Prensım," dedi ve yaşlı yüzünde çocuksu bir heyecan ifadesiyle ekmeğine yumuldu.

"Bu sabah sizi kütüphaneye kadar kimin takip etmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Frima, Tait'in bandajına bakarak Mazrith'e sordu.

"Hiç kimse. Yine de Reyna'ya zarar vermeye çalışanın aynı kişi olduğuna bahse girerim."

Savaşçılar tapınakta ne olduğunu bilmiyorlardı ama odama bırakılan yılanı biliyorlardı.

"Bu kadar çok bilgiye ve bu odalara erişimi olduğuna göre partiye yakın biri olmalı," diye homurdandı Svangrior.

Gözleri benimkilerle buluşana kadar ona baktım. Bakışlarını tutmayı, meydan okumayı düşündüm ama bunun yerine yemeğime bıraktım. O olduğuna dair hiçbir kanıtım yoktu. Sadece Frima ya da Ellisar olduğuna inanmak konusunda isteksizdim.

"Her zaman tetikte olmalıyız," dedi Mazrith. "Ve kimse tek başına bir yere seyahat etmez." Bana dikkatle baktı.

Omuz silktim ve elimi ona doğru salladım, yılan yüzük parlıyordu. "Senin haberin olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Nerede olduğunu bilmek seni hayatta tutmama yardımcı olmuyor," diye hırladı. "Büyü olmadan bu odalardan çıkabileceğimi sanmıyordum," dedim.

Gözlerini bana dikti. "Yapamazsın, ama bu seni daha önce durdurmadı."

Durakladım. Kaçış girişimini ve Arthur'la tesadüfen karşılaşmamı biliyor muydu? Savaşçılar ona söylemediyse, nasıl olduğunu anlayamadım.

Gözlerimin önünden ayrılmadan, "Yanımıza at ya da Arthur almayacağız, çünkü gemide yer yok ve tundrada onlara ihtiyacımız olacağını sanmıyorum," dedi.

Kader. O biliyordu.

"Yazık. Arthur'un etrafta olması çok kullanışlı," dedim umursamaz bir tavırla.

"Arthur bana bahsettiğin kalkanlı ayı mı?" Kara sessizce sordu.

Prens'ten gözümü kaçırma fırsatını değerlendirerek ona döndüm. "Evet. Çok etkileyici. Başka büyülü hayvanlar hakkında bir şeyler okudun mu?"

Neyse ki Mazrith yemeğin geri kalanında Kara ile konuşmama izin verdi, onun yerine Svangrior ve Frima ile seyahat hazırlıklarını tartıştık.

Muhafızlarla ilgilenmek için yemekten önce o ayrıldı ve ben kendi odama çekildiğimde kendimi huzursuz buldum. Yolculuğun heyecanı bunun bir parçasıydı, bundan emindim, ama başka bir düşünce de içimi kemirmeye devam ediyordu.

Daha önce Mazrith büyü kullananlardan bahsetmişti. Ve bu terim aklıma gelip duruyordu. Ebeveynlerimin ya da ebeveynlerimden birinin fae ya da insan olmayan bir şey olması mümkün müydü?

Sessizce Kara ve Lhoris'in odasına doğru yürüdüm. Kapıyı çalmadan içeri girdim ve Kara'nın irkilmesine neden oldum.

"Reyna!" diye şaşkın bir fısıltıyla seslendi. Lhoris büyük koltukta uyuyordu. Onu odadan dışarı çağırdım, o da beni takip ederek kendi odama döndü.

Kapımı kapattığımda "Sorun ne?" diye sordu. "Yok bir şey. Sadece yardımını istemek istedim. Yine." "Elbette."

Yatakta yanıma oturdu.

"Ben yokken, fae olmayan büyü kullanıcıları, özellikle de imgelem gören ya da zihin büyüleri kullananlar hakkında bilgi arayabilir misin?"

Yüzü aydınlandı. "Kütüphanede mi? Tabii ki yapabilirim! Bekle." Gülümsemesi soldu. "Bu Tait'in saldırıya uğradığı kütüphane mi?"

"Evet. Bu yüzden yalnız gitmemelisin. Sadece Ellisar ile git. Ve ona Prens için araştırma yaptığını söyle."

Başını salladı. "Bunu yapabilirim." "Teşekkür ederim."

"Buz oyunları için endişeleniyor musun?"

Tam hayır diyecektim ki yüz ifadesindeki bir şey beni duraksattı. Kendimi ona her zaman güçlü biri olarak sunmuştum çünkü kendi başının çaresine bakmayı öğrenmesini istiyordum. Ama buraya geldiğinden beri onun zaten cesaretli olduğunu gördüm. Ve belki de onu hayatta tutacak becerileri benimkilere hiç benzemiyordu. Hoşgörülüydü, yumuşak başlıydı ve yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahipti.

"Evet. Biraz," diye itiraf ettim. "Ve soğuğa alışık değilim."

Gülümsedi ve ellerini birçok yatak örtüsünün üzerinde gezdirdi. "Kürk sıkıntısı çekmeyeceğinize eminim."

"Doğru. Leydi Kaldar bu oyunlarda kimseyi sevmez. Bir şeyler yapmaya çalışacağından biraz endişeliyim."

Kara başını salladı. "Buz Sarayı şampiyonu olabilir ama Buz Sarayı'ndan o sorumlu değil."

"Haklısın. Buz Sarayı'nın Kral ve Kraliçesi ile tanışacağım," diye fark ettim.

Biraz hüzünlü görünüyordu. "Keşke ben de seninle gelebilseydim. Ama ben de soğuğu sevmiyorum."

"Bence Mazrith haklı ve ikiniz de burada daha güvende olacaksınız. Lhoris nasıl?"

"Her geçen gün daha da sessizleşiyor ama bence iyi. Sanırım kendi düşünceleriyle mücadele ediyor."

"Sadece o değil," diye mırıldandım. "Peki ya sen?"

Omuz silkti. "Düşüncelerimin iyi bir şekilde sorgulandığını görüyorum. Şimdi de bir kütüphaneyi keşfedeceğim. Büyük bir kütüphane mi?"

"Evet. Ve bir ateş çukuru var."

Kara gittikten sonra Voror'un yatağın direğine konmak için aşağı süzülmesine hiç şaşırmadım.

"Evet, üstün zekâlı kişi," diye selamladım onu. "Sence imkânsız adaya nasıl geçmeliyiz? Başka bir yol mu bulalım, yoksa tılsımı yeniden mi yaratalım?"

"Orijinal tılsımı bulmalısın. O tanrılar tarafından yapıldı. Onu yeniden yaratamazsın." Gagasını şaklattı. "Prensiniz bunu biliyor ama babasını aramak istemiyor."

"Sence Kral hala hayatta mı?"

"Hayır. Öyle olsaydı sarayını bu kadar uzun süre terk etmezdi."

Başımı salladım. "Hâlâ o imgelemin bana tılsımı sakladığı yeri gösterdiğini mi düşünüyorsun?"

"Fikrim neden değişsin ki?" Belirgin bir kafa karışıklığıyla başını bana doğru eğdi. "İnsanlar tuhaftır."

İçimi çektim. "İnsan olmadığımı söylediğini sanıyordum."

"Biri gibi konuşuyorsun. Bu şimdilik yeterince tuhaf. Seninle Buz Sarayı hakkında konuşmak istiyorum."

Yatakta bacaklarımı altına aldım. "Devam et."

"Güçlü, sinsi ve akıllı olabilirim," dedi, ağırlığını cılız pençeli bacaklarının arasında kaydırarak.

Daha sonra ne söyleyeceğini tahmin ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ama..." "Ama soğuk havalarda hayatta kalmam mümkün değil."

Başımı öne eğdim, çenem göğsümle buluştu. "Anlıyorum," diye mırıldandım.

Gagasını şaklattı. "Size eşlik edemeyeceğim için üzgün müsünüz?"

Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Evet. Arkamı kollaman hoşuma gidiyor. Sen benim hayatımı kurtardın."

"Prens ve onun görgüsüz kadın savaşı Buz Sarayı'nda arkanızı kollayacak."

Derin bir nefes aldım. "Biliyorum. Ama ben de seninle konuşmayı seviyorum."

Tüylerinde küçük, komik bir dalgalanma oldu. "Sohbet etmek için fazla aptalsınız ama arkadaşılığınızdan keyif almaya başladım."

Ona bir bakış attım. "Bana iyi davranırken bile aptal demekten kendini alamadın, ha?"

Beni görmezden gelerek devam etti. "Siz *Leikmot*'la meşgulken size farklı bir şekilde çok daha faydalı olabileceğime inanıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sana *Yggdrasil* ağacına kadar eşlik edeceğim ve seni orada bekleyeceğim."

Farkına . "Kral'ın sandığını ağacın içinde aramak istiyorsun."

"Evet."

"Sırf Prens'e fikirlerinin *dayanaksız* olmadığını kanıtlamak için soğuktan öldüğün yalanını söylemiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Ancak, haklı olduğum kanıtlandığında, kendisinden bir özür dilemek için yeterli zamanı ayırmanızı bekliyorum."

"Voror, eğer Thor'un tılsımını bulursan, eminim senden özür dilemekten fazlasını yapacaktır. Hatta seni öpebilir bile."

Baykuş kanatlarını açıp başını bariz bir tiksintiyle çevirirken sııttım. "O zaman yardım teklifimi geri çekiyorum."

"Tamam. Seni öpmemesini sağlarım."

Kirişlere doğru uçu, giderken sesi bana doğru süzülüyordu. "Seni öpmesine de izin vermemeni tavsiye ederim. Görünüşe göre ikiniz de normalden daha garip davranıyorsunuz."

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

REYNA

I Ertesi sabah Kara ve Lhoris'e veda etmek çok zor oldu. Kimse söylemese de, geri dönmeme ihtimalimin olduğunun hepimiz acı bir şekilde farkındaydık. Mazrith beni burada tutmak için elinden geleni yapacaktı. ama gerçek oyunlara dahil olamadı. Belki de Buz Mahkemesi bir insan için bu kadar uygunsuz oyunlar tasarlamazdı.

Evet, doğru.

"Bir örgü daha kazan Reyna," dedi Kara bana sarılarak.

Lhoris yeni örgümü kaldırdı ve bana gülümsedi. "Thor adına, üç kazan," dedi beni kendine çekmeden önce. Sık sık sarılan bir adam değildi, bu yüzden ona doğru sertçe eğildim ve bu hissin tadını çıkardım. "Dikkatli ol. Ona güvendiğini biliyorum ama buradaki hiç kimse müttefikimiz değil," diye mırıldandı saçlarıma.

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Svangrior ve Frima sarayda ilerlerken didiştiler, Tait ve Brynja da arkamızdan geliyordu. Sessiz olan Mazrith'in yanında yürüdüm. Kafatası maskesini takmıştı ve sarayı ana kapılardan terk ettiğimizde nedenini anladım. Yüzlerce fae ve insan, kraliyet birliğinin Saray'dan ayrılışını görmeye gelmişti.

Fae'ler karanlıkta baskın yapmak yerine diğer Sarayları ziyaret etmeye davet edilmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden heyecanı anlayabiliyordum.

Basamakların dibinde dört atın çektiği basit, açık kenarlı bir araba bekliyordu ve altımız ahşap platforma tırmandık. Sert

banklar oturmak için bir yer sunuyordu.

"Bekle, diğer Saraylardan hiçbir kraliyet mensubu buraya gelmemişken Kraliçe neden Buz Sarayı'na gidiyor?" diye sordum, bu düşünce daha yeni aklıma gelmişti.

Atlar talimat almadan hareket etmeye başlayınca Mazrith bana karanlık bir bakış attı. "Diğerlerinin Saraylarını korumasız bırakacak kadar rahat hissetmediklerini tahmin ediyorum. Bu oyunların onları tahtlarından indirmek için bir tuzak olduğundan şüphelenmek akılsızca olmaz."

"Peki o hissetmiyor mu?"

"Tüm bunları o kışkırttı. Gerçi sanırım diğerleri de bundan faydalanabilir."

"İkiniz de yokken, sorumlu kim?"

"Rangvald'ı burada bıraktı."

"Huh." O kadar da güçlü görünmüyordu. Zeki ama güçlü değil.

Mazrith sanki düşüncelerimi sezmiş gibi alaycı bir tavırla konuştu. "Onu hafife alma. İnsanların görmek istediğine inandığı şeyleri sunuyor. Bu adamın gerçek doğası, dalkavukluk saçmalığının katmanları altında gizlidir."

"Kader daha doğru bir söz söylemedi," diye hırladı Frima. "O adam bir pislik."

"Sarayınıza göz kulak olması için ona güveniyor musunuz?"

Mazrith'e sordum. "Hayır ama ben dönene kadar sarayı elinde tutacak kadar akıllı."

Frima Mazrith'in omzuna bir yumruk attı. "O noktaya gelmeyeceğinden eminim. Buz Mahkemesi'ne girip çıkacağız." Yüzündeki gerginlik sesindeki hafif tonla uyuşmuyordu. Açlık Çekenler'in beni Buz Sarayı'na kadar takip edeceğini bilmiyordu. *Buradaki* tek gerçek tehdit rakip fae'lerden gelebilirdi.

Svangrior öndeki bank sırasından, "Bir şeylere tutunun, ormanın içinden geçmek üzereyiz," diye havladı.

Atlar aniden hızlanınca Brynja küçük bir gıcırtı çıkardı ve perili ormanda hızla ilerlemeye başladık.

Saraydan birkaç kez çıkıp girmiş olmama rağmen, daha önce dağın dışından aşağıya doğru geleneksel rotayı izlememiştim.

En az on farklı köyden aşağıya doğru inerken kendimi büyülenmiş buldum. Hepsinin ayrı bir kimliği vardı, bazıları eritilmiş metal kokuyor ve demirci çingiraklarıyla çınılıyordu, diğerleri

Çerçeveler üzerinde gerilmiş deriler, onları sopalarla döven insanlar. Diğerleri ise yemek pişirmeye adanmış gibiydi; binaların önündeki uzun masalar sebzelerle kaplıydı ve insanlar çuvalları doğrayıp dolduruyordu. Yanından geçtiğimiz herkes durup baktı ama neredeyse hiç kimse el sallamadı ya da başını sallamadı. Prensleri benimle aynı hizaya gelmeden önce ona daha fazla sevgi gösterip göstermediklerini merak ettim. Kızıl saçlı, dışlanmış insan.

Ama onun metanetli, maskeli yüzüne, yanıma yaslanmış iri ve katı formuna baktığımda, umurumda olup olmadığını da merak ettim. Ben olmasaydım, Prenslerini onun laneti yüzünden kaybedecekler ve deli bir kadının yönetimine terk edileceklerdi.

Ormanlar köyler arasındaki boşlukları süslüyordu ve bazılarında mağaradakilere benzer, sürekli alacakaranlıkta ruhani bir ışıkla ağaçlar ve çalılar vardı.

Dağın dibindeki ormana ulaştığımızda atmosfer değişti. Bu ormanda daha önce de bulunmuştum ve hiç dost canlısı değildi. Beni kovalayan ölümsüz yaratıklar olmasa bile, dağı koruyan ağaçlardan gelen savunma enerjisini hissedebiliyordum.

Araba bizi yeşilliklerin arasından geçirmeye devam etti, siyah kumdan bir kıyıya ve kök nehrinin başlangıcına çıkan geniş bir patikayı takip etti. Ama ben suyun farkına bile varmadım. Bakışlarım şimdiye kadar gördüğüm en büyük uzun tekneye sabitlenmişti. Brynja ve ben, tekne görüldüğünde nefes nefese kaldık.

Frima bana sırıttı. "Çok güzel değil mi?"

Öyleydi. Sığ ve alçak olmasına rağmen sağlam meşe gövdesi bir uçtan bir uca elli fitten fazla olmalıydı. Ön tarafında, sanki dalgalara dalmaya hazırmış gibi kıvrılan, özenle oyulmuş bir yılan figürü vardı; beni Gölge Saray'a getiren *karve*'dekine benziyordu ama çok daha büyüktü.

"Tur zamanı," dedi Frima, atlar durur durmaz arabadan atlayarak. Ben de onu takip ettim ve Svangrior isteksizce Brynja'nın inmesine yardım etti. Kız biraz bunalmış görünüyordu ama Frima onu kontrol etmem için bana zaman vermedi. "Gel," dedi, her biri panjurlu pencerelere ve eğimli bir çatıya sahip üç ahşap kabin için yeterince geniş olan güverteye kolay erişim sağlayan küçük bir rampaya adım atarak.

Ortadaki kulübe en büyüğüydü ve ahşap kapılara ve pencere kepenklerine daha fazla yılan yakılmıştı. Mazrith'in kulübesi olduğunu tahmin ettim. İçeriye göz attığımda kürklerle kaplı bir yatak ve asma kilitli üç büyük sandık gördüm. Köşede bir leğen duruyordu ama akan bir su olduğunu hayal edemiyordum.

İki yandaki kamaralar biraz daha küçüktü ama yine de rahat edebilecekleri kadar genişti. Bir tanesi duvarlara asılmış, iplerle sabitlenmiş kalkanlar ve silahlarla doluydu.

"Bu yelken eski kraliyet ailesi tarafından yapıldı. Mazrith'in büyükbabası bizzat kendisi yaptı." Frima ellerini güvertenin ortasındaki devasa direğe vurdu ve devasa yelkene baktı.

Svangrior, "İşler sarpa sararsa, her zaman kürekler var," diye homurdanarak yanımdan geçip silahların bulunduğu kamaraya doğru ilerledi. Kapıyı çarpmadan önce omzunun üzerinden, "Tait, sen benimlesin," diye seslendi.

"Şanslı Tait," diye mırıldandım.

Kabinlerin tepesinde beyaz kanatların parıltısını yakaladım ve Voror'un bizimle birlikte geldiğini doğruladım.

"Bilmek istersen diye söylüyorum, altında, geminin karnında fazladan yelken, halat, katran, odun, yiyecek, silah ve bir sürü başka şey var. Maz'ın durduğu yer tuzak kapısı." Geminin arka tarafında yükseltilmiş bir platform vardı ve Mazrith'in kürklü formu suya bakarken hareketsizdi.

"Tamam. Ben... Ben seninle aynı kabini mi paylaşıyorum?" Cevabı zaten biliyordum ama yine de sorayım dedim.

Frima homurdandı. "Ne yani, Maz Brynja ile mi paylaşıyor?" Tam o anda Brynja elinde küçük bir çantayla çıkageldi ve Frima'nın yüzündeki renk soldu.

"Sorun yok Brynja, şaka yapıyor," dedim hemen.

Frima ona sadece biraz özür dileyen bir gülümseme verdi. "Sen de benimlesin," dedi kıza.

Brynja düşündüğüm kadar rahatlamış görünmüyordu. Onu suçlayamazdım. Frima'nın oldukça korkutucu olduğu anlar vardı. Mazrith'e baktım, hâlâ düşünceli bir şekilde bakıyordu, kafatası maskesi parlıyordu. Hımm. Belki de Frima o kadar da kötü değildi.

"Hanımlar, yemek nerede hazırlanıyor?" Brynja'nın sesi zar zor duyuluyordu ve onun için üzüldüm. Etrafta gölge-fae yokken kendine oldukça güveniyordu. Belki bu yolculuk ve zorunlu yakınlık, onların bir tehdit olmadığını görmesine yardımcı olur.

Frima ana güvertenin bir tarafını kaplayan uzun bir sandığa doğru ilerledi, kapağını açtı ve uzun, yassı bir tahta parçası çıkardı. "Yardım etmek ister misin?" Bana sinirli bir bakış fırlattı ve ben de harekete geçerek büyük bir masa olduğunu fark ettiğim şeyi katlamasına yardım ettim. Onu güverteye sabitlenmiş bir bankın üzerine sürüklediğimizde, Brynja

oturdu, çantasından havuç ve küçük bir bıçak çıkardı. Tait, Svangrior'u takip ederek girdiği kulübeden çıktı ve onun yanına oturdu.

"Şimdi gidiyoruz," diye seslendi Mazrith platformdan. Asasını kaldırdı ve gölgeler asadan fırladı. Yelkene doğru koştular, onu doldurdular ve gerdiler. Bir yalpalama ile gemi hareket etmeye başladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

REYNA

T nehir boyunca ilerlemenin heyecanı şaşırtıcı derecede çabuk kayboldu. Kök nehrin kenarlarındaki boşlukta hiçbir şey göremiyordum ve tekne o kadar büyüktü ki üzerinde zar zor sallanıyorduk bile yumuşak yüzey. Brynja'ya sebze hazırlamasına yardım etmeyi teklif ettim, ancak bunun bir hanımefendiye göre bir iş olmadığını söyleyerek ve böyle bir şey yapmadığıma dair protestolarımı görmezden gelerek reddetti.

Tait masaya bir yığın kitap getirmişti ve birini okuyordu. Hem Frima hem de Svangrior silahlarını biliyorlardı.

Bir süre sonra Mazrith platformundan indi. Maskesini çıkarışını izlerken gri gözleri parladı.

"Ne Açlık Çekenler hissediyorum ne de gölgelerim ileride bir şey bulabiliyor," dedi. Huzursuzluğumun biraz hafıflediğini hissettim. "Her boş anında kitap okuyacağına söz verdiğini hatırlıyorum," dedi bana, Tait'in kitap yığınının dikkatle bakarak.

Svangrior baltasından başını kaldırdı. "Okuyabiliyor musun?"

Öfkelendim ama yapamayacağıma dair adil bir varsayımı. Soylular dışında çok az kişi yapabiliirdi. "Kara bana temel bilgileri öğretti."

"Nasıl öğrendi?" diye sordu Tait, elindeki kitaptan başını kaldıracak kadar ilgilenerek.

"Aynı yaşta bir oğlu olan bir evde hizmetçiydi. Derslerini onunla paylaşırdı. Ta ki rün işareti kendini gösterene ve saraya getirilinceye kadar."

Tait başını salladı ve okumaya devam etti. Mazrith yığının en üstündeki kitabı aldı. "Değerli Taşlarla Eritme ve Dövme."

Bana uzattı, sonra bir sonrakini aldı. "Ben kamaramda olacağım." O uzaklaşırken Frima kılıcını yere bıraktı.

"Neden hepiniz demircilikle ilgili kitaplar okuyorsunuz? Düğün takıları mı?" Bana bir gülümseme fırlattı.

Az önce kapanan kabin kapısına rahatsız bir şekilde baktım ve bir aralık açıldığını gördüm.

"Kendi işine bak Frima," diye seslendi Mazrith'in sesi.

Kapı tekrar kapandıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Bugün çok neşeli." Grup olarak sessizliğe gömüldük ve nehirde görevlerimize odaklandık. Arada sırada Brynja geminin ön tarafındaki küçük mangalda bize ısırgan otu çayı yapıyor, sert peynir ve yumuşak ekmekten oluşan bir yemek . Mazrith yemek için bile kulübeden ayrılmadı.

Okumak uykumu getirdi, kelimelerin sadece üçte ikisi bana tanıdık geliyordu ve hiçbirisi çok ilginç değildi. Voror'a yeni bir tılsım yapamayacağımız konusunda tüm kalbimle inandım, ancak orijinal tılsımın *Yggdrasil* ağacının içinde saklı olduğu konusunda daha az iyimserdim.

Şimdiye kadar gördüğüm ve Açlık Çekenlerin yer almadığı imgelemlerin hepsi sis esasını bulma göreviyle bağlantılıydı, yani haklı olabilirdi. Onları bana biri gönderiyordu ve ben de kim olduğunu öğrenmek için can atıyordum. Voror'un gizemli perisi en olası kişi gibi görünüyordu ama ondan kimseye bahsedemezdim.

Gözlerimi sıkıcı, muhtemelen işe yaramaz kitaba diktim. Mazrith'te açık havada geniş alanları geçmek için büyü kullanmakla ilgili olanlar vardı, bunlar muhtemelen daha yararlı olurdu. Keşke sis asaları hakkındaki kitabı okuyor olsaydım, ama aptalca onu geride bırakmıştım.

Başımı masanın üzerindeki kollarıma dayayarak uyukladım ve Svangrior baltasını tahta kalaslara vurduğunda sarsılarak uyandım.

"*Yggdrasil*'in kapıları yakın," dedi yüksek sesle. "Maz'ı alacağım."

Kök nehri üzerimize kapanmıştı, tepemizde pırıl pırıl yapraklardan oluşan yoğun gölgelikler vardı. Gözlerimdeki sersemliği kırıştırdım ve ulu ağacın enerjisi üzerimden geçti.

Tait heyecanla etrafına bakınıyordu. "Buraya daha önce gelmiş miydin?" Ona sordum.

"Ağaca, evet, bir kez. Ama başka bir saraya asla."

"Geçen sefer neden buraya geldin?"

Karanlık yüz hatlarını kapladı. "Kral beni buraya getirdi. Gölgeleeri döndürmenin böyle kutsal bir yerde yapıldığında daha etkili olup olmadığını görmek istedi."

İçimde bir ilgi uyandı. "Ve? miydi?"

"Hayır." Tait'in genellikle rahat olan yüzü gerilmişti. "Son derece tatsızdı ve kullanılamaz bir asa ile kutsal ağacın bir kısmının önemli ölçüde zarar görmesine neden oldu. O günkü davranışlarımdan son derece pişmanım."

"Ah. Özür dilerim."

Yüzü berraklaştı. "Prens Mazrith'in benim yeteneklerimle ilgili böyle açgözlü arzuları yok. Bu yolculuk tamamen farklı olacak," diye gülümsedi.

Evet, bu sefer muhtemelen bana ulaşmak için seni yemek isteyen ölümsüz yaratıklar tarafından saldırıya uğrayacaksın, diye düşündüm ama ona gülümsedim.

Dev ağaç gövdesi göründü ve Mazrith güvertede bize katıldı. Gövdenin içine yerleştirilmiş Gölge Avlusu kapılarına yaklaştığımızda saygılı bir sessizlik çöktü, tek ses teknenin kenarına vuran suyun sesiydi.

Mazrith Frima'ya eliyle işaret etti ve Frima minnettar bir gülümsemeyle asasını kaldırdı. Onunkinin tepesinde bir akrep kuyruğu ve mor bir değerli taş vardı. Gölgeler ondan akıyor, kapıların her iki yanındaki mangallara doğru savruluyor, sonra da korkunç oymaların üzerinden akıyordu. Büyük bir gıcırtyla kapılar açıldı.

"Kraliçe bizden ne kadar önce ayrıldı?" Birden, oyalanırsa ağacın içinde onunla karşılaşacağımızdan endişelendim.

Kapılardan geçerken Mazrith, "Birkaç saat," diye gürledi. "Hâlâ burada olabilir mi?"

"Bundan şüpheliyim. Hiçbir fae büyük hayat ağacının içinde uzun süre kalamaz."

"Neden olmasın?" İçeri girmiştik, kapılar arkamızdan kapanıyordu. Etrafımdaki sakin, hafif ışıklara, devasa beyaz heykellere ve yumuşak yeşil yapraklara baktım.

"Bu... rahatsız edici bir hal alıyor."

Diğer iki fae de ona onaylayan bir bakış attılar ama hiçbir şey söylemediler. Aynı şeyin Voror için de geçerli olmayacağını umuyordum, çünkü o da bizim Buz Sarayı'nda geçirdiğimiz kadar çok günü burada geçirmeyi planlıyordu.

Tam o anda kuşun sesi zihnime girdi. "Bu yerde son derece rahatım," dedi. Heykellerin yanından usulca geçerken başımı kaldırıp onu görmeye çalıştım.

Beni duyamayacak kadar uzakta olmamasını umarak konuştum. "İyi şanslar ve güvende kalın."

Brynja bana bir bakış attı ve ben de ona garip bir gülümseme verdim. "Tanrılara bir dua," diye yalan söyledim.

"Daha güvenli bir yer yok. Ve benim şansa ihtiyacım yok. Öte yandan senin tanrılarının bahşedeceği her şeye ihtiyacın var," diye cevap verdi Voror.

Alaycı gülümsememi uzak tutarak yüzümü düzelttim.

"Yakında görüşeceğiz Reyna," dedi, zihinsel sesi her zamankinden biraz daha yumuşaktı. "Ve umarım görüştüğümüzde daha fazla örgü kazanmış olursun."

Gülümsedim. Uzun süredir yanımda değildi ama neredeyse hayatım alt üst olduğundan beri benimleydi. Sadece birkaç günlüğüne bile olsa onu özleyecektim. İnsanları öldürmek için tasarlanmış, hayatı tehdit eden oyunlarla geçen birkaç gün.

Çok geçmeden Buz Sarayı'nın devasa kapılarına ulaştık. Yaklaştığımızda, her iki taraftaki mangallar canlandı ve şiddetle parlak bir mavi renkte yandı. Bir gıcırtyla kapılar gevşeyerek açıldı ve diğer taraftaki kök nehri ortaya çıkardı.

Açlıktan Ölenler tarafından sıkıştırılmayı bekleyerek gerildim ama su yolu boştu.

Açlıktan Ölenler Mahkemeler arasında nasıl hareket ediyordu? Onları ağacın içinde düşünmek tamamen imkânsız geliyordu.

Kapıdan geçtikten hemen sonra hava belirgin bir şekilde serinledi ve etrafımızda hiç ağaç olmamasına rağmen hava artık böğürtlen ve toprak değil, serin, gevrek köknar kokuyordu.

Mazrith'in yanında, oyulmuş yılan figürünün yanında durmak için hareket ettim. "Voror ağaçta kalıyor," dedim sessizce. "Soğuk iklimlerde hayatta kalamaz."

Mazrith bana endişeli bir ifadeyle baktı. "Sana pek çok kez yardım etti. Onun yardımını kaybetmek utanç verici."

"Katılıyorum. Ama oraya gitmişken gizli merdivenlere de bakmak istiyor." Omuz silktim. "Haklı olabilir ve yararlı bir şeyler bulabilir."

Prens'in gözleri benimkilere dikilmişti. "Başka bir yol aramaya devam etmeliyiz."

"Katılıyorum. Ama yeni bir tılsım yapmanın bir seçenek olduğunu sanmıyorum, tabii işimiz bittiğinde bunu bizim için heceleyecek bir tanrı tanı mıyorsan."

İç çekti. "Haklı olabilirsin."

"Onun yerine uçmayı öğrenme şansınız var mı?"

Gözlerini devirmedi ama bana bakışının aynı anlama geldiğinden emindim. "*Ravensstar adasına* öylece uçamazsın."

"Sanki uçmak kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Bir sis asası size güç verebilir," diye mırıldandı.

"O zaman bir tane almak için önce bunu yapmak zorunda olmamız ne yazık." Bir esnemeyi bastırdım. "Buz Mahkemesi'ne varmamıza ne kadar var?"

"Nehrin uzunluğu çok fazla. En fazla bir gün." Tepki vermiş olmalıyım, çünkü yüzü yumuşadı. "Bir süre kulübede uyu. Düşmanlara karşı gözcülük yapmak istiyorum."

"Önce okuyacağım," diye söz verdim. Bakışlarından bana inanmadığı .

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

REYNA

I Sıcak yatakta birkaç saat uyudum ve kapının çalınmasıyla uyandığımda Buz Mahkemesi'ne yaklaştığımıza hiç şüphe yoktu. İsteksizce yataktan çıkarken nefesimin yüzümün önünde olduğunu görebiliyordum.

Kürkler. Kapı açıldı ve Frima elinde kucak dolusu kürkle içeri girdi. Önden gümüş akrep düğmeleriyle tutturulmuş siyah kapüşonlu bir pelerin giymişti.

"Al." Bana bir kürk fırlattı ve gitti. Bana verdiği pelerinin düğmelerinin örgümle aynı olan minik baykuşlar olduğunu gördüğümde şaşırmadım. Yine de onları ne kadar sevdiğime şaşırmıştım. Giyinip pelerini üzerime geçirdiğimde, içinde kalın, kürk astarlı deri eldivenler ve ince, nefes alabilen bir atkı bulunan derin cepleri olduğunu keşfettim. Atkıyı cebinde bıraktım, eldivenleri giydim ve güverteye çıktım.

Üzerimizdeki gökyüzü soluk griydi, kök nehrinin kenarları daha önce olduğundan daha alçaktı. Yanımızdan geçerken buz parçaları suda yüzüyordu, arada sırada biri tekneye çarptığında yumuşak bir gümbürtü duyduğum tek sestti. Mazrith hâlâ yılan figürünün yanında duruyor ve Tait'le konuşuyordu.

Brynja elinde çay ve kalın eldivenlerle garip bir şekilde tuttuğu bir hamur işiyle koşarak geldi.

"Teşekkürler. İyi uyudun mu?"

"Peki leydim," dedi inandırıcı olmayan bir şekilde. "Altın Saray bu sıcaklığı hiç yaşamadı."

Üzerindeki kalın kürklere rağmen dudakları solgundu. "Kulübeye geri dön, başka bir şeye ihtiyacımız yok."

Tartışmak için ağzını açtı, sonra kapattı ve reverans yaptı. "Teşekkür ederim leydim. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni çağırın."

"Yapacağım."

Mazrith ve Tait'e katılmaya gittim. "Daha ne kadar var?"

Tait pozitif bir enerjiyle titreşiyordu. "Her an ."

Çayımı daha yeni bitirmiştım ki, bir virajı döndüğümüzde kök nehri tamamen açıldı.

Göz alabildiğine uzanan buzlu su, otuz metre yüksekliğinde devasa buzullar ve geniş, yassı buzdağlarıyla doluydu. Tekne donmuş adalar arasındaki dar kanallardan geçiyordu ve ben de yanlarından geçerken mavi buzdan yükselen duvarlara bakıyordum. Şişman, yuvarlak hayvanlar buzdağlarının üzerinde yatıyor, kalın kirpikli siyah gözlerini hafif bir ilgiyle bize kırıştırıyorlardı.

Uzakta, devasa bir buzulun oyulmuş, kuleleri ve kuleleri soluk ışıktaki parıldayan muazzam bir buz sarayı görebiliyordum. Gözlerimi kısmak zorunda kaldım, gözlerim artık kasvete o kadar alışmıştı ki. Üç gölge-fae ve Tait kukuletalarını gözlerinin üzerine indirmişlerdi, ben de onları takip ettim.

"Saraya mı gidiyoruz?" Nefes aldım.

Mazrith ileriye işaret ederek, "Bizi nereye yönlendirirlerse oraya gidiyoruz," dedi. Buzdağlarının hareket ettiğini görmek için yan tarafa doğru eğildim. Yüksek buzullar yerlerinde sabitlenmiş gibi görünüyorlardı ama geniş katı buz kütleleri kayıyor, teknemizi seçtikleri yoldan aşağıya doğru zorluyorlardı.

Çok geçmeden gemimiz bir kanaldan süzülerek parlak mavi bir buzulun dibindeki تنها bir koya girdi. Sağ tarafımızdaki buzulun yükseklerinden bir şelale çağlayarak koya dökülüyor, spreyci havada kısa süreli gökkuşakları oluşturuyordu.

"Çok güzel," diye nefes aldım.

"İnanılmaz," diye onayladı Tait, sesi

huşu içindeydi. "Hava çok soğuk,"

dedi Svangrior.

Bordayı kavradım ve kristal berraklığında buzdan yapılmış koyun kıyısında bir grup insan gördüm. Buza çarptık ve tekne durdu.

"Gölge Saray'dan Prens Mazrith," diye seslendi yabancı bir ses.

Mazrith maskesini yüzüne bastırdı, sonra teknenin kenarından buzun üzerine atladı. Frima ve Svangrior onu takip etti. Tait'e baktım.

"Beni görmek istemiyorlar." Gülümsedi. "

Nefes alarak ve diğerlerinin gösterdiğinden çok daha fazla dikkat göstererek parmaklıkların üzerinden tırmandım.

Buzun üzerine sadece birkaç metre düşmem gerekti ama kayganlığı yüzünden tökezledim.

Gri tenli, mavi saçlı, neredeyse hiç giysisi olmayan bir grup fae önümüzde duruyordu, öndeki erkeğin elinde bir parşömen vardı. Arkalarına baktım, buza oyulmuş, koydan dışarı çıkan bir tünel gördüm.

Erkek olan konuştu. "Kral ve Kraliçe Verglas sizi *Leikmot*'a davet ediyor, ancak Leydi Kaldar ve akrabalarına yapılan muameleyi duyduktan sonra saraylarında herhangi bir ziyaretçi ağırlamak istemiyorlar."

Mazrith, Frima ve Svangrior birbirlerine baktılar.

"Bu nedenle, kaldığınız süre boyunca geminizde ikamet etmenizde ısrar ediyoruz.

Bu akşam sizi ağırlamak için onunuza bir ziyafet salonu inşa edildi."

Mazrith kibarca, "Teşekkür ," dedi. "Gölge Saray nerede? Kraliçe ve birliği demirledi mi?"

Buz perisi dudağının kıvrıldığını zar zor gizledi. "Filosu büyüktü, bu yüzden ona daha büyük bir koy teklif edildi. Burası açık denizde güvenli değil. Derinlerde kadim yaratıklar dolaşiyor."

Rahat bir nefes aldım. Aynı zamanda, beynim kâbuslarıma eklemek için bazı korkunç deniz canavarı görüntüleri yarattı.

Kraliçe ile aynı koyu paylaşmamak benim için sorun değildi. "Peki ya diğer şampiyonlar?" Mazrith sordu.

"Lord Orm batıda birkaç buzul, Lord Dakkar ise aynı şekilde doğuda. Kısa süre içinde toplanacak ve baloya kadar size eşlik edilecek."

Arkasından iki kadın çıktı ve yanlarında bir fiçı getirdiler. "Kral ve Kraliçe size misafirperverliklerini sunuyorlar."

Fıçıdan geri çekildiler. Mazrith kaşlarını çattı ama Tait tekneden, "Teşekkür ederim!" diye seslendi.

Tüm buz-fae'ler ona baktı ve o da coşkuyla el salladı. Mazrith'in dudaklarının eğlenceyle seğirdiğinden neredeyse emindim. Buz-faeler toplu halde başlarını bir kez daha eğdiler ve sonra hep birlikte dönüp tünelden çıktılar.

"Varilin içinde ne var Tait?" diye seslendi

Frima. "Sıvı ateş!"

Sıvı ateşin Gölge Saray'daki mangallarda kullanılan yakıtı çok benzeyen bir yağ olduğu ortaya çıktı, ancak çok daha sıcak yanıyordu ve sıcaklığı bir şekilde

çok daha uzağa yayıldı.

Güvertede koşturan Tait, "Kullandığımız şey, Ateş Mahkemesi'nde geliştirilen bu malzemeye dayanıyor," dedi. "Saraylar arasında ticaretin sağlıklı olduğu zamanlarda, buz-fae'ler ziyaretçileri hayatta tutmak zorunda olduklarını biliyorlardı, bu yüzden kendileri üretmeyi öğrendiler."

"Şanslıyız," dedim.

Garip bir şekilde, alçak tavanlı oyuk ve sıvı ateşin sıcaklığı bir tür rahat ortam yarattı.

Brynja en azından neşelenmişti. "Leydim, sizi balo için hazırlamalıyız."

İnledim. "Zaten göze batıyorum. Kendi kıyafetlerimle gidemez miyim?"

"Hayır," dedi Frima. "Ben elbisemi giymek üzereyim, sen de aynısını yapmalısın."

İçimi çektim ve Brynja'nın peşinden kamarama doğru yürüdüm. Kapıyı açtım ve donakaldım. Mazrith açık bir sandığın üzerinde gömleksiz duruyordu.

Onun devasa formunu kumaşla kaplı görmeye alışmıştım ve tüm o kürklerin ve zırhın altında hâlâ ne kadar iri olduğuna baktım. Kocaman ve sıkı. Ve yontulmuş. Ve sert-

"Bir dakika içinde geri gelebilir misin?"

Gözlerimi onun katı karnından çekip ona kırpıştırdığımda gözleri gölgelerle doldu.

Cevap vermedim, sadece kapıyı çarparak kapattım. Brynja gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. "Bir dakika burada bekleyeceğiz." Sessizce başını salladı.

Mazrith birkaç dakika sonra gümüşle süslenmiş siyah fae cübbesi, ince eldivenleri ve neredeyse kalçalarına kadar uzanan çizmeleriyle dışarı çıktı. "Kulübe tamamen sizindir," dedi. Sesi daha alçak, daha boğuk çıkmıştı ve içeri dalarken bakışlarından kaçındım.

Uzun bir nefes aldım ve yatağa oturdum.

Çıplak bir göğüs nasıl olur da kalbimi bu kadar çarptırabilir?

Çünkü sana nasıl hissettirebileceğini biliyorsun. Rüya anılarımı canlandırdı.

Ama bu gerçek değildi. Tek bildiğim, gerçek Mazrith'in bir kadını memnun etme konusunda iyi olmadığı.

Bu düşünce kafamda bir kalp atışından daha kısa sürdü. Bana söylediği her kelime gerçkti. Gölgeleri gerçkti. O kocaman, sert vücut gerçkti.

"Leydim, işte bu geceki elbiseniz." Brynja sandıktan büyük ve çoğunlukla mavi bir şey çıkarıp havaya kaldırarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Harika," dedim, gerçekten bakmadan.

Eteği yere serdi ve içine girmemi söyledi, sonra yukarı çekti ve arkadan bağlamaya başladı. Eteğe baktım ve hareketsiz kaldım.

"Fates, bu... Bu çok güzel."

Kendi ışığıyla parıldıyor gibi görünen pırıltılı mavi bir kumaştan yapılmıştı. Eteği oluşturan şeffaf, tüllü kumaş katmanları, her bir katman bir alttakinden daha açık tonda olup, üstte gece mavisinden etek ucunda soluk dona kadar bir ombre etkisi yaratıyordu. Her bir katmanın üzerine minik kristaller işlenmişti, öyle ki eteği deneysel olarak salladığımda sanki yıldızların kendileri kumaşın altına hapsolmuş gibi görünüyordu.

"İçinde çok güzel görünüyorsun," dedi. Köşedeki leğenin üzerinde küçük bir ayna vardı ama her şeyi görebileceğim kadar büyük değildi. Yine de straplez üst kısmın, benim tercih edeceğimden daha fazla göğüs dekoltesi sunan tatlı bir yakaya daldırıldığını görebiliyordum.

Brynja bana dirseklerime kadar uzanan narin gümüş mavisi ipekten yapılmış yeni eldivenler uzattı ve onlar da buz gibi bir parıltıyla ışıldıyordu.

Saçımı ve makyajımı yapması her zamankinden daha kısa sürdü; çok fazla pratik yaptığı için olduğunu tahmin ettim.

"Biliyor musun, bir gün sen de onların arasına katılabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "İstediğimden emin değilim. Yine de, bu gemideki Fae'lerin düşmanımız olduğunu sanmıyorum." Ona güven verici olduğunu umduğum bir bakış attım.

Cevap vermedi ama gülümsedi.

Güverteye çıktığımda, gündelik sohbet durma noktasına geldi. Frima bana sırtı, Svangrior ters ters baktı, Tait neşeyle başını salladı ve Mazrith bana baktı. Gerçekten baktı.

"Elbiselerden hoşlanmadığını sanıyordum," dedi masadakilerin yanına vardığımda.

Brynja pelerinimi arkamdan taşıdı, sıvı ateşin sıcaklığı çıplak omuzlarımda soğüğün iğnesini hissetmeme yetiyordu.

"Bilmiyorum."

"Odin kadar iyi giyindiğinizden eminim," dedi Frima.

"Teşekkürler."

Mazrith aniden ayağa kalktı. "Sana bir şey vermek istiyorum," dedi kırparak.

Frima homurdandı. "Hiç şüphesiz öyle."
Ona ters ters baktı, sonra da kulübeye doğru yürüdü.
"Sanırım onu takip etmen gerekiyor," dedi Frima alaycı bir fısıltıyla. "Ah."
Hafif bir korkuyla Prens'i takip ettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

REYNA

T İçeri girdiğimde Mazrith'in tüm kıyafetlerinin üzerinde olması içimi rahatlatmıştı ama yüzüyle karşılaştığımda bu rahatlık yerini yakıcı bir sıcaklığa ve kaçıp saklanma isteğine bıraktı.

Fae Prensi'nin beni çekici bulduğuna dair bir şüphem varsa bile, artık yoktu. Arzu yüz hatlarına kazınmıştı, gözleri şehvetle parlıyordu.

"Yapamayacağımızı söylediğini sanıyordum-" diye başladım ama sözümü kesti. "Zırh," diye bağırdı.

"Ne?"

"Zırhınız hazır."

Gözlerimi kırıştırdım, onun aramızdaki boşluğu dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığını hayal etmekten kendimi alıkoymaya çalışıyordum. "Zırhım mı?"

"Evet."

"Ben... Ben bir elbise giyiyorum." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum, alev alev yanan yanaklarım ve sıcaktan kavrulan içim düşüncelerimi yavaşlatıyordu.

"Baloya silahsız gitmeni istemiyorum, o yüzden bunları sana şimdi vermek istedim." Sesi gergindi ve elini uzattı. Elinde ne olduğunu görmek için bir adım öne çıktım.

Arkalarında garip metal halkalar olan gümüş pençelere benziyorlardı. Uzanıp bir tanesine dokundum ve ipek eldivenlerimden bir sıcaklık hissettim. Bir nefesi bastırmak için dudağımı ısırdım. Küçük bir hareketle göz bebekleri büyüdü, gözleri ağzıma kaydılar.

"Nedir bunlar?" Nefes nefese sordum.

"Bunlar parmak pençeleri. Özellikle sizin için tasarlandılar."

Metal şeylerden biri hariç hepsini yatağın üzerine bıraktı, sonra işaret parmağımı eline aldı ve pençeyi kaydırarak parmağıma bastırdı.

Küçük metal halkalar parmağımın etrafına dolandı ve ben bakakaldım. Eklemliydi, böylece parmağımı бүktüğümde pençe de onunla birlikte бүkölüyordu ve ucu jilet gibi keskin görünüyordu.

Ona baktım, yüzü hâlâ ateşle doluydu. "Onları seviyor musun?"

"Evet." Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bir yırtıcı kuş."

Başını salladı. "Sizi kesmeyecek şekilde yazıldılar. Sadece düşmanlarınızı."

"Teşekkür ederim," dedim.

Yine de kafamda iki farklı kelime çalkalanıyordu.

Tekrar ve tekrar, sanki bir sisin içindeydim ve olanların sadece yarısı zihnimdeki sese ulaşüyordu.

Öp onu.

Öp onu.

Öp onu.

Parmak uçlarımda yükseldim. Elleri hareket etti, belimi kavradı ve beni daha yakına çekti.

"Bu akıllıca değil," dedi Mazrith kabaca, parmakları kavrayışlarını sıkılaştırırken bile.

"Biliyorum," diye nefes aldım. Ama ellerim kendi istekleriyle hareket etmiş, göğsüne dayanmış, yüzümü onunkine doğru eğdiğimde kalbinin avuçlarımda altında çarptığını hissetmişim.

"Yapmamalıyız," dedi, sesi düzensizdi.

Cevap vermedim. Cevap veremedim. Zihnimdeki ilahi tüm mantığı bastırdı. Bedenim kendi iradesiyle hareket etti, inkar edemediğim içgüdüsel bir ihtiyaç tarafından yönlendirildi.

Öp onu.

Öp onu.

Öp onu.

Parmakları elbisemin kumaşına gömüldü. "Yapmamalıyız," dedi tekrar ama protestosu zayıftı. Gözleri, şimdi onunkinden sadece bir nefes uzakta olan dudaklarıma kaydı.

Ellerimi boynuna doğru kaydurdım ve parmaklarımı ensesindeki yumuşak saçlarda gezdirdim. Beni kavrayışı sıkılaştı ve dudaklarından bir inilti kaçtı. Bu ses, kalan küçük kısıtlamalarımı da paramparça etti.

Ağzımı onunkine bastırdım ve temas anında damarlarımda dolaşan tatlı ateşin tadını çıkardım. Dudakları benimkilere karşı öyle bir açlıkla hareket etti ki

benimkiyle eşleşti. Öpüşme anında derinleşti, ateşli ve talepkârdı. Herhangi bir sonuçla ilgili tüm düşünceler uçup gitti - sadece bedenlerimizin bir araya gelmek için zorlanma şekli vardı.

Mazrith beni duvara yasladı, vücudu beni olduğum yerde sabitledi. Bir bacağımla kalçalarına dolayarak onu kendime daha sıkı çektim. Ağzımın içine doğru inledi, elleri vücudumda huzursuzca dolaşüyor, tenimi alevlendiriyor ve arkalarında ısı izleri bırakıyordu. Parmakları sert korsenin içinden göğsümün yan tarafını okşarken ağzının içine doğru soludum.

Başım dönüyordu ve nefesim kesilmişti, sert bedeninin benimkine karşı verdiği lezzetli his, dudakları ve ellerinin tenimi tutuşturması dışında her şeye kendimi kaptırmıştım.

Öpüşmeyi aniden kesti ve alnını alnıma bastırdı, dönen gölgelerle dolu gözleri içimi yakıyordu. Ona bakarken nefes nefese kaldım. "Durmak zorundayız," dedi ama uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Biliyorum," dedim tekrar. Ama ellerim bornozunun ön kısmına kaydı ve sert karnının derisini okşadı. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyordum. Bir hırıltıyla dudakları tekrar benimkileri buldu. Öpücük bu sefer daha sertti, hayal kırıklığı ve ihtiyaçla doluydu. Ondan zevk alıyordum, tutkusunu ve içimdeki acıya varan yoğun ihtiyacı arzuluyordum.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Evet. Onu hissedebiliyordum, sert, kocaman ve hazır bir şekilde bedenime bastırıyordu.

Elleri aşağı kaydı, parmakları popomda gezindi. "Benim ölümüm olacaksın, *Gildi*."

Sözlerini söylerken aramızda bir ışık parladı. İkimiz de donup kaldık, sonra yanağından altın bir rünün süzülüşünü ve ardından iki tanesinin daha süzülüşünü izledik.

Geri çekildi, sanki onu yakmışım gibi beni bıraktı.

"Ne... neden..." Sözcüklerim kalın çıkıyordu, zihnim şehvet ve kafa karışıklığıyla bulanıktı.

"Durmaliyız," dedi kabaca.

Kapının yüksek sesle çalınmasının ardından Frima'nın sesi duyuldu. "Bölmek istemezdim ama buz-fae eskortu geldi."

Bir yanımla bu kesinti için minnettardım ama geri kalan yanımla protesto çığlıkları atıyordu. Bedenim ihtiyaçla yanıp tutuşuyor, zihnim sorularla yarışıyordu.

Neden derisinden rünler süzülüyordu? Ve bu olduğunda neden onu bu kadar endişelendiriyordu?

Yanımdan geçip kapıyı açtı ve diğer taraftaki Frima'yı ürküttü. "Biz geliyoruz." Kapıyı tekrar kapattı ve bana baktı. "Seninle benden çok daha büyük şeyler söz konusu. Sarayımın kaderi ve hatta belki *Yggdrasil*, eğer üvey annem inandığım kadar sapkınsa, o sis esasını bulmamıza bağlı." Yutkundu, gözleri parlıyordu. "Şehvetimizin ve öfkemizin bizi bir kez geriye götürmesine neredeyse izin veriyorduk. Yüzeysel arzulara teslim olmamalıyız."

Kelimelerin acıtmamasını diledim. Arzularımız yüzeyseldi. Odin aşkına, onu sevdiğim falan yoktu. Yakınlığımıza bu kadar niyetli görünen bedenimdi.

Yalanlar.

Ona saygı duyuyorsun. Ve daha önce hayatında hiç kimseye saygı duymamıştın. İçimdeki sesi bastırdım ve kendimi konuşturdum. "Samimi olmamızın kavga etmemize yol açacağına mı inanıyorsun?"

Yine gözleri parladı ve daha fazlası olduğunu anladım. "Bu riski almaya değmeyeceğine inanıyorum."

Bakışlarını tuttum. Yalan söylemedi. Sözlerine inandım - tutkumuza teslim bir risk olduğuna. Ama o düzenli olarak gerçeği atlıyordu.

Bahsettiği riskin bana verdiği risk olduğuna inanmıyordum. Dahası da vardı.

"Sinirlenmeye başladılar, Maz! Gitmemiz gerek!"

Sinirli bir hırıltıyla yanımdan geçip kapıyı açtı, sonra durakladı. "Parmak pençeleri," dedi, diğerlerinin yatağın üzerinde durduğu yeri başıyla işaret ederek. "Onları unutma."

"Mazrith, ben-"

"Konuşacağız. Ama burada değil, şimdi değil." Kulübeden çıkarken nefesimi bıraktım.

Bu kadar çok ve bu kadar yoğun duygulara sahip olabileceğimi bile bilmiyordum. Duygular, kafa karışıklığı, *arzu*. Hepsi çok fazlaydı.

Ama bunları çözecek zamanım yoktu. Başka bir lanet baloya katılmam gerekiyordu.

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

Donmuş şelaleler iki kavisli duvardan aşağı yuvarlanıyordu, buz şeffaf ve kusursuz bir şekilde pürüzsüzdü. Tek kişilik odanın en ucunda oval bir kürsü bulunuyordu.

Değerli taşlar ve kırağı ile kaplanmış iki buzdan taht, her birinin üzerinde yüksek ve karmaşık bir şekilde oyulmuş bir kemer.

Dar bir balkon katına çıkan sarmal merdivenler, balo salonundan aralıklarla yukarı ve aşağı doğru kıvrılıyordu; her basamak cilalı bir buz bloğuydu ve korkuluklar o kadar inceydi ki herhangi bir basınçla paramparça olacakmış gibi görünüyorlardı.

Ancak salonun benim için en dikkat çekici özelliği zeminiydi. Tek bir buz kütlesinden yapılmıştı, berrak ve pürüzsüzdü ve altında, dünya dışı bir ışıkla parlayan buzlu suyla dolu büyük bir uçurum vardı.

Gölge Saray'daki taht odasının zemininin altındaki kan nehirlerine bir cevap olabilir mi? Bu beni tedirgin etti ve bakışlarımı yükseklerde, mağaramsı alanın daha güzel özelliklerinde tuttum.

Bir orkestra, galeri katının yukarısına tünemiş bir balkondan, odanın içinde yankılanan ve bana neredeyse ürkütücü gelen çınlayan bir müzik çaldı. Çiftler buz zemin üzerinde dans ediyor, cilalı yüzeyinde süzülüyorlardı. Mavi saçlı kadınlar, soluk tenleriyle uyumlu gümüş ipek ve dantelden elbiseler giymiş, yüzlerini ise çoğunlukla kuğu, kuzgun ve güvercin gibi kuşların tüylü maskelerinin ardına gizlemişlerdi. Erkekler maskeleri dışında neredeyse hiçbir şey giymiyordu, açıkta kalan etleri yanaklarımın ısınmasına neden oluyordu. Göbeklerini saran kürkler ve tilki ve kurt maskeleri, bu şiddetli soğukta bile ihtiyaç duydukları tek şeydi.

Donmuş şelalelerin içinde titreyen büyümlü ışıklar, zeminden gelen soğuk ve pırıltılı ışığa sıcak tonlar katıyordu.

Uzun kahverengi saçları arkadan bağlanmış ve vücudu kırmızımsı renkli kürklerle sıkıca sarılmış bir köle geldi. Pembe köpüklü içeceklerle kaplı bir tepsi tuttu.

Svangrior ona şüpheli bir bakış atarken minnetle bir tane aldım. Saplı bardak eldivenlerimin arasından derime batınca bir şaşkınlık tıslaması çıkardım. Köle bana bilmiş bir bakış attı.

"Bardaklar buzdan leydim ve çabuk eriyorlar," diye fısıldadı.

"Tüyo için teşekkürler."

Mazrith ve Frima birer tane aldı, ben de dondurucu kaptan hızla yudumladım.

"Fates, bu iyi," diye nefes aldım, bardağı indirdiğimde boş olduğunu görünce şaşırdım. Bardak gerçekten de uyuşan parmaklarımın altında kayboluyordu. Köle gümüş bir tabağı havaya kaldırdı ve herkes boş, eriyen bardaklarını içine bıraktı.

"Buraya güvenmiyorum," dedi Svangrior, bir sonraki misafir grubuna doğru ilerlerken kolenin ardından ters ters bakarak.

"Kimseye güvenmiyorsun," diye mırıldandı Frima. Elbisesi beyaz ve kısaydı, arkasındaki uzun dantel izi elbiseye zarafet katıyordu. Koluna vururken bakışları etrafımızı saran çıplak göğüslere takıldı. "Gevşe biraz Svangrior. Biraz eğlen." Ona kaşlarını çatı, sonra da çoğunlukla tanımadığım yemek tabaklarının ağırlığı altında inleyen masalara doğru tepindi. Omuz silkti. "Yemekten daha heyecanlı bir şey kastetmiştim ama neyse." Mazrith'e baktı. "Tait'e göz kulak olmak ister misin, yoksa ben mi yapayım?" Gölge-eğirici çoktan kocaman kuğu maskeleri takmış iki buz-fae kadınla derin bir sohbe dalmıştı.

Mazrith ona cevap veremedi bir boru sesi duyuldu ve müzik düzgün bir şekilde sona ererken tüm konuşmalar kesildi. Kemerli geçitten sadece Buz Sarayı'nın Kral ve Kraliçesi olabilecek iki fae geçti. Kral Verglas, kürk ve çelikten bir girdap içinde, tek ve devasa bir elmasla parıltıyan bir miğfer giyerek ilerledi. Gözleri soluk sitrin parçacıklarıydı, soğuk ve otoriterdi ve yüksek elmacık kemikleri camı kesecek kadar keskin görünüyordu.

Kraliçe Verglas onun yanında zarif bir şekilde süzülüyordu, gri teni odadaki diğer tüm buz-fae'lerden daha solgundu ve saçları da mavinin çok daha beyaz bir tonundaydı. Eğrilmiş gümüş elbisesi kıvrımlarına yapışmış, opal ve aytaşı telleri saç örgülerinin arasına sıkışmış, buz gibi soluktu. Gözleri kocasınınakilere benziyordu, aynı sertlikte ve soğuktu. Güzelliğini çekici olmaktan ziyade korkutucu buluyordum.

Tahtlarına çıktılar ve peşlerinden gelen bir soğukluk hem nefeslerini hem de sıcaklıklarını alıyor gibiydi. Kral Verglas başını kaldırıp yüzlerini çevirmiş kalabalığı inceledi. Başını salladığında alevler buzdan duvarlar boyunca yükseğe sıçradı ama ateş dışarıdaki buzullar kadar maviydi.

"Size hoş geldiniz diyoruz." Kraliçe Verglas ellerini kaldırdı, uzun tırnaklı parmakları safir ve elmas halkalarla parlıyordu. "*Leikmot* bize ulaştı. Kutlamalar başlasın!" Onun sözleriyle birlikte müzik yeniden başladı. Fae'ler tezahürat yaptı, birçoğu eğildi ve sonra dans, yemek ve konuşma ciddiyetle devam etti.

Yüzleri taradım, tanıdık birilerini aradım. Dakkar ve toprak-fae'yi fark etmek kolaydı, ten renkleri buz-fae ve altın-fae'den çok daha koyuydu. Gölge Saray Kraliçesi de obsidyen siyahı elbisesi ve buklelerini başının üstüne yığarak kazandığı boyuyla göze çarpıyordu.

Bize kara dişli bir gülümseme fırlattı ve el salladı.

"Sanırım rolümüzü oynamalıyız," diye homurdandım.

"Benden ziyade seni tercih ederim. Tait'in kaçırılmamasını ya da öldürülmemesini sağlayacağım," dedi Frima ve *gölge döndürücünün* ardından kalabalığa karışarak bizi yalnız bıraktı. Mazrith'e baktım, gözleri maskenin arkasında parlıyordu.

Sesimi alçalttım. "Kulübeden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedin. Planımız nedir?"

"Dans etmek yok," diye homurdandı.

Aklıma onunla katıldığım ilk balodaki dansımız geldi ve damarlarımda sıcaklık dolaştı. "Dans etmek yok," diye kabul ettim.

"Üvey annemle nazik bir konuşma yaparız, kendimizi Kral ve Kraliçe'ye resmen tanıtırız, sonra da Dakkar'la konuşursunuz."

Başımı salladım. "Buz-fae hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" Kraliçe Andask ve kölelerine doğru yürümeye başladığımızda .

"Bunu sormak için biraz geç, çünkü artık etrafımız onlar tarafından sarılmış durumda." Ona bir bakış attım ama en azından kırılmış, tek kelimelik cevaplardan daha fazlasını alıyordum. "Onlar hakkında çok az şey biliyoruz, değerli taşları sevdikleri, zorlu savaşçılar ve avcılar oldukları ve ganimet olarak saç örgüsü aldıkları dışında."

"Kupa mı?"

"Öldürdüklerinden

." "Oh."

"Tait şüphesiz size onlar hakkında daha fazla şey anlatabilir."

"Bu bina inanılmaz. Belli ki buz mimarisinde çok başarılılar." Ellerimi sallayarak salonu işaret ettim. Homurdandı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hava soğuk."

"Hem soğuk hem de güzel bir şeyi kim sevebilir ki?" Mırıldandım.

Bana sert bir bakış attı ama Kraliçe'ye ulaşmıştık. "Ah, oğlum!" diye gülümsedi.

"Üvey anne," diye sertçe cevap verdi.

Saray mensupları etrafını sarmış, ben onlara her baktığımda bana kısık gözlerle bakıyorlardı. Gözlerimi Kraliçe'ye diktim.

"Ve Reyna, seni görmek ne güzel. Ve sen çok..." Bana aşağı yukarı uzun uzun baktı. "Nefis." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve ben de içimdeki tiksinti dalgasını bastırmaya çalıştım.

Başkalarının baktığının farkındaydım ve gülümsemeye zorlamaya çalıştım.

Onunki genişledi. "Buz perilerinin ne gibi oyunlar tasarladığını görmek için sabırsızlanıyorum. Ailemizden bu kadar uzun yıllar sonra başka bir saraya davet edilen ilk kişi olmamız ne kadar görkemli, değil mi?" Mazrith'e gülümsedi.

"Muhteşem," diye kabul etti, ama ses tonundan bunun hiç de muhteşem bir şey olmadığı anlaşılıyordu. "İyi akşamlar, üvey anne."

Kız cevap veremedi ve ben de rahatlamış bir şekilde onu takip ettim.

"Bu oldukça acısız oldu," diye mırıldandım, yanımdan geçen bir köleden pembe bir buzlu bardak daha alıp içindekileri mideye indirirken. "Ona bundan daha uzun süre katlanmak zorunda kalacağımızı düşünmüştüm."

Mazrith, "Bu akşam çok az sabrım var," diye homurdandı.

Eğer o da benim hissettiklerimin yarısı kadar bile gergin olsaydı, Kraliçe ile etkileşimini kısa kestiği için onu suçlamazdım.

"Kral ve Kraliçe Verglas'a saygılarımızı sunmalıyız."

Onu, tahtlarında oturan asillere doğru giden bir sıra fae'nin arkasına kadar takip ettim. "Daha önce hiç yapmadıysan diğer sarayları ziyaret etmenin görgü kurallarını nereden biliyorsun?"

"Tait okur. Ben okuyorum."

Başımı ona doğru eğdim ama bana bakmadı. "Bunu annen istemişti," diye hatırladım.

Bana yan yan baktı, omuzları hafifçe düştü. "Evet."

"Şimdi buradasın, bu deneyimin tadını çıkarmanı istemez miydi?" Bana ters ters baktı, ben de omuz silktilim. "Buranın çok güzel olduğunu inkâr edemezsin." Donmuş şelalelerin içinde yanan mavi alevleri ve karmaşık korkulukları işaret ettim. "Soğuk olsa bile."

"Güzel. Bu... etkileyici. Kendi tarzında."

Tahtlara ulaşmamız uzun sürmedi ve Mazrith'i taklit ederek oturan kraliyet mensuplarının önünde eğildim.

Ne Kral ne de Kraliçe bizimle konuşmadı, sadece başlarını eğerek karşılık verdiler ve bir saray görevlisi bir sonraki konuğa yer açmak için bize el salladı.

"Bu kadar mı?" Odanın uzak duvarı boyunca, masaların yanında yürürken söyledim. "Bir merhaba bile mi yok?"

"Ben sadece bir Prens ve konuşmaya geçecek biri değilim. Eğer geleneklere uyulacaksa, üvey annem kaldığımız süre boyunca bir ara onlarla resmi bir yemek yemeli. Aç mısın?" Mazrith bana sordu.

Başımı salladım ama içimdeki boşluk hissinin boş bir mideden çok, kalçalarımın arasında onun olmamasından kaynaklandığından şüpheleniyordum. "Ben

yiyeceklerin ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç görmedim." "Burada bekle. Bize bir şeyler getireceğim."

İri, karanlık formunun odanın içinde yemek masalarına doğru ilerleyişini izledim. Halk içgüdüsel olarak onun yolundan çekildi, siyah cübbesi ve koyu renk kürkleri onu daha kimseye yaklaşmadan göze çarpmasını sağlıyordu.

"Sarayı ziyaret edememiş olman çok yazık," dedi bir kadın sesi ve şaşkınlıkla sıçrayıp gözlerimi Prens'ten ayırmama neden oldu. Siyah ve beyaz maskelerin arasından sıyrılan turkuaz renkli bir tavuskuşu maskesi olan bir Fae Leydisi gelmişti.

"Ah, evet, öyle," dedim başımı sallayarak. "Gerçi bu salon çok güzel."

"Öyle mi düşünüyorsun? O zaman saraya bayılırdın." Çıplak göğüs uçlarında altı gümüş halka bulunan tilki maskeli bir adam olan arkadaşına, sonra da Mazrith'in masalarda durup yemek aldığı yere baktı. Mazrith orada olmadığı için benimle konuştuğundan şüpheleniyordum. "Kraliçe Andask'ın Gölge Saray oyunlarının sonunda yaptığı şeyin korkunç olduğunu düşünüyorum." Sesinde skandal yaratan bir ton vardı.

"Katılıyorum," dedim sessizce.

Gözlerini bana dikti. "Prens ve Kraliçe Andask'ın her zaman aynı fikirde olmadıklarını söylüyorlar. Onun yaptıklarına da mı katılmıyormuş?"

"Onaylamadı," dedim dikkatlice.

Sesini yüksek bir fısıltıya düşürdü. "Ölümsüzlerin istilasına karşı savaşmak için uzakta olduğu doğru mu?" Erkek arkadaşı eğildi.

Tek söylediğim, "O sırada sarayda değildi," oldu.

Arkasına yaslandı ve burnundan bir nefes çekti.

"Korkunç," dedi. "Biliyorsunuz, bu buzdağlarındaki her şey özellikle bu oyunlar için, gölge-fae'nin güvenilirmezliği nedeniyle Divan'ın kalbinden uzakta inşa edildi. Tüm bunları bir araya getirmek için en güçlü kişilerin günlerce çalışması gerekti." Yüzünü buruşturdu. "Zavallı Leydi Kaldar."

Eğer o bilgi arayacaksa belki benim de aramam gerektiğine karar vererek kendi ses tonumu komplocu bir hale getirdim. "Ne tür oyunlar üzerinde çalıştıklarını biliyor musun?"

Fae köşeli burnunun ucundan bana baktı, sonra dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Yavaşça arkasına yaslandı ve saçlarıma baktı. "Sana küçük bir sır vereceğim." Öne doğru eğildi, sonra fısıldadı, "Sen buraya ait değilsin. Oyunlarda, bu salonda, hatta *Yggdrasil*'de bile saçları bu renkteydi. İnsanlar

içki servisi yapmalı, yemeklerimizi pişirmeli ya da sınırlarımızı korumalı, fae'lerle savaşımakla ve kraliyet ailesiyle evlenmekle onurlandırılmamalı."

Burnumdan sertçe nefes aldım ve dilimi ısırđım.

Daha önce duymadığım bir şey değildi. Ancak o zamanlar, *altın veren* biri olarak çok değerli olduğum için çok ağır cezalandırılmayacağımı bildiğimden hakaretler savururdum.

Burada hiçbir değerim yoktu. Temsil ettiğim mahkeme bile başarısız olmamı istiyordu, beni değerli bulmuyordu.

Elim kalktı, parmaklarım açıklanamaz bir nefrete neden olan saçımdaki yeni örgümün ucunu buldu. Kadının gözleri hareketimi takip etti ve erkek arkadaşı alay etti.

"Şans," diye mırıldandı.

Örgüye layık ol, Reyna. Onur. Saygınlık. Bunu sembolize ediyordu.

Bu fae'lere hakaretler yağdırmak hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Daha fazla örgü kazanıp, layık olduğumu kanıtlamak mı? Bu onların yüzündeki kibri silecekti.

"İnsanlar hafife alınmamalı," dedim çenemi kaldırarak. "Ve bir insanın saç rengi onun onuru ya da cesareti hakkında hiçbir şey söylemez." Lhoris bunu bana öfkeli bir gençken pek çok kez söylemişti.

Mazrith, o cevap vermeden önce adımlarını attı ve ben de minnetle bana uzattığı tabağa uzandım. Dişi ona yıldırım hızıyla bir selam verdi, sonra koşarak uzaklaştı, tilki maskeli erkek de peşinden koştu.

Sorgulayan bakışları karşısında "Dedikodu arıyorum," dedim ve bakışlarımı onun delici gözleri yerine tabağa çevirdim. "Şimdi, ne yiyoruz?"

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

REYNA

"Gerçekten de bana bir şey söyleyeceğini sanmıyorum," diye mırıldandım Mazrith beni dans pistinde Dakkar'a ve onun dünyalı grubuna doğru götürürken. "O benim rakibim."

Her iki yanımızda kocaman etekler dönüyordu ve keşke dansçılara katılabilseydik de zavallı olduğumu düşünen daha fazla fae ile konuşmak zorunda kalmak yerine Mazrith'in güçlü kollarını etrafımda hissedebilseydim.

"Üvey annemin planları hakkında daha fazla bilgi edinmek için bu fırsatı kaçırmamalıyız." Mazrith kafamın içinde cevap verdi, ama ona kaşlarımı çatmak için döndüğümde kalabalığın içinde kaybolmuştu.

İçimi çektim ve devam etmek için kendimi zorladım.

Dakkar'a ulaştığımda, toprak-fae grubu sessizliğe gömüldü. Çoğu bana soğukkanlılıkla baktı ama Dakkar sırtıttı.

"Altın veren," diye selamladı beni. "Yarınki oyunlara hazır mısınız?"

"Kraliçe Andask'ın planladığından daha kötü olamazlar," diye cevap verdim. I

Taht odasında asılmış olan iki fae'yi aradım ama onları grubun arasında göremedim. Bir köle daha fazla bardakla geldi ve ben de bir tane alıp içtim. "Senden aldığı halk nasıl?"

Dakkar'ın gülümsemesi duraksadı. "İyileşti. Yine de kendi Kralımın, sıra bize geldiğinde Buz Sarayı'nın yaptığı gibi yapacağına inanıyorum. Sarayımızın kalbinde sıcak bir karşılama olmayacak."

Başımı salladım. "Bunu anlıyorum. Kraliçe Andask'ın *Leikmot*'u ilk etapta neden planladığını biliyor musun?"

Bana kaşlarını çattı. "Oğlunun doğum gününü kutlamak için." "Onun oğlu değil," dedim otomatik olarak.

Dakkar başını bana doğru eğdi. Grubundaki herkes dikkatle konuşmamızı dinliyordu ve ben hepsine bakmamak için kendimi zor tuttum. "Sadece bu oyunlarda değil, Gölge Divanı'ndaki varlığınız da çok ilgi çekici," dedi toprak-fae.

"Hem senin hem de benim için. Ama Prens Mazrith'in bu oyunlarla hiçbir ilgisi yok ve doğruyu söylemek gerekirse," diye komplocu bir tavırla eğildim, "üvey annesine karşı çok az sevgisi var."

Dakkar bana baktı. "Maçlardan sonra yaptığı gösteriye kızmış görünüyordu," dedi sonunda.

"Onuru var."

"Bunu söyleyebilirsin. Sen onun nişanlısısın."

"İsteyerek değil," dedim ve nedense bunu söylediğim için bir suçluluk hissettim.

"Gerçekten mi?" Dakkar bana yaklaştı, ilgileniyordu. "Sarayımızda evliliğe zorlamayız ama çoğu kişi istediğini elde etmenin bir yolunu bulur." Yeşil gözlerinden karanlık geçti.

Elimi salladım. "Gölge Mahkemesi'nde de evliliğe zorladıklarını sanmıyorum. Bizim durumumuz biraz karışık." Konuyu Orm'a getirme fırsatını değerlendirdim. "Ama Altın Saray'da zorla evlendirme ve cariye bağlama var."

Dakkar hırladı. "Altın Saray açgözlülük ve şehvetle hareket ediyor." "Lord Orm'dan hoşlanmıyor musun?"

"Onun hakkında sevinecek çok az şey var."

"Sizce... Sizce Kraliçe'nin sevdiklerimizi alacağını olay gerçekleşmeden önce biliyor muydu?"

Dakkar sustu. "Bunu neden soruyorsun?"

"Siz ve Leydi Kaldar kadar şaşırmış ya da endişeli görünmüyordu."

"En değerli şeylerinden biri lanet olası altın bir biblo olduğu için endişelenmedi," diye homurdandı Dakkar.

Omuz silktim. "Sadece ikisi arasında bir şey olup olmadığını merak ettim."

Dakkar'ın kaşları kalktı. "Bir gölge-fae kraliçesi ile altın-fae lordu arasında mı?" Parmağı dudağına gitti. "Ama şu anda bir gölge-efe prensiyle nişanlanmış, *altın veren* bir insanla konuşuyorum. Sanırım her şey mümkün." Bir süre daha bana baktı. "Kraliçenizin *Leikmot*'u neden düzenlediğine dair hiçbir şey bilmiyorum. Bir davet aldık ve Sarayımın yöneticileri bunu dikkate almaya değer buldular."

"Peki ona güvenmelerini sağlayan neydi?"

Arkasındaki birkaç fae güldü. "Oh, küçük insan. Ona güvenmiyoruz. Ancak kendi kabuğumuzun arkasından hakkında daha fazla şey öğrenemeyiz."

Her nasılsa Dakkar bana küçük insan derken bunu diğerlerinin yaptığından çok daha az küçümseyici bir şekilde söylüyordu. Neredeyse iki metre *boyundaydı*, yani dürüst olmak gerekirse ben de küçüktüm. "Yani buraya onun neyin peşinde olduğunu öğrenmeye mi geldin?"

"Görünüşe göre sen de öylesin."

"Keşke bu yüzden burada olsaydım," diye mırıldandım. Dürüstlük yansıtmaya çalışarak yüzüne baktım. "Bu oyunların amacının beni öldürmek olduğundan oldukça eminim."

"O zaman sonunda tatmin olabilir." Ona kaşlarını çatıttım ve o da sırıttı. "Güzel örgü bu arada."

Kaşlarını . "Teşekkürler."

Dakkar omzumun üzerinden baktı. "Topun tadını çıkar ve yarınki maçlarda görüşürüz." Bana sırtını döndü, konuşma açıkça sona ermişti.

Mazrith'i görmeyi umarak döndüm. Onun yerine Orm, altın maskesinin ardında parlayan gözleriyle bana doğru süzülüyordu. "Sanırım bir dans," diye mırıldandı bana ulaştığında ve kolumu kavradı. Dokunuşu içimde bir ürperti yarattı ve geri çekilmeye çalıştım ama beni dans eden fae'lere doğru sürükledi.

Beni döndürerek diğer elimi tuttu, beni beceriksizce döndürürken parmakları acıyla sıkılıyordu. Sakin kalmaya, beni sarstığını anlamasına izin vermemeye çalıştım. Ama onun yakınında olmak midemi bulandırıyor. "Seni yalnız yakalamak çok zor oldu. Sen buraya ait değilsin, küçük insan," diye homurdandı nefesinin altından ve başını benimkine doğru eğdi. Kolumu daha da sert bir şekilde sıkıttığında içimden bir tıslama geldi. "Sen benim yatağıma aitsin, çıplak, bağlı ve ne zaman istersem benim için hazırsın."

İçime öfke doldu ve elimi onunkinden çekerek cebime daldırdım. Gümüş pençelerimden birini bileğinin derinliklerine saplarken ayağıma sertçe onunkinin üzerine indirdim. Orm bir çığlık atarak beni bıraktı, sonra da öfkeyle hırladı. Belli ki bana vurmak için bir elini kaldırdı, diğer eli ise belindeki asaya gitti. Tökezleyerek geriye doğru bir adım attım ve sert bir şeye çarptım.

Mazrith.

Gölgeleri etrafımda yuvarlandı ve kalbim hızla çarparak kendimi göğsüne daha sıkı bastırdım. Orm'un öfkeli ifadesi yüzümden Mazrith'inkine bakarken titredi.

Bana vurmak üzere olan elini yavaşça indirdi ama diğer elini asasının üzerinde tutmaya devam etti. "Onunla evlenmek mi istiyorsun?" dedi. "Pis bir ucube mi?"

Mazrith hırladı, fae'den çok hayvandı, ham seste hiçbir kelime seçilemiyordu.

Orm'un yüzü cevap veren bir hırıltıyla buruştu ve bileğinde açtığım yaradan akan kızıl kan beyaz cübbesinde çiçek açtı, parlayan gözleri bana sabitlendi. "Yarın seni bekçi köpeğin olmadan göreceğim." Dönerek uzaklaştı.

Yavaşça döndüm. Mazrith hâlâ kaya gibi sertti ve Orm'un koridorda ilerleyişini izlerken çenesi seğiriyordu.

"Ben ," dedim sessizce. Orm'un savurmak üzere olduğu darbeyi savuşturacak kadar hızlı olabilir miydim bilmiyordum ama kan akıtmak Odin kadar tatmin ediciydi.

Mazrith bana bakmadı, gözleri hâlâ Orm'un geri çekilen figürüne sabitlenmişti.

Yine de göğsünde bir hırıltı daha duyuldu.

"Pençeler çalışıyor." Bu kez gözleri benimkilere kaydı. "O piçin kanını akıtmaktan daha fazlasını yapacağım," diye homurdandı.

Bir elimi geçici olarak göğsüne koydum, temasla hissettiğim enerji sarsıntısına rağmen nefes almaya çalıştım. Sert göğsü bir şekilde daha da sertleşti. "Onu kanatmaktan daha fazlasını yapmama yardım edersen minnettar olurum." İri omuzları biraz düştü, bana bakarken boynundaki damarlar yatıştı.

"O *senin* düşmanın. Benim değil." Bu bir bir sorudan ziyade bir ifade.

Belki de sesli bir farkındalık.

Başımı salladım. "Evimdeki sayısız insan kadını istismar eden bir Fae Lorduna iki kez karşı koyabildim. Bir daha asla başka birine zarar vermemesini sağlayan kişi olmayı hem onlara hem de kendime borçluyum."

Mazrith'in taş kesilmiş yüzünde anlayış okunuyordu. "Erkekliğinin bir daha çeliğin dokunuşundan başka bir şey hissetmemesini sağlayacak kişi sen olacaksın. Bunu ben sağlayacağım."

"Teşekkür ederim." Gözlerinde hâlâ soğuk bir öfke dans ediyordu ve karşımda duran erkeğin tüm dünyada bir canavar olarak tanındığını keskin bir şekilde hatırladım. "Onun aletini kesmemi gerçekten beklemiyorsun, değil mi?" Fısıldadım.

"Onun gibi erkekler bunu hak etmiyor."

"Katılıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu benim tarzım değil. Ayrıca, aletinin yanına bile yaklaşmak istemiyorum."

Mazrith tekrar gerildi, yüzünde daha fazla parlayan bir öfke vardı. Konuşmaya başladı ama elimi göğsüne daha sert bastırdım ve sözünü kestim. "Onu güzel beyaz cübbesine kan bulaştırdım, bu yüzden bu gece için bir zafer diyelim ve yarın oyunlarda ne olacağını görelim."

Koyumuza ve teknemize ev sahipliği yapan buzula geri dönerken kalbim boğazıma atmaya devam etti ve bunun nedeni Orm'la münakaşa değildi. Altın-efe Lord baloya kan lekesi olmayan yeni beyaz cübbesiyle dönmüştü ama bir daha ikimizin de yanına yaklaşmamıştı. Bu Mazrith'in gecenin geri kalanında gergin ve kaskatı kalmasına engel olmamıştı, gözleri sürekli tehditleri tarıyor ve Orm'a takılıyordu.

Üzerimdeki şiddetli koruyuculuğu daha önce de midemi titretmişti ve bu gece de farklı değildi.

Ama kalbimi çarptıran şey bu değildi. Benim yanımdaydı, ama tıpkı Slaithwaite'deki ara sokakta olduğu gibi, kendi savaşımı kendim vermeme izin vermişti. Bana daha önce kimsenin saygı duymadığı bir şekilde saygı duyuyordu ve gücüne bir fae'nin bir insana verebileceğine asla inanamayacağım bir inancı vardı. *Ya da kaderim her neyse.*

Orm'u yenebileceğime inanıyordu. Ve eğer başaramazsam kafasını ya da sikini koparmak için orada olacaktı. Bu duygu bana o kadar yabancı ve o kadar iyiydi ki, neredeyse başımı döndürecekti.

Ama aynı zamanda ona olan ilgimin sadece fiziksel olduğunu iddia etmemi de giderek zorlaştırıyordu.

Gemiye bindiğimizde Mazrith doğruca Frima ve Brynja'nın kamarasına gitti ve kapıyı tıklattı. Uykulu Brynja başını uzattı, saçları dağınıktı, sonra Mazrith'in öfkeli yüzünü görünce ciyakladı.

"Tait'in kulübesine gidiyorsunuz. Şimdi."

Hızlıca başını salladı, sonra da kulübeye geri döndü.

Frima yanıma sokuldu. "Demek ikiniz kötü bir gece geçirdiniz," diye mırıldandı.

Mazrith bize döndü. "Frima, Reyna'nın yanına. Odaya giren olursa önce dövüşün, soruları sonra sorun."

"Sen nasıl Maz," dedi ve kamarasına doğru ilerledi.

Svangrior içini çekti ve kendi odasına doğru ilerledi. Kapıyı açarken, "Tait, ben taşınıyorum, Brynja da buraya taşınıyor," dedi.

Mazrith ve ben güvertede ayakta durmuş birbirimize bakıyorduk.

"Benimle paylaşmak istemiyorsun, ha?" Sessizce söyledim.

Aramızdaki boşluğu şaşırtıcı bir hızla kapattı ve çenemi kavrayıp yüzümü onunkine doğru eğdiğinde küçük bir nefes aldım. "Kendime ne zaman güvenilebileceğimi ve ne zaman güvenemeyeceğimi biliyorum," diye homurdandı. Gözleri düştü, vücudumu taradı, ön kolları gerildi. "Bu gece güvenemem."

"O kadar kötü mü olurdu?" Fısıldadım, daha önce tatmin edilmemiş tüm ihtiyaçlar bedenime geri dönüyordu.

"Risk çok büyük," diye çıkıştı.

Hayal kırıklığı gözlerimi kısmama neden oldu. "Neyi riske atacağımız konusunda dürüst davranmıyorsunuz."

Durdu, bakakaldı. "Hayır," diye itiraf etti sonunda. Arkasında bir hareket oldu ve Tait'in mırıldandığını duyabildim.

"Bu adil mi?" Elimden geldiğince sessiz bir şekilde söyledim.

"*Yggdrasil*'de artık hiçbir şey adil değil," diye hırladı. Kendine özgü dönerek uzaklaşma hareketini yapmak üzere olduğunu sanıyordum ama durakladı. Kolumu dirseğimden tutup çenemi serbest bıraktı. Ön kolumu kaldırdığında nefesim kesildi.

Acı verecek kadar nazık bir şekilde başını eğdi ve bileğimi öptü, tam da ipek eldivenimin altındaki rünlerin derime kazındığı yeri.

Arzu o kadar güçlüydü ki neredeyse başını ellerimin arasına alacaktım. Ama ben daha tek kelime edemedim gitmiş, Brynja'nın az önce terk ettiği kulübede kaybolmuştu.

Frima kamaramın kapısında durmuş, başını bana doğru sallıyordu. "Freya bana yardım et, ikiniz de berbat durumdasınız."

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

REYNA

I Ertesi sabah yeni zırhımı giymeme yardım edenin Frima olmasından memnun olduğumu fark ettim. Mazrith'in bedenime bu kadar yakın olması kafamı karıştırabilirdi ve net düşünebilmem gerekiyordu. Ve ben de buraya

Frima'yı dövüş ve beceri ile ilişkilendirmek, Buz Sahası'ndaki ilk maçtan önce tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bu nasıl?" diye sordu, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Omuzlarımı yuvarladım, metal tüylerin ne kadar hafif olduğuna ve vücudumla ne kadar iyi hareket ettiğine hayret ettim.

"Güzel." Kalçalarım için uzun, hafif şeritler halinde, kıvrımlı tüy desenleriyle süslenmiş kılıflar vardı ve siyah deri eldivenlerimin üzerine parmak pençelerimi takmıştım. Saçlarım arkadan bağlanmıştı, kafa bandım artık günlük giysilerimin standart bir parçasıydı ve yanaklarımda iki ince zikzak çizgili lacivert boyayı kabul etmiştim.

"O zaman gidelim."

Güverteye çıktığımızda buz fedaisi refakatçilerimiz bizi bekliyordu. Mazrith bu kez Tait'in teknede kalması için ısrar etmişti, bu yüzden dördümüz onları bir kez daha buzulun içinden geçen tünelde takip ettik.

Bir tekne bekliyordu, köprü ve önceki geceden kalma buz yapısı gitmiş, yerine boş bir buzdağı gelmişti.

Tavuskuşu fae-Lady manzaranın değiştiğini söylerken yalan söylemiyordu, diye düşündüm.

İçinde seyahat ettiğimiz *karvede* çok güzel oyulmuş bir balina figürü vardı ve buzdaki kanallardan hızla ilerleyerek *karla* kaplı büyük bir buzdağına ve beyaz toz yığınlarının arasından çıkan koyu renkli köknar ağaçlarının oluşturduğu buzdan bir ormana ulaştık.

Tekne, seyirci fae'lere ev sahipliği yapan, buzdan yapılmış sıra sıra bankların yanında durdu. Kral ve Kraliçe izleme alanının başındaki tahtlarda oturuyorlardı ve ben de Kraliçe Andask'ın gölge fae'leriyle çevrili olduğunu görebiliyordum.

Orm, Dakkar ve Kaldar da teknelerle geliyordu ve hepimiz buzdağına doğru ilerlerken kalabalık alkışladı.

"*Leikmot*'un Buz Mahkemesi turundaki ilk oyuna hoş geldiniz," dedi Kral, sesi sihirli bir şekilde büyütülmüştü. "Bu hem zekânın de gücün sınanacağı bir oyun olacak." Etrafımda ipucu ararken midem gergin bir şekilde ezildi. Zekâmın bir şansı olabilirdi, gücümün ise çok daha az. "Onarımlarınız zamanında yapılmazsa içeride kalmak istemediğinizi söylemek dışında size hiçbir talimat vermeyeceğim."

Kaşlarımı çattım. Bu ne anlama geliyordu?

Asasından gelen bir hareketle karla kaplı ağaçlar yarıldı ve ormanda dört küçük yapıya giden bir yol açıldı. Teknedeki kamaraların yarısı büyüklüğünde olan bu yapılar, birbiri üzerine yığılmış buz bloklarından yapılmış gibi görünüyordu. "Girin," dedi Kral. Diğer üç fae patikadan binalara doğru yürümeye başladı. Mazrith ve Frima'ya son bir kez bakarak onları takip ettim.

Binaların açık girişlerinin her birinin üzerinde bir rün vardı. Altın, toprak, buz ve gölge rünleri. Gölge Sarayı'nı temsil ediyor olmamın ne kadar yanlış olduğunun açıkça farkında olarak gölge rünü binasına doğru ilerledim.

Hepimiz temkinli bir şekilde binalarımıza girerken yüksek bir gong sesi duyuldu.

Kapı anında buzdan bloklarla kapanınca içime bir kasvet çöktü.

Panik içinde buza vurarak hareket ettim ve altımdaki zemin gümbürdedi. Bir gıcırta duydum ve donakaldım.

Onarımlarınız zamanında yapılmazsa, içeride kalmak istemezsiniz.

Kral da böyle söylemişti. Gözlerim dışarıdaki parlak, soluk ışıktan, buzun mavimsi bir ışığın süzülmesine yetecek kadar şeffaf olmasından kaynaklanan ışık değişimine alışmaya çalışıyordu.

Bir başka büyük gümbürtü ve daha fazla gıcırta duyuldu ve ardından devasa bloklar duvarlardan boş alana yuvarlanmaya başladı.

Onlar düşerken kaçtım ve yollarından sıyrıldım, titreme ve çökme durduğunda kalbim küt küt atıyordu.

"Onarımlara başlayın! İlk çıkan kazanır," diye gürledi kralın sesi.

Nefesimi tutarak etrafıma bakındım. Altı delikten içeri ışık sızıyordu ve karla kaplı zeminde altı büyük blok yatıyordu.

İçimi endişe kapladı. En yüksek delik başımın bir karış üzerindeydi ve bloklar o kadar yükseğe kaldıramayacağım kadar ağır görünüyordu. Diğerleri, sihirleriyle, bir şeyleri kaldırmakta çok daha az sorun yaşarlardı.

Çömelerek bir blok aldım ve onu en yakın, en alçak deliğe taşıdım.

Eldivenlerimin içinde bile dondurucu bir soğuk vardı ve korktuğum ağırdı. Onu blokların ikinci sırasındaki bir deliğe sürükledim ve yukarı kaldırıp yerine yerleştirdim. Buz, buza karşı tatmin edici bir şekilde kayıyordu. Döndüm, bir sonraki bloğu almaya hazırdım ama bir çatlama sesi geldi ve ardından blok deliğinden uçarak karşı duvara çarptı. Tüm bina gıcırdadı ve yalpaladı ve ben nefesimi tuttum.

Kader neden bloğu geri tükürdü?

Eğildim ve kare deliğin üzerinde durmasını engelleyebilecek herhangi bir şey aradım. Dibine bir rün oyulmuştu, mavi parlıyordu. *Siyah*.

Herhangi bir işaret var mı diye kontrol ederek bloğa doğru koştum. *Su*.

Bu ne anlama geliyordu? Diğer blokları da kontrol ettim, her birindeki rünleri bulana kadar tüm kenarlarını kontrol etmek için onları çevirmek zorunda kaldım.

Figür, Nehir, Gece, Yol ve Saha.

Kafamdaki tüm kelimeleri gözden geçirdim, onları *Black* ile eşleştirdim, sonra *Pitch* bloğunu çektim, dizlerimin üzerine kaldırırken sırtım protesto etti, sonra deliğe yerleştirdim.

Bloğu tekrar fırlatma ihtimaline karşı hızla yoldan çekildim.

Olmadı.

Memnuniyetle başımı salladım ve bulmacayı çözmedeki küçük başarımın verdiği cesaretle, iki sıra daha yüksekte ve solda yer alan bir sonraki deliğe geçtim. *Yol*.

Bu *Su* ya da *Yol* ile eşleşebilir. İkisinden en yakını olan *Su*'yu seçtim, yere doğru ittim, sonra kaldırdım. Omuz hizasına kadar beceriksizce kaldırdıktan sonra deliğe iterken kollarım ağrıyordu. Gıcırdama sesi duyulmadan önce ancak sonuna kadar itmişim ve yeterince hızlı değildim. Zorla fırlatılırken omzuma çarptı ve yerdeki gümbürtü o kadar güçlüydü ki dizlerimin üzerine düştüm, kendimi sabitlemek için ellerimi uzattım. Yerden daha fazla gıcırta ve çatırtı geliyordu.

Tavan üstümdeydi ve yukarı baktım. Bina üzerime yıkılmadan önce kaç hata yapabilirdim?

Diğer bloğu seçtim, onu ittim, sonra bir kez daha gücümü toplayarak deliğin içine kaldırdım. Bu sefer olduğu yerde kaldı.

Daha fazla hata yapmak istemediğimden, blokları hareket ettirerek enerji ve hata harcamadan önce diğer dört deliği kontrol etmeye ve çiftleriyle eşleştirmeye karar verdim.

Baş, Gök, Ağız ve tanımadığım bir rün. Bir sarsıntıyla Dakkar'ın okuyamadığını hatırlayınca, toprak-efe için bir endişe ve Kara için bir şükran dalgası hissettim.

Tanıdıklarımın eşleşeceğinden emindim. *Şekil ile Baş, Nehir ile Ağız ve Gece ile Gökyüzü* eşleşti. Bu üçünün eşleştiğini varsayarsak, dördüncüyü eleme yöntemiyle bulabilirdim. Diğer blokları deliklerine yerleştirmeye çalıştım.

Bunu diğerlerinden daha hızlı yapabileceğime bir an bile inanmadan, seyircilerin dışarıda ne yapacağını merak ettim. Elbette bu onlar için sıkıcı olurdu?

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, karda bir blok çekerken üzerimde bir ışık parıltısının hareket ettiğini gördüm. Tam zamanında yukarı baktım ve tavanın bir ayna gibi katı bir cam levhaya dönüştüğünü gördüm. Ama benim yansımam yerine kalabalığı, tahtlarındaki Kral ve Kraliçe'yi ve onları izleyen ziyaretçi fae gruplarını görebiliyordum. Neredeyse onu görür görmez, Mazrith'i arayacak zaman bırakmadan tekrar kayboldu.

Yani büyü lü bir aynadan mı izliyorlardı?

Farkında olmadan izlendiğim için sinirlenerek, blokla çabalarımı iki katına çıkardım.

Sonraki iki blok reddedilmeden deliklerine girdi ve oyunun çoktan sona ermemiş olmasına şaşırdım. Eminim diğerlerinden biri şimdiye kadar tüm blokları sihirle yerlerine yerleştirmişti?

Buzun ağırlığını hissettiğim anda kazanmaktan hemen hemen vazgeçmişim ve Orm'un ya da beni öldürecek başka bir şeyin yakınında olmadığım için mutluydum. Binanın üzerime çökmesi dışında. Dışarı çıkmamıza izin verilmesi için görevi bitirmemiz mi gerekiyordu?

Endişeyle en yüksek deliğe baktım. İçeri sokmak için bloğu başımın üzerine kaldırmam gerekecekti ki insan gücümün buna izin vereceğinden emin değildim.

Beşinci bloğu ilgili deliğe doğru çektiğimde yer sarsıldı ve Kral'ın sesi duyuldu. "İlk fae görevini tamamladı!"

İçimi garip bir rahatlama kapladı. Zaten son bloğu kaldıramazdım. Orm'un kazanmamış olmasını umarak kapalı kapıya döndüm.

"Geri kalanınızın bitiriş sırası, gelecekteki bir oyunun avantajlarını belirleyecek. Oyuna devam!"

"Saçmalık," diye yüksek sesle küfrederek tavana bir bakış fırlattım.

Daha bir sonraki bloğu almak için çömelemeden, yer tekrar gürledi ve tüm bina etrafımda sallandı. "Hey!" Başka bir hata yapmamıştım, öyleyse neden binam sallanıyordu?

Bloğumu kaldırabilmek için durmasını beklerken, elimi deliğin üzerine koyarak kendimi sabitledim. Yine de dokunduğumda sarsıntı daha da şiddetlendi. Denge için tutmaya çalıştım, eldivenlerim buzun üzerinde kayıyor ve beni tutmayı reddediyordu. Çatırtı sesleri gıcırıtlara karıştı ve midemin hissettim. Büyük bir çatlak tavana doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Sarsıntıyı durdurmak için ne yapacağımı bilemeden dehşet içinde izlerken bloklar kendilerini sallamaya başladı.

Bu şey aşağı iniyordu. ben varken.

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

REYNA

I Kendimi yere attım, bloklardan birine olabildiğince yaklaştım ama bana herhangi bir koruma sağlayamayacağını biliyordum. Bir çarpışma ve çarpma sesi kollarımı başımın üzerine atmama neden oldu. O anda tavan çöküyordu. Sürünmeye çalıştım ve yan yatarak büyük buz kütlelerinin önünden yuvarlandım.

Panik zihnimi karıştırdı, patlama ve çarpma sesleri boşlukta kulakları sağır etti. Binanın yan tarafına çarptım ve henüz doldurmadığım deliğe doğru hamle yaparak doğruldum. Sığamayacağımdan emindim ama deneyecek başka bir şeyim yoktu. Deliği yakaladım ve binanın yan tarafı titredi, sonra uğursuz bir şekilde eğildi. Tepedeki buz kütleleri sallanmaya, sonra da bana doğru kaymaya başladığında zaman yavaşlıyor gibiydi.

Parlak beyaz bir ışık gözlerimi yaktı ve kolumu yüzüme atarak haykırdım. Isı üzerimdeki havayı ısıttı ve dondurucu soğuk su üzerime yuvarlanırken nefes nefese kaldım. Şaşkınlık içinde nefes nefese kolumu oynattım.

Orm. Orm duvarın olduğu yerde duruyordu, tüm bina bir su birikintisine dönüşmüştü.

Işık esasına geri dönerek yüzündeki zalim alaycı ifadeyi aydınlattı. "Neden-" Nefes nefese kaldım, hava ıslak bedenimi ısırarak kadar soğuktu. giysi ve deri.

"*Leikmot*'un bir kurbanı olmak üzere olduğuna inanıyorum," dedi Orm sessizce.

Önce erimiş binaya sonra da ona baktım. "Buzu sen mi erittin? Neden?"

Gülümsedi. "Sağır mısın? Yoksa aptal mı? Sana daha önce de söyledim. Ölmeni istemiyorum. Zevklerim eklektiktir, kabul ediyorum, ama nekrofil

onlardan biri."

Midem bulandı. "Hayatımı daha sonra beni kendin olarak alabilmek için mi kurtardın?"

"Evet. Ama bundan çok daha fazlasını elde edeceğim. Artık bana bir borcun var, küçük insan. Hayatını."

"Sana hayatımı borçlu değilim," diye tükürdüm. Toparlayabildiğim kadar zehirle dolu bu sözler doğru değildi. Eğer ortaya çıkmasaydı ezilerek ölebilirdim.

Bir gong sesi duyuldu, sonra ayaklar karlara vurmaya başladı. Döndüm, hala sıırıslıklamdım ve ormandaki patikadan aşağı doğru koşan fae'leri gördüm, Mazrith ve kahverengi tenli bir toprak fae başlarındaydı.

Kaldar sağlam binasına yaslanmıştı, kapısı açıktı ama arkasındaki bina tamamen yıkılmıştı. Yapraklı sarmaşıklardan oluşan bir koza buz tuğlaları yığınının arasından fırladığında, toprak-fae insanlık dışı bir hızla doğruca ona doğru koştu. Dakkar'ın kendini korumayı başardığını fark ettiğimde içim rahatladı.

"Reyna." Mazrith bize ulaştığında ona döndüm. Bana hızlı bir bakış attıktan sonra başını Orm'a çevirdi. "Neden?" diye havladı.

"Nişanlının hayatını bana borçlu olduğunu itiraf ettiğinde yüzünü görmek için," diye tısladı.

Mazrith'in tepki vermemesini diledim. Ona bu zevki tattırmamak için. Boynu o kadar gergindi ki damarları şişmişti ve esasının tepesinden gölgeler fırlarken gözlerinde ölümcül bir öfke dönüyordu. Ama bana doğru hareket ettiler, Orm'a değil. Bana ulaştıklarında hiçbir şey yapmadılar, sadece etrafımda döndüler.

Mazrith yakındakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Çok onurlusunuz Lord Orm. Size teşekkür ederim. Düğünümüzde onur konuğu olacaksınız."

Orm'un gülümsemesi kayboldu. "O zavallı, kırık dökük küçük kızıdan istediğimi aldığında onur konuğum olacaksın," diye tısladı. "Onu bu yüzden hayatta tuttum. Benden almaya çalıştığın zevklere tanık olman için."

Mazrith bir şey söyleyemeden, onun aşırı yüksek ses tonunu taklit ederek bir adım öne çıktım. "Haklısın, şimdi gitmem ve ısınmam gerekiyor. Tekrar teşekkür ederim." Başımı eğmek için kendimi zorladım ve döndüm, o kadar hızlı ilerliyordum ki neredeyse koşuyordum. Gölgele de benimle geldi.

Frima on adım ötemdeydi ve yanıma geldi. "Mazrith geliyor mu?" Dönmeden sordum.

"Evet. Daha önce size ulaşmaya çalıştı ama Kral kimsenin müdahale etmesine izin vermedi."

Başımı salladım. "Bina neden yıkıldı? Kasıtlı mıydı? Zamanım mı tükendi?"

"Bilmiyorum, Kral ve Kraliçe şaşırılmış görünüyordu. Ama bu konuda hiçbir şey yapmadılar. Kaldar dışarı çıkar çıkmaz sizinki ve Dakkar'inki çöktü."

Seyircilerin yanına ulaşmıştık ve Buz Sarayı kraliyet ailesi, balina figürlü *karveye* doğru ilerlerken beni izliyordu. Kraliçe elini sallayarak iki refakatçiyi tekneye gönderdi. İçine tırmandım. Frima, ardından Mazrith ve Svangrior takip etti.

Mazrith tek kelime etmeden kocaman kürk pelerinini silkti. Benim sıırsıklam olan pelerinimi çıkardı ve yerine giydi, geniş kumaş beni sarmaladı. Vücudu sıcacıktı ve soğuktan kurtulmanın verdiği rahatlama hissini içimde tutamadım.

"Teşekkür ederim."

Tekne buzdağından uzaklaşırken, "Bana teşekkür etme," diye bağırdı.

"Senin hatan değildi Maz," dedi Frima. Önce ona, sonra da eskortlarımızın arkasına ters ters baktı. Belli ki bu konu hakkında topluluk içinde konuşmayacaktı. Kürk pelerinini kendime daha sıkı çektim ve Freya'ya gemideki o yakıcı içkiden biraz içmesi için dua ettim.

Gemiye döndüğümüzde Brynja ve Tait güvertede idi, mangaldan hoş bir sıcaklık yayılıyordu. Hizmetçi Mazrith'in gürleyen yüzünü görünce ayağa fırladı ve kamaraya doğru koştu.

"Brynja, ısırgan şarabı ve konyak," diye seslendi Frima . Kız ciyaklayarak onayladı.

Islak giysilerimi çıkarmak için doğruca kamarama gittim. Frima da benimle geldi ve kabine girdiğinde kaşlarımı çattım.

"Zırh," dedi. "Tabii bu elbise gibi bir şey değilse ve kendin yapmak istemiyorsan?"

Başımı salladım. "Hayır. Yardımınız için minnettar olurum."

Mazrith'in pelerinini bıraktım ve o da zırhı çıkarmamda bana yardım etti. "Ne yazık ki işe yaramadı," diye mırıldandım, zırhı dikkatlice yere sererken parlaklığına hayran kaldım.

açık sandıklardan biri. Hemen kurumuştı; su, giysilerime yapıştığı gibi metale yapışmamıştı. Pantolonumun ve gömleğimin kumaşı donmaya başlamıştı, karıncalanan tenime karşı sert ve hantaldı.

Frima bir iç çekti. "Orm seni neden kurtardı?"

"Çünkü benim ve Maz'un ona borçlu olmamızı istediğini söyledi." Frima'nın yüzü bir hırıltıya dönüştü. "Bu çok boktan."

Başımı salladım. "Berbat durumda." Donmuş giysilerimi çıkarıp yerine kalın, yünlü, yeşil bir elbise giyerken ve soğuk, ıslak saçlarıma kürklü bir battaniye örterken, tereddütle ona kendisi ve cariyeleri hakkında duyduğum bazı hikâyeleri anlattım.

"Ve... daha sonra ona bağlanmanız için sizi mi seçti?"

"Evet. Sen geldiğin gece Altın Saray'dan ayrılmayı planlıyordum."

Frima düşünceli gözlerle bir süre bana baktı.

"Ne?" diye sordum. Omuz silkerek sordum. "*Altın verici* olduğum için diğer mahkemelerde hayatta kalamayacağımı mı söyleyeceksin?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Hayatta kalabileceğine inanmaya meyilliyim. Yine de perişan . Ve çok, çok yalnız."

"Lord Orm'un oyuncağı olmaktansa yalnız olmak daha iyidir."

"Katılıyorum. Sebepleri ne olursa olsun, seni kurtardığı için mutluyum. Gel bakalım. Sana biraz konyak getirelim."

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

REYNA

M Güverteye geri döndüğümüzde Azrith geminin başındaydı ve koyun ötesindeki donmuş denize bakıyordu. Masaya oturduğumda Brynja bana bir kadeh uzattı ve ben de minnetle aldım.

"Ne oldu?" Tait yüksek sesle fısıldadı. "Prens çok kızgın görünüyor."

Frima ona kısaltılmış bir versiyonunu verdi.

"Bir sonraki maç yarın," diye homurdandı Svangrior. "O zaman daha iyisini yapabilirsin."

Başımı salladım, bugün olmadığı için rahatlamıştım. Gölge Saray'a geri dönmemiz gerektiğini bilsem de, Orm'un yüzünü bu kadar çabuk tekrar görmek istemiyordum.

"Bazı fae'lerin konuşmalarına kulak misafiri oldum," diye devam etti savaşçı. "Soyluların buz-fae saray mensupları ve eminim bir sonraki oyunun suyla ilgili olması hakkında bir şeyler söylediler."

Kaşlarımı kaldırdım ve Mazrith yılan figüründen döndü. Yavaşça bize doğru yürüdü. Ona geri vermek için pelerinini uzattım ama almadı. Benimki hâlâ ıslaktı, Brynja ıslak giysilerimi mangalın yanındaki raylara asmakla meşguldü, bu yüzden onu tekrar omuzlarıma sardım, sırlıslam olduğum için mangalın sıcaklığından ısran ayazı hissedecek kadar üşümüştüm.

"Su mu?" Mazrith Svangrior'a söyledi.

Başını salladı. "Bir tanesinin şöyle bir şey dediğini duydum, *tüm fae'ler yüzebilmeli, ama acaba insanlara öğretiliyor mu?*"

Bütün başlar bana döndü. "Yüzebilir misin?" Frima bana sordu.

"Birazcık. Küçükken." Tam olarak ders almamıştım ya da fazla pratik yapmamıştım ama saraydaki diğer çocukların orada oynadığını bildiğim için çocukken gizlice saray çeşmelerine gitmişim. Onlara katılmama izin vermediler, ben de kendi başıma gitmeye başladım ve onlara inat kendimi eğitmeye çalıştım. Doğal bir yetenek gösteremedim ve çabucak pes ettim.

Mazrith'in gergin bakışları üzerimde sabitlendi. "Pratik yapmak için bir yer bulacağız.

Şimdi. Boğulmak hoş bir şey değil."

Yutkundum. "Nereye? Ona binmeyeceğim." Teknenin yanından buz dolu suyu işaret ettim. "Fates, lütfen bizi dondurucu suda yüzdüreceklerini söyleme bana. İnsanlar dondurucu suda çok ama çok hızlı ölür." Paniği sesimden uzak tutmak için mücadele ediyordum.

Tait konuştu. "Hayır, hayır, buz-fae dışındaki tüm fae'ler dondurucu suda çabucak ölür. Sadece ev sahibine yönelik bir oyun yaratmak gerçekten de zevksizlik olur."

Ona bir bakış attım. "Ben büyümlü varlıklar için tasarlanmış bir grup oyunda insanım."

"Sen bir istisna sayılırsın. Her neyse, hayır, bu mahkemede kaplıcalar var." "Kaplıcalar mı?"

Masanın üzerine serpiştirilmiş çok sayıda kitabın üzerine eğildi. "Aha." Birini eline aldı ve bize göstermek için çevirmeden önce sayfalarını karıştırdı. "Kaplıcalar."

Dibinde havuz gibi bir göl olan bir buzul çizimi vardı. Yüzeyinden buhar çıkıyor gibiydi.

"Buz-fae neden sıcak bir yere gitmek istesin ki?"

"Sıcak ve soğuk yerlerimizin olmasıyla aynı sebepten," diye omuz silkti Tait. "Ve Mahkemeler başlangıçta tanrılar tarafından sadece bir tür fae'ye ev sahipliği yapmak üzere tasarlanmadı. Aramızda savaş ve anlaşmazlık olması planlanmış bir şey değildi."

Mazrith sessizce, "İşte bu yüzden Gölge Mahkemesi olduğundan daha karanlık değil," dedi. Tait'e baktı. "Bu kaplıcalardan çok var mı?"

Tait başını salladı. "Evet, burası bizim dağımıza kıyasla büyük bir saray. Çok büyüleyici."

Mazrith parmaklıklara doğru yürüdü, sonra atlayarak buzun üzerine çıktı. Seslendiğini duydum, sonra tünelde iki muhafız belirdi, parlayan beyaz zırhlar giymişlerdi ve asalarını yüksekte tutuyorlardı.

Onlarla bir süre konuştuktan sonra tekrar tekneye bindi. "Isınmanız için bir kaplıcayı ziyaret edip edemeyeceğimizi sordum. Şeflerine danışacaklarını söylediler."

Brendimi daha yeni bitirmiştim ki, koyumuzun karşısından bir ses bize seslendi. "Size en yakın kaynağa kadar eşlik edeceğiz."

Mazrith ve ben sessizce buz fasını takip ettik. Sinirlerim gerilmişti. Frima'nın yüzme pratiği yapmama yardım edeceğini ummuştum ama Mazrith diğerlerine teknede kalmalarını ve özel konuşmaları kamaralarda yapmalarını söylemişti.

Yüzerken ne giymem gerektiğini bilmiyordum ama çocukken hep iç çamaşırlarımı giyerdim. Prens'in yanında bu pek akıllıca bir fikir gibi gelmedi.

Çok uzağa gitmedik, sadece tünelden buzulun diğer tarafına geçtik. Bir bota binmek yerine, buz perisi bizi sağa, parlak mavi buzulda benim bile fark edemeyeceğim kadar dar bir çıkıntıya götüşdü. Yaklaşık on metre ilerledikten sonra durakladı, esasını kaldırdı ve buza vurdu. Beni anında geren bir çatlama sesi duyuldu, ardından buzun bir parçası geri kayarak bir giriş yaptı.

O içeri girdi ve biz de onu takip ettik.

"Vay canına." Başka bir koydaydık, muhtemelen teknemizin bulunduğu koyun hemen yanındaydık, ancak çok daha küçüktü, denize açılan açıklık ancak bir teknenin girebileceği kadar büyüktü. Bu koy da daha sıcaktı, önümüzde uzanan su birikintisinin yüzeyinden yükselen buhar havayı nemlendiriyordu.

"Bunlar misafir buzullar," dedi buz-fae, hayranlığımı içime çekerken bana bakarak. "Hepsinde kaplıcalar, tekne kıyıları ve..." Sözüünü kesti. Görünüşe göre, misafir buzulların sunduğu diğer şeyleri henüz hak etmemiştik.

"Bizi yalnız bırakır mısınız lütfen?" Mazrith ona bakarak sordu. "Nişanlımla biraz yalnız kalmak istiyorum." Nabzım hızlandı.

Fae'nin yüzündeki merak parıltısı kısa sürede yerini bir muhafızın alışık olduğu soğukkanlılığa bıraktı. "Tünelin yanındaki görev yerimde olacağım." Başını salladı ve koyaktan ayrıldı.

Mazrith onun gidişini izledi. "Bir insan ve bir fae'nin birlikte olmasını onaylamıyor," dedi sessizce.

"Nereden biliyorsun?"

"İnsanları iyi okurum."

Yüzümü buruşturdum. "Akılları mı?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Bu yeteneklerimi geliştirmeme yardımcı oldu ama hayır. Onun aklını okumadım. Anlayabiliyorum."

"Huh."

"Aynı şekilde Lord Orm ve onun bu olaydaki rolünün bizim bildiğimizden çok daha fazla olduğunu söyleyebilirim."

Bir nefes aldım, ılık hava hoşuma gitti. "Beni hayatta tutmasının başka bir nedeni olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki de."

"Sis açısından haberi olamaz, değil mi? Bana canlı olarak ihtiyaç duyması için aklıma gelen tek sebep bu."

"Sana eziyet etme zevki dışında mı?" "Evet.

Onun dışında."

"Hayır," diye başını salladı Mazrith. "Sis esasını ya da senin onu bulmadaki rolünü nasıl bilebilir anlamıyorum. Annem yıllarca aradı, bana asla sır vermediği bir rehberlikle."

Rehberlik mi? Voror'un aldığı rehberliğin aynısı mı? Gizemli Fae olabilir mi?

"O zaman sanırım Orm bize inat olsun diye beni kurtaracak kadar sapkın biri.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de... Bunu yapmasına sevindim."

Mazrith'in gözlerinde öfke alevlendi. "Buz Sarayı Kralı'nın bariyerini geçemedim. Karısının büyüyle güçlendirilmiş, benden daha güçlüler."

"beni kurtaracağını biliyorum." "Bir sis اساسıyla, yeterince güçlü olurdum."

Yumrukları اساسının etrafında kenetlenirken elimi şişkin kolunun üzerine koydum. "Maz, bırak onu. Ben hayattayım. Ve bir sonraki oyunda hayatta kalmayı öğrenmeme yardım etmek üzeresin."

Sakinleşti, gözlerinden öfke süzülüyordu. "Maz. Bana Maz dedin." "Hm.

Bunu ikinci kez yapıyorum. Senin etrafında olmak arkadaşlarımı çok seviyorum."

Ani bir hareketle benden uzaklaştı ve اساسını köşeli bir buz kayasına . Gömleğini başının üzerine çekti ve ben de kocaman çıplak omuzlarına kalın gözlerle baktım.

"O suya çıplak girme, yoksa sonuçtan ben sorumlu olmam," diye homurdandı ve önce botlarını, sonra da pantolonunu çıkardı.

"Neden çıplak oluyorsun?" Kekeledim, şaşkınlıkla onun arka tarafına bakıyordum. Güçlü bacakları hareket etti ve hızla pınarın içine kaydı, buharlı yüzey çıplak tenini kapladı ve tekrar nefes almamı sağladı. "İç çamaşırım yok." Hareket ederken hâlâ sırtı bana dönüktü. havuzun içinden. "Aşağıda basamaklar var," dedi. "Dikkatli olun."

"İç çamaşırı giymiyor musun?" Erkeklerin pantolonlarının altına bir şey giymeleri gerekiyor muydu? Sadece bir erkekle, Lhoris'le yaşadığım ve onun kıyafetlerinin yakınından bile geçmediğim için bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

"Suya girdiğinde söyle bana," dedi, sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldandım, Mazrith'in pelerinini omuz silkerek çıkardım ve giysilerinin yanına koydum.

Ya da harika bir fikir. Çıplaktı. Gerçek hayatta, rüyada değil.

Elbisemin basit bağcıklarını açarken karnım şişiyordu ve sıcaklık her yerime batıyordu. Elbisemin altında ince askılı, diz hizasında bir , onun altında da sade pamuklu bir iç çamaşırı vardı. Kumaşın ıslandığında transparan olacağından oldukça emindim.

Nefesim kesilerek havuzun kenarına doğru ilerledim, önce kenarına oturdum ve çıplak ayaklarımı suya soktum. Su nefis bir şekilde ılıktı. Yavaşça, ayaklarım Mazrith'in bahsettiği basamakları ararken, yolun geri kalanında kaydım. Vardiya ıslanır ıslanmaz tenime yapıştı.

Göğüslerim suyun altına girip gözden kaybolduğunda Mazrith'e "Ben varım," dedim.

"Güzel. En son ne zaman yüzdün?" "Ee, on yıl önce mi?"

Döndü, gözleriyle önce yüzümü, sonra çıplak omuzlarımı taradı. "Basamaktan in, bakalım hatırlayacak mısın?"

Dediğini yapmaya gittim ama tereddüt ettim. "Boğulmama izin vermeyecek misin?"

Bana yaklaştı, sert göğüs kaslarına kadar suya girdi. "Dibinde duruyorum. Boğulacak kadar derin değil."

"Oh," dedim, rahatlamıştım. Basamağı ittim, suyun ağırlığını almasına izin verdim ve ayaklarım tekme attım. Kollarım çırpındı ve başım suyun altına girdi. Dibi buldum, kendimi yukarı ittim ve nefes nefese kaldım. Havuz o kadar derindi ki çenem hâlâ yüzeyin altındaydı.

"Fates," diye soludum, saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek. "Neden beni yakalamadınız?"

Mazrith bana baktı. "Bir saniyeden daha az bir zamanın vardı."

"Oh. Daha uzun gibi geldi." Saçlarımı daha fazla geriye almak için kolumu yukarı kaldırdığımda vardiyamın askısı üzerime yapıştı.

"Basamağa geri dön. Tekrar dene."

Mazrith suyun içinde bir tür denge kurmaya çalışırken beni izledi. Ona verdiklerimin çoğu beceriksizce, sıçrayarak, çırpınarak oldu.

"Beni izle," dedi sonunda. Yanımdaki basamağa doğru ilerledi, göğsü sudan yükseliyordu. Yutkundum. Şimdi çıplak ve ıslaktı. Freya aşkına, onun çıplak teni önümde parlarken nasıl konsantre olabilirdim ki?

Basamağı itti, suyun içinde süzülüyordu, güçlü uzuvları yüzeyi kesiyordu. Arka tarafına bakmamaya çalıştım.

"Sen dene."

Yaptım, neredeyse anında battım.

Geri döndüğünde boğazından hırladı. "Beni test etmeye kararlısın."

Kaşlarımı çattım. "Hey, ciğerlerine su çekip duran sen değilsin."

"Seni suyun altında tutacağım ve sana söylediğim gibi kollarını ve bacaklarını hareket ettireceksin." Sesi sertti.

"Beni tutar mısın?"

"Evet. Böylece tekniği öğrenecek kadar uzun süre batmazsın."

"Doğru."

Basamaktan indim ve güçlü ellerinin beni belimden kavradığını hissettim. Beni eğdi, böylece neredeyse havuzun dibine bakıyordum ve başımı yukarıda tutmak için zorlandım.

"Bacaklarınızı teker teker, eşit hızda tekmeleyin. Ayaklarınızı uzatın."

Dediğini yaptım ama gerçekten farkında olduğum tek yerim ellerinin üzerinde olduğu kısımdı.

"Güzel. Şimdi, kolların." Kollarımı nasıl hareket ettireceğimi anlattı, beni hâlâ sıkıca yerinde tutuyordu.

Yine dediklerini yapmaya odaklanmaya çalıştım ve çoğunlukla başarısız oldum. "Şimdi bırakacağım. Koyun girişine doğru yüzmeye çalış."

Bıraktı ve ben hemen batmaya başladım. Ama panikle çırpınmaya başladığımda kendimi durdurdum ve az önce bana yaptırdığı hareketi kollarımla yapmaya zorladım. Başımı kaldırdım ve suyun içinde birkaç metre ilerledim. Heyecan beni sardı ve bacaklarımı daha sert tekmeledim.

"Güzel. Kollarınızı ve bacaklarınızı zamanında tutun."

Yaptım ve ne olduğunu anlamadan havuzun diğer tarafındaydım.

"Ha!" Döndüm ve doğruldum. Havuzun dibi burada daha derindi. Suyun altına girerken bir çığlık attım ve bu sefer gerçekten de bir ciğer dolusu su içtim.

Güçlü eller tekrar belime dolandı ve beni yüzeyin üzerine çıkarırken nefesim kesildi.

Beni sıçrayan bir çocuk gibi taşıyarak bizi daha sığ bir yere götürdü.

"Ayrıca suda yürüme alıştırmaları da yapacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

REYNA

T Dibe batmanın şoku beni Mazrith'in vücudu yerine gerçekten yüzmeye konsantre olmaya zorladı.

Hareketlere, her bir esnemeye ve tekmeye odaklanmaya çalıştım, Belimdeki ellerinin sıcaklığını ve ara sıra suyun altında güçlü bacaklarının fırçasını görmezden geliyordum. Suyun akışını ve dalgalanmasını hissetmeye başladım, kendimi durgun kaynakta ilerletmek için gereken tekme ve kulaçların ritmini yakaladım ve beklenmedik bir şekilde batmayı bıraktığımda bundan zevk almaya başladım.

Ne zaman biraz hızlanmaya başlasam ya da bacaklarımı daha geniş hareket ettirmeye çalışsam, vitesim bana yapıyor, kalçalarımın arasına dolanıyordu. Basamağa doğru ilerledim.

"Sanırım bu olmadan çok daha rahat hareket edebilirim," dedim, Mazrith bana yakıcı bir bakış atarken kalbim küt küt atıyordu.

"Kıyafetlerini çıkarmak ister misin?"

"Beni göremezsin, suyun altındayım. Karışıp duruyor ve daha hızlı gitmek istiyorum."

Çenesi gerildi ama yine itiraz etmedi, ben de artık çıplak olan göğüslerimi buharlı yüzeyin altında tutmaya dikkat ederek üstümdeki kıyafeti çıkardım. Pamuklu külotumu üzerimde bıraktım.

Basamağı ittiğimde Mazrith arkama geçti, bacaklarımı ve kalçalarımı güçlü tekmeler için uygun şekle soktu. Yine de elleri kalçalarımın oyalanıyordu ve artık öğretici dokunuşlar olup olmadıklarından emin değildim.

Ani ve kararlı bir hareketle iki eliyle kalçalarımı sardı ve beni kendine doğru çekti. Uyarılmışlığının kıcıma yaptığı baskıyla nefesim kesildi ve beni içine çekti, göğsü ona karşı kabardı.

beni sıkıca kavradı. Yine de hareket etmedi, sadece beni sıkıca kendine doğru tuttu.

"*Gildi*," diye mırıldandı saçlarıma sıkıca. "Bana durmamı söyle."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, onun kalbinin atışını hissettiğimde arzu tüm vücuduma yayılıyordu. "Hayır."

Su tenime vuruyordu. Yüzümü ona çevirdi, elleri beni kaldırmak için arkamdan kavradı. Sudan destek alarak bacaklarımı beline doladım. Bir iniltiyle beni kendine doğru çekti, sertliği ısrarla kalçalarımın birleştiği yere, aramızdaki iç çamaşırımın pamuğuna baskı yapıyordu. Mazrith yakıcı bir öpücükle ağzımı kaparken su göğüslerimin üzerinde dalgalandı. Vücutlarımız ılık suyun içinde birlikte kayıyor ve hareket ediyordu; kendimi kaptırdığım bu girdaplı duygu seli içinde bir dayanak noktası bulmak için omuzlarına tutundum.

Ağzımın içine doğru inledi, gövdesindeki her kas gerilmişti, yarattığımız dalgalar etrafımızı sararken kalçalarımın her bilinçaltı yuvarlanışında sallanıyordu.

Öpüşmeyi kesti ve dudakları boğazımdan aşağıya ve köprücük kemiğime doğru ateşten bir iz bırakarak hareket etti. Beni vücuduna doğru kaldırdı, göğüslerimi sudan çıkardı. Ellerin ve ağzının her bir okşayışına doğru eğildim, her bir sinir hissiyatla alevlendi. Dili bir meme ucunun etrafında dönüyor, nazikçe emmeden ve ısırmadan önce sertleşmiş bir zirveye kadar alay ediyordu. Dışarıya doğru yayılan zevk dalgalarıyla parmaklarımı saçlarına dolayarak onu orada tutmak için haykırdım. Dikkatini diğerine çevirdi, kalçalarımın arasındaki sıcaklık her dokunuşta kontrolsüzce artıyordu. Öpücükleri karnımdan aşağı doğru indiğinde, ona yapmayacağımı söylediğim şeyi yapmaya hazır, hassasiyetten . Daha fazlası için yalvarmak.

Mazrith suyun içinde ilerledi, ben vücuduna sarılmış halde havuzun kenarına ulaştık. beni yere bıraktığında buzun soğukluğu karşısında nefesim kesildi. İsteksizce onu bıraktım ve sert, parlak gözlerine baktım. Parmaklarını kalçalarımın üzerinde gezdirdi, sonra onları birbirinden ayırdı.

Buzun soğuğu yerini yakıcı bir sıcaklığa bıraktı, beklenti sinirlerimi ateşledi. İç çamaşırımın malzemesini parmak uçlarının arasına alıp yavaşça ikiye ayırarak beni tamamen ona maruz bıraktığında nefesim sıcak ve hızlı geldi. Tek bir parmağının ucuyla yarığımı okşadı ve ıslak arzularımı açığa çıkardı. "Seni hissetmek için çok uzun süre bekledim," diye tısladı. Aptalca bir şey söylememek için dudağımı sertçe ısırdım. Olabilecek herhangi bir şey

onu durdurmak için. "Seni yalvartmak istedim. Seni yalvartacağımı söylemişim."

Kahretsin, yalvarmaktan fazlasını yapardım. Islaklığında gezdirdiği tüy hafifliğindeki dokunuşun, verebileceğini bildiğim vurucu zevke dönüşmesi için o kadar çaresizdim ki, her şeyi yapardım.

Ama bana tek kelime söyletmedi. Başını o kadar hızlı indirdi ki önce şaşkınlıkla sonra da zevkle haykırdım, dudakları parmaklarının o kadar nazikçe okşadığı yerin üzerine kapandı.

Havuz, buz, tüm lanet dünya başım geriye doğru eğilirken ve zevk beni bütünüyle yutarken yok oldu. Dudakları, dili ve dişleriyle beni keşfediyor, kalçalarımın onu tahrik eden her hareketinde hırıliyordu. İki parmağı kolayca içeri kaydı, çok hızlı bulduğu hassas çıkıntıya dikkatini verirken yavaşça içeri ve dışarı pompaladı.

Altımdaki havuzun kenarına tutunmuş, nefes nefese kalmış ve kıvranıyordum. Basınç hızla dayanılmaz bir zirveye ulaştı. Mazrith'in parmakları kıvrılıp bükülüyor, içe doğru her dalışında zevkten başımı döndüren bir nokta buluyordu. Dili hassas bir şekilde saldırıyordu. Çılgınlığa doğru yuvarlandım, sonsuz gibi görünen dalgalar halinde parmaklarını tekrar tekrar sıktım. Ben daha önce hiç hissetmediğim bir zevkin etkisiyle titreyerek gevşeyene kadar durmadı. Mazrith tekrar ayağa kalktı, yüz ifadesi arzıyla doluydu. Uzunluğunun bana karşı ağır ve ısrarcı bir şekilde zonkladığını hissedebiliyordum. "Tadın bal likörü kadar tatlı," diye homurdandı. Elleri kalçalarımı kavramak için hareket etti ve hassaslaşmış bedenime bastırarak beni nefessiz bıraktı.

Nefesim dudaklarımda dondu kaldı, çünkü çıplak göğsünden ve omuzlarından altın rünler akmaya başladı ve süzülürken güzel yüzünü sıyrıp geçti.

Okuyamayacağım kadar çoktu ve kaskatı kesildi, parmakları etime saplandı.

Yavaşça tutuşunu bıraktı ve benden uzaklaştı, su çıplak bedenini yuttu. Rünler yavaşladı, sonra durdu.

Ona bakarken göğsüm kabardı, aniden bacaklarımın onun önünde iki yana açıldığının farkına vardım. Onları sıkarak kapattım ve dik oturdum.

"Bu neden oluyor?" Ağzımdan kaçtı.

"Benim lanetim," diye homurdandı. "Beni bu konuda uyarmış olmalı."

Beni yiyip bitiren hazzın yarattığı sis bulutu dağılmaya başladı. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Korku ya da öfke olmayan ama ne olduğunu çıkaramadığım bir şey yüzünü doldurdu. "Sadece çok fazla rün var," dedi sessizce.

Hâlâ içimde çarpan ihtiyacın körüklediği kafa karışıklığı ellerimi yumruklamama neden oldu. "Lütfen," dedim yavaşça. "Anlamıyorum."

Dişlerini gösterdi, sonra öfkeyle saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Son altın rün tenimden süzülürken her şey biter. Ve her nedense, sana yakın olmak onları lanet vücudumdan uçuruyor."

Bakakaldım. "Az önce seni uyardığını söyledin."

"Annem. Bana seni bulmamı söylediğinde, senin... tehlikeli olduğunu söyledi."

Midem bulandı. Sadece Mazrith'e yaptığım şey yüzünden değil, *tehlikeli* kelimesini duyunca da.

İçimde bir karanlık vardı. Çocukken Açlıktan Ölenler kafamda belirdiğinden beri ondan korkuyordum ve o zamandan beri bu korku daha da arttı. Özellikle de şimdi.

"Nasıl tehlikeli?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Söylemedi. Sadece sana yaklaşamayacağımı söyledi."

"Neden lanetini hızlandırayım ki?"

"Bilmiyorum."

"Tesadüf olabilir mi?" Zihnim beni Altın Saray'dan aldığı ilk güne, tekneye geri döndü. Düşerken beni yakaladığında derisinden süzülen altın rün.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Belki de herhangi bir *altın verici* büyüü hızlandırabilir. Ne de olsa sen altınla bağlantılısın."

Başımı salladım, bu olasılıkla umutlarım arttı. Buharın içinden süzülen soğuk hava, açıkta kalan ıslak göğsümün tüylerini diken diken etti. Suya geri kaydım, şimdi garip ve emin değildim, vücudum hala onu istemekle ağrıyordu, ama bir kez daha benden uzaklaşmasının acısı dilimi ısırmama neden oldu.

"Reyna... Sen..." Söyleyecek bir şey ararken ona baktım. "I...?"

Suyun içinde dalgaların boynuma kadar gelmesine neden kadar hızlı hareket etti, sonra başımın arkasını ellerinin arasına aldı ve dudaklarını hareketin vahşetinin gösterdiğinden daha şefkatli bir şekilde dudaklarıma bastırdı. Onun

Dili benimkiyle alay etti, dudaklarında yüksek sesle söyleyebileceğini düşünmediğim bir özür vardı.

Ve umuyorum ki, bir söz.

Uzaklaşırken şakağından bir rün süzüldü ve bu sefer *ben* geri adım attım. "Yapma," dedim. Sesim gırtlaktan geliyordu ve kendiminkine benzemiyordu. "Seni incitmek istemiyorum."

Tehlikeli.

"Bu laneti kaldıracamız." Sesi benimkinden bile daha boğuktu. "Ve bir dahaki sefere ellerimi üzerine koyduğumda, bu bir rüya olmayacak. Yaşayacağın en gerçek, en tüketen, en yok edici şey olacak. Seni aldığım, sadece bedenim olmayacak. Hiçbir şeyi arzulamayacaksın. Asla ayrılmak istemeyeceksin. Bana ait olacaksın."

Suda dizlerimin bağı çözöldü. Ona inanmışım.

Ama ben zaten ona aittim.

Bileğimdeki rune'a baktım, suyun altında karanlıktı, anın yoğunluğu gerçeklik tarafından karartılmıştı.

Hayatımı sahiplenilmekten kaçarak geçirmişim. Kendimi Mazrith'e vermek, bedenimi sahiplenmesine izin vermek, ona gerçekten kalbimi ve ruhumu da verecek miydi?

Çünkü bana gerçekten sahip olabilmesinin tek yolu buydu. Aşk.

Yüzüne baktığımda daha önce hiç hissetmediğim bir berraklık kapladı içimi. Kütüphanede kastettiği şey bu muydu? Birine ait olabileceğinizi ama yine de özgür olabileceğinizi mi?

Aşk bunu yapabilir mi?

Alev alev yanan gözleri yumuşadı. "Benden korkmanı sağladım. Kimseye ait olmak istemiyorsun."

Bir an aklımı okuduğunu sandım ama personeli bizimle birlikte havuzda değildi. Başımı yavaşça salladım. "Birbirimize güvenmeyi öğreniyoruz," dedim. "Ve bir çekim söz konusu değil." Isınan, ağrıyan bedenim ve onun bana karşı olan sertliğinin anısı inkâr edilemezdi. "Ama bedenime sahip olmana izin vermem asla ayrılamayacağım anlamına geliyorsa-"

"Gidemezsin demedim. Sadece asla istemeyeceğini söyledim."

Ona baktım, gözleri arzıyla parlıyordu. Tutkuyla. Sözlerinde kibir yoktu. Sadece kesinlik vardı.

"Lanet kalkana kadar bunun bir önemi yok," dedim sonunda. "Seni öldürme riskini almayacağım."

Başını salladı, gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişti. "Sis esasını alırsın, laneti kaldırırız. Kraliçe'yi öldüreceğiz. Ve sonra hayatındaki boşluğu ben dolduracağım, *Gildi*."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

REYNA

M Günün ve akşamın geri kalanında zihnim düşüncelerle dolup taşıtı. Akşam yemeği sırasında masanın etrafındaki konuşmalara gönülsüzce katıldım ama düşüncelerim tek bir şeye takılıp kalmıştı.

Mazrith.

Gölge Saray'ın Fae Prensi.

Ben ona her baktığımda o da başka birine ya da bir şeye bakıyordu ama benim bakışlarımın onu aradığı kadar onun bakışlarının da beni aradığını hissediyordum.

O da sessizdi, Frima ve Svangrior söylediklerini kaçırdığı için sürekli tekrar etmek zorunda kalıyorlardı.

Eğer lanet olmasaydı ve ben kendimi Fae Prens'e teslim etseydim, aramızda ne değişirdi?

Onu sevmiyordum. Bunu biliyordum. Onu *sevmezdim*.

Pek çok sebepten dolayı. Hepsi kafamın içinde dönüp duruyordu ve neden olanları şehvet olarak görüp hayatıma devam edemediğimi merak ediyordum.

Mazrith'e saygı duyuyordum. Onun da bana bir tür saygı duyduğundan emindim. İçinde yaşadığımız dünyanın iyiliği için birlikte çalışmamız gerekiyordu ve görünüşe göre bizden daha güçlü olan güçler bu yolu bizim için uzun zaman önce açmıştı. Bunlar gerçeklerdi. Soğuk, sert, gerçekler.

Duygular gerçek değildi.

Kulübedeki yatağa çöktüğümde kendimi Voror'u özlerken buldum.

"Sanırım yüzmeniz bir yüzmeden daha fazlasıydı," dedi Frima, alçakgönüllülükten zerre kadar nasibini almadan kıyafetlerini çıkarırken.

"Sadece yüzdüm," diye mırıldandım yastığıma.

"Hı-hı. O zaman neden bu kadar keyifsizsin?"

"Baykuşumu özledim."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Baykuşun mu var?"

Bir noktada Voror hakkında bir şeyler öğreneceğinden kuşkuym olmadığını düşünerek başımı salladım. "Benimle konuşabilir."

Dudaklarını büzdü. "Peki burada olsaydı Maz ile aranızdaki gerçeği *ona* söyler miydin?"

. "Muhtemelen insan üremesi konusundaki dersine devam edecek ve vücut sıvıları konusunda tedirgin olacaktı."

Frima bana baktı, gözleri parlıyordu. "Demek sevişiyordunuz."

"Hayır. Bu... işleri karmaşıktırır."

çekti, kafasına bir elbise geçirdi ve üzerine birkaç kürk geçirdi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ikinizin kaderinde karmaşık olmaktan başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Haklı olabilirsin."

Huzursuz bir uykuya daldım ve o sabah buz binasında yaşadığım ölüme yakın deneyimden sonra rüyalarımın canavarlarla dolu olmasına şaşırmadım. Bu kez Açlıktan Ölenler donmuştu, adım söylerken uzuvları kopup parçalanıyor, beni yakalamak için birbirlerinin üzerine tırmanıyor, baktığım her yerde buzla kaplı parçalanmış, şarkı söyleyen ceset yığınları vardı.

Erkenden uyandım, Frima hâlâ uyuyordu, Mazrith'in pelerini üzerine sardım ve güverteye çıktım. Uçsuz bucaksız donmuş denizin üzerindeki koy manzarası beni yakaladı ve düşüncelerimi yatıştırmaya çalışarak dışarıya baktım. Bugün tamamlamam gereken başka bir oyun vardı. Boğulabileceğim bir oyun. Başım derde girerse Mazrith bana yardım edemezdi. Geçen sefer bu kadarı kanıtlanmıştı. Kafamı dünkü yenilgi yerine Rasa'yı zafere taşımanın verdiği heyecanı hatırlayarak doldurmaya çalıştım.

"Yapılabilir Reyna," dedim yüksek sesle.

Kendi kendime konuşurken sık sık yaptığı gibi Voror'un cevap vermesini bekliyordum. Frima'ya onu özlediğimi söylediğimde yalan söylememiştim. "Eğer bunu duyma şansın varsa, Voror, benimle olman daha çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadım.

Birkaç saat sonra güvertede hayat hareketlenmeye başladı; Tait ve Svangrior, Brynja'dan hemen sonra kalktılar.

Giyinmek için kamarama döndüğümde Frima'ya "Sanırım bugün zırhıma ihtiyacım olmayacak," dedim.

"Oyunun yüzme olduğunu bilmemen gerekiyor," dedi.

"Başlamadan önce çıkaracak zamanım olacak mı?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Sizi engelleyecek kadar ağır mı?"

"Dün bir çocuk gibi sağa sola sallanmayı zar zor atlattım. Her şey beni engelleyebilir."

"O zaman sikişmeye daha az, pratik yapmaya daha çok zaman ayırmalıydın."

Çizmemi ona fırlattım. O da ustalıkla yakaladı ve geri fırlattı. Iskaladım ve omzuma isabet etti.

Gözlerimi kısarak zırhı çekiştirdim. "Zırhı giymiyorum. Sadece parmak pençeleri."

"Tamam."

Mazrith, eskortlarımızı balina figürlü tekneye kadar takip ederken bir gün önce olduğu gibi sessizdi. Kaba bir günaydın dışında benimle konuşmamıştı. Bütün gece uyanık kalıp duyguların neden bu kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlamaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

Belki de onun için sadece şehvetti. Sahiplenici bir şehvet belki, ama sadece şehvet.

Bir Fae prensi bir insan rune-marked'ı nasıl sevebilir? Omzunda bir çip ve bir saray büyüklüğünde bir savunma çizgisi olan zayıf bir çocuk mu?

Hayır, asla ayrılmak istemeyeceğimi söylediğinde konuşan kibirdi. Ya da birbirimize bağlı olduğumuz ve onun bana mahkum olduğu gerçeğini kabullenişiydi.

Ben kendi pelerinime geri dönmüştüm, Mazrith ise onunkinin altında kambur durmuş, arasında ilerlediğimiz buz tabakalarına bakıyordu.

Baktığımı hissetmiş olmalı, çünkü yavaşça döndü. Başka tarafa bakmak yerine bakışlarımı sabit tuttum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerinde gölgeler dönüyordu, ifadesi okunamıyordu. Olanlardan pişman mıydı?

Ne kadar kafa karışıklığına yol açmış olursa olsun, bir an bile pişmanlık duymadım. Bir saniye bile.

Ama değerli zamanımı ölümcül bir lanetle kaybetmemiştim, bu yüzden pişmanlığımın gerçekten karşılaştırılabilir olmadığını tahmin ettim.

Bir önceki buzdağının aksine üzerinde buzdan bir orman bulunmayan bir buzdağına yaklaştık. Bununla birlikte, bir öncekinde bulunan sıra sıra banklar ve üç büyük ayaklı ayna vardı. Diğer şampiyonlar tekneleriyle geliyordu ve biz buzun üzerine tırmanırken boğazım düğümlendi.

Lütfen Freya, bu seferki daha iyi olsun.

Daha kötüsü olamazdı.

Eğer Orm hayatını kurtarmasaydı, her şey çok daha kötü olabilirdi, diye hatırlattı kafamın içindeki ses.

O böceğe daha fazla borçlu olacağım bir duruma düşmemek için ne gerekiyorsa yapmaya karar vererek diğerlerinin yönlendirildiği yere doğru yürüdüm.

"Bunu kazanabilirsin."

Mazrith'in kafamın içindeki sesi beni irkiltti ve diğer şampiyonların yanına doğru yürürken ona bakmak için başımı çevirdim. Kraliçe Andask'tan olabildiğince uzakta, gölge-fae için belirlenmiş alanda bir oturmuştu. Parlak gözlerini bana dikmiş, esasını havaya kaldırmıştı.

Kraliçe'nin bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen kendimi tuttum, ona başımı salladım ve geri döndüm.

Buz Sarayı Kraliçesi ayağa kalktı ve ellerini esasının etrafında birleştirdi. Asa parlak mavi renkte parladı ve sanki dev bir sopa onları eritmiş gibi buzda dört büyük delik belirdi. Altındaki suyun yüzeyinden buhar yuvarlandı.

Ilık su. Rahatladım. Tait haklıydı.

"Kurallar basit," diye seslendi Kraliçe. "Dört sandık yayın dibinde duruyor ve yerlerine sabitlenmiş durumda. Sandığının içindekileri önce alırsanız kazanırsınız." Soğuk gözleri parlıyordu. "Zafer cesurların olsun!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

REYNA

O rm, ben daha hareket etmeyi düşünemedi kabarcıkların sıçramasıyla çalkalanan suyun altına daldı. Diğerleri de onu takip etti. Aceleyle parmak pençelerimi çektim, nefesimi tuttum ve suya atladım.

Su başımı örttüğünde bacaklarım anında çırpındı, yönümü şaşırdım. Gözlerimi açık kalmaya zorladım, ışığın nereden geldiğini ve dolayısıyla hangi yönün yukarı olduğunu anlamaya çalıştım.

Suyun içinde beceriksizce batarken aşağıya baktığımda, aşağıda devasa buz sivri uçlarına gömülü dört sandığı gördüm.

Dakkar çoktan ona ulaşmıştı, asasından kalın sarmaşıklar fişkırıyor ve buzun içine gömülüyordu.

Orm aşağı inerken asasından çıkan yoğun bir ışık demetiyle etrafındaki buzu eritiyordu. Kaldar üçü arasında kendi asasına en son ulaşan kişiydi ve asasını buza doğru tuttu. Buz anında yok oldu.

Orm ona öfkeli bir ses çıkardı, sonra asasını kaldırarak ışını buz dikenine yerine ona yönlendirdi.

Su dolu bir çığlık kulaklarıma çarptı ve Kaldar asasını bırakıp ellerini gözlerine götürdü. Parmaklarının arasından akan kanı gördüğümü sandım ve içimi endişe ve korku karışımı bir his kapladı, ardından ayaklarımda fiziksel bir sarsıntı hissettim.

En dibe ulaşmıştım.

Ciğerlerim sıkışmaya başlamıştı ve parmaklarımdaki pençeleri buzu tırmalamak için kullandım, bu görevde iyi çalışıyor gibi göründükleri için rahatlamıştım. Buz savunmasını bu kadar çabuk aştığım için içimde bir heyecan dalgası hissettim. Dakkar kollarında demir bir küreyle yukarı doğru uçu.

Saçmalık. O kazanacaktı.

En azından Orm değildi.

Altın periye bir bakış attım ve ağzımı şaşkınlıkla açtım, su hücum etti.

Kaldar asasını geri almıştı ve şimdi Orm'un kendisi de tıpkı göğsünde olduğu gibi buzdan bir çiviyle kaplanmıştı. Cam gibi yüzeyin altındaki öfke yüzüne kazınmıştı ve Kaldar gri yanaklarından süzülen kızıl gözyaşlarıyla sabit bir şekilde ona bakıyordu.

Ciğerlerimdeki bir yanma dikkatimi tekrar göğsüme yöneltti. İki pençemi sandığın tabanı ile kapağı arasındaki boşluğa soktum ve açtım.

Küreyi sandıktan çıkarmamı sağlayan şey sadece hava ihtiyacından kaynaklanan aciliyet duygusu değildi. Aslında *kaybetmeyebileceğimi* bilmemdi.

Bacaklarımı tekmelediğimde, kürenin ağırlığının hareketimi zorlaştırdığını ve yay tabanından ancak bir ayak yükselebildiğimi görünce telaşlandım. Bu aynı zamanda Kaldar'ın dikkatini bana çekti. Görünüşe göre Orm şu anda çivinin içinde baygın düşmüştü ve kısa bir süre için orada ölüp ölmeyeceğini merak ettim.

Göğsümde bir yanma hissi daha oluştu ve endişem tekrar kendime döndü.

Yüzeye çıkmam gerekiyordu. Tercihen Kaldar beni bir buz kütesine dönüştürmeden ya da bedenim bana ihanet edip nefes almaya çalışmadan önce.

Bacaklarımı sertçe tekmeledim ve Mazrith'in bana gösterdiği gibi serbest kolumu kullanarak beni yukarı doğru itti. Hayatta kalma içgüdüğü bacaklarıma güç veriyor gibiydi ve suyun içinde yukarı doğru ilerledim, üzerimdeki delik hem endişe verici derecede uzak hem de kışkırtıcı derecede yakındı.

"Yaklaştın. Daha sert," diye seslendi Mazrith'in sesi kafamın içinde.

Daha sert.

Bacaklarımı savurdum, göğsümdeki ağrı artık sabitti ve nefesim istemsizce dışarı çıkarken küçük kaçıyordu.

Daha sert.

Vücudum gevşediğinde nefes nefese kalarak su yüzeyine fırladım. Suya tekme atıp kendimi yukarıda tutmaya çalışırken şaşkın bir ses tonu ve birkaç gönülsüz alkış duyuldu. Bacaklarım artık yorulmuştu, küre ağırlaşmıştı ve ben sıçrayarak tekrar suya daldım.

Panik beni deliğin kenarına itti ve küreyi buzun üzerine bırakırken onu yakaladım, kendimi yukarı çekerek dışarı çıktım ve serin havayı içime çektim. Konuşmalar kahkahalara dönüşmüştü.

Yine de umurumda değildi.

Dakkar kendi deliğinin kenarında oturduğu yerden, küresini tutarak bana sırtıttı. Başına yapışmış ıslak saçları yosun gibi görünüyordu.

Kendimi oturur pozisyona getirdiğimde Kaldar deliğinden dışarı fırladı. Küresini yüksekte tuttu ve kalabalık bir tezahüratla kükredi. İki altın fae öne fırladı, Buz Kralı ve Kraliçesi'ne doğru hızlı hızlı konuşuyorlardı. Ne dediklerini duyamıyordum ama tahmin edebiliyordum.

Orm gerçekten orada ölebilir mi?

Kral iç çekti, sonra Kaldar'a baktı. Onunla telepatik olarak konuşmuş olmalıydı çünkü yüzü , sonra isteksizleşti ve deliğine geri daldı. Ayağa kalktım, ılık suyun kaybı ve ıslak kıyafetlerimin üzerinden esen soğuk hava beni titretti. Kaldar bir kolunun üzerinde Orm'un baygın haliyle delikten çıkarken pelerinimi kaptım ve üzerime sardım.

Dakkar toprak-fae seyircilerine doğru giderken bana doğru yaklaştı. "Bunun bir oyun için daha tatmin edici bir son olduğunu söyleyebilirim," dedi sessizce.

"Daha fazla katılamazdım." Sırtıttım.

"Kraliçe Andask'a bakın." Sesi bir mırıltıdan öteye geçmiyordu.

Gözleri Orm'un buzun üzerine atılmış baygın haline kilitlenmişti. Altın-fae ona doğru koşmuş, mavi dudaklarına bir çeşit şişe sürmüştü. "Bu sana endişe gibi mi görünüyor?"

"Belki," diye cevap verdim, aynı sessizlikle. Orm'la benden daha çok ilgilendiği kesindi. Ama *herkes* kibirli Altın Fae Lordu'nun kendine gelip gelmeyeceğini görmek için onu izliyordu.

"Bence aralarında bir ilişki var. Ve bu onlara bir avantaj sağlayabilir."

"Nasıl?"

"Bunu burada tartışmamalıyız. Ama eğer başka bir yerde bağlılıklar oluşuyorsa, belki de birbirimiz hakkında biraz daha fazla şey bilmemiz o kadar da kötü olmaz?"

Sözleri adi ya da uygunsuz değildi. Mantıklıydı. Ve Dakkar, Gölge Mahkemesi yarışındaki hileli sese yardım etmeye çalışmıştı. Bana kalırsa, bu onun iyi bir kalbi olduğunu kanıtlıyordu.

Başımı salladım. "Aklında ne vardı?"

"Sanırım galibiyetimi bir kubb oyunuyla kutlayacağız. Sen, nişanlın ve onun savaşçıları bize katılabilirsiniz."

"Mazrith'e söyleyeceğim."

Toprak perisi bana bilmiş bir bakış attı, sonra da zafer kazanmış birinin havasıyla uzaklaştı.

Aynı gururu yürüyüşüme yansıtamadım ama Maz, Frima ve Svangrior'un yanına dönerken çenemi yüksek tuttum. Sadece boğulmamıştım, aynı zamanda ikinci olmuştum.

"O kadar hızlı değil," diye seslendi Buz Kraliçesi. Duraksadım, önce ona sonra Orm'a baktım. Şimdi oturuyordu, görünüşe göre bilinci yerindeydi. *Lanet olsun.*

"Kürelerinizi almayı başaranlar, lütfen onları yanınıza alın. Eğer onları açabilirseniz, içindeki ödül sizindir." Bu mesafeden bile gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum.

Küre bir tuzak mıydı, yoksa bir ödül mü?

Dakkar ve ben ikimiz de kürelerimizi almak için geri döndük. Kaldar onunkini çoktan yanına almıştı. Önceden bilgisi olabilir miydi? Yoksa bu onların güvende olduğunu düşünmemizi sağlamak için bir taktik miydi - kendi şampiyonlarına saldırmazlardı, değil mi?

Buzdan kaldırdığım demire baktım, tanımadığım rünler gördüm. Tuzak olsun ya da olmasın, Tait'in bundan hoşlanacağını hissediyordum.

Sonunda seyircilerin yanına döndüğümde Mazrith, "İyi iş çıkardın," dedi.

Dişlerim biraz gıcırdıyordu ama önceki günkü kadar üşümüyordum, kuru pelerin büyük fark yaratıyordu. "Yüzme dersi yardımcı oldu," dedim.

Frima homurdandı, sonra bunu öksürüğe dönüştürdü.

"Sence bunu açmak güvenli mi?" Konuyu değiştirerek küreyi kaldırdım.

"Muhtemelen hayır. Ama Thor'un kendi çekicinin Tait'i denemekten alıkoyacağından şüpheliyim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Biz dışarıdayken ona yapacak bir şeyler verir."

Mazrith bir kaşını kaldırdı ve Frima eğildi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Reddetmemiz gerektiğini düşünmediğim bir davet aldık."

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

REYNA

Tahmin edildiği gibi demir küreyle birlikte anında tükendi. O da üzerindeki rünleri tanımadı ve hemen kitapları karıştırmaya başladı, tutarsızca mırıldandı. Hepimiz oturduğumuzda bile Brynja'nın bize yaptığı kuzu yemeye otururken kucağında bir kitap vardı ve dudakları okurken sessiz kelimeler oluşturuyordu.

Demir topun içine başarırca zarar görmeyeceğini ve bunun gerçekten bir ödül olduğunu umuyordum.

"Buz Mahkemesi'nin hediye dağıtması mümkün mü?" Son kalan lezzetli et suyunu almak için ekmeği kâsemin dibine sürterek sordum.

Mazrith, "Kral ve Kraliçe Verglas'ın ziyaretçi fae'lere karşı görgü kuralları konusunda ne kadar bilgili olduklarını bilmiyorum," dedi. Oyundan sonra biraz neşelenmiş gibiydi.

"Eskiden hediye vermek görgü kurallarına uygun muydu?" Elimi körfezin etrafında salladım. "Bu misafir buzullar, uzun zamandır misafirleri olmadığı düşünüldüğünde oldukça şaşırtıcı."

"Belki de misafirleri vardır." Konuşurken hepimiz Tait'e baktık ve o da gözlüklerini burnuna doğru itip omuz silkti. "Diğerleri burayı ziyaret etseydi Gölge Mahkemesi bunu bilemezdi."

Haklıydı. Frima bana baktı. "Altın Saray fae'leri burayı hiç ziyaret etti mi?"

Başımı salladım. "Kraliyet sırlarına vakıf değildim ama sarayda yaşadığım sürece böyle bir şey duymadım."

Mazrith konuştu. "Saray bağlılıklarını güçlü tutmak için hediyeler verilirdi," diyerek asıl soruma cevap verdi.

"Yani Buz Mahkemesi senin çılgın üvey annenin aksine doğru şeyi yapmaya çalışıyorsa, bu güvenli olabilir mi?" Tait'in zar zor dokunduğu kâsenin yanındaki küreyi işaret ettim.

"Evet."

"Rünleri çözmeden onu açmayacağım," dedi *gölge-eğirici* dedi. "Endişelenmenize gerek yok."

Svangrior, "Rünlerin tehlikeyi göstereceğinden şüpheliyim - bu bir tuzak," diye homurdandı. "Bana yeterince şey söyleyeceklerinden eminim," diye yanıtladı Tait, sonra arkasına baktı kitabında.

"Ho!" Buzun içinden bir ses seslendi. Mazrith, Frima ve ben ayağa kalkıp parmaklıkların kenarından baktık. Bir toprak-fae bize el sallıyordu, yanında da bizi kaplıcaya götüren iki buz-fae muhafızı vardı.

Elimi kaldırdım. "Merhaba."

"Lord Dakkar, Kubb'da bize katılmanızı istediğini söyledi. Sizi oyuna götürmek için buradayım." Gençti, teni Dakkar'ınkinden daha koyuydu ve parlak yeşil gözleri yaramaz bir şekilde dans ediyordu.

"Hemen geliyoruz."

"Ona güvenmiyorum," diye homurdandı Svangrior, baltasını vücudunun asasını tutmayan tarafına bağlarken sessizce.

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Frima alaycı bir tavırla. "Öyle mi?" diye bağırdı ona.

"Hayır, ama ona güvenmeme gerek yok." Bana baktı. "Dakkar'a güveniyor musun?"

"Sanırım Orm ve Kraliçe Andask'ın ona ya da kendisine zarar vermediğinden emin olmak istiyor ve düşmanımın düşmanı dostumdur felsefesi üzerinde çalışıyor," dedim.

"Bu evet ya da hayır demek değil."

Omuz silktim. "Çünkü bilmiyorum. Ama bu gece bize zarar vermeyecek. Bundan eminim."

Mazrith yanıma geldi ve ben de ona döndüm. "Pençelerini al. Ne olur ne olmaz."

Başımı salladım. Kuru giysilerimi değiştirmiştım ama elbise yerine pantolon, gömlek ve deri şal giymiştım. Dakkar'ın soylu bir fae-female yerine bir işçi gibi giyinmemi umursamayacağını hissediyordum. Pelerinimi Mazrith'e kalçamdaki büyülü olmayan asamı gösterecek kadar açtım ve sonra elimi pantolonumun cebine sokarak birkaç jilet gibi keskin pençe çıkardım. "Dakkar'ı seviyor olabilirim ama aptal değilim."

Gözleri parladı. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Demek sizin sarayınızda insanlar ve fae'lerin evlenmesine izin veriliyor, ha?" Genç toprak fae'si, biz buz fae'si eskortlarımızı takip ederken Mazrith ve benim aramda yan yan bakıyordu. Saçları Dakkar'inkinden daha parlak bir yeşildi ve daha kaslı, daha az kıvraktı.

"Şey-" diye başladım ama Mazrith sözümü kesti. "Senin adın ne?"

"Henrik."

"Peki sen Lord Dakkar için nesen?"

Omuz silkti. "Bir arkadaş."

"Sen bir Lord musun?"

Bana Frima'yı hatırlatan bir yüz ifadesi takındı, şakacı bir alay. "Fates, hayır."

"Neden bir Lord olmak istemiyorsunuz?" diye sordum.

"Çok fazla konuşma. Yeterince yapmıyoruz." Frima'ya bir bakış fırlattı, gözlerinde flört olduğuna emin olduğum bir şey vardı.

"Dakkar'ın burada yanında ailesi var mı?" Mazrith sordu. Henrik'in yüzü temkinli bir hal aldı. "Neden sordunuz?"

"Merak ediyorum."

"Burada aileniz var mı? Kraliçe Andask dışında?"

"O benim ailemden değil." Görünüşe bakılırsa Kraliçe'yle aynı hizada olma maskaralığına devam etmeyecekti. "Ve hayır."

Tünelin diğer tarafında ortaya çıktık ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Tam önümüzdeki buzdağının üzerinde bir mangal çemberi vardı ve oyun merkezde kurulmuştu. Her mangalın etrafında bir kat kürk vardı ve toprak-faeler bunların üzerinde oturmuş, konuşuyor, içiyor ya da oyunu izliyorlardı. Toplamda on beş kadar fae vardı, Dakkar ve bir dişi fae karşılıklı durmuş, kısa odun parçalarını rakibinin on adım ötedeki daha büyük, daha sağlam parçalardan oluşan hattına fırlatıyordu. Kısa sopa bir direğe çarpıp onu devirdi ve kadın zaferle kükreyerek oyun alanını koşarak geçti ve Dakkar'ın koluna yumruk attı.

"Bu," dedi Henrik, onu göstererek, "Dak'ın karısı. Ve çok sert bir kubb oyunu oynuyor. Sen oynar mısın?"

Svangrior dışında herkes başını salladı, ben de dahil. Tıpkı yüzme gibi, ben de saray çocuklarıyla oynamaya çalışmışım ama hoş karşılanmamışım, bu yüzden kendi kendime öğrenmişim. Yine de tek başına oynamak sıkıcı bir oyundu.

Frima'nın Svangrior'a kısa coplarınızla rakibinizin tarafındaki kubb adı verilen tüm direkleri devirmek olduğunu açıklamasını dinledim.

"Diyelim ki Thor takımı Odin takımının üç kubbesini devirdi," dedi ve Svangrior başını salladı. "O zaman Odin takımı, Thor takımının gerçek kubbelerini devirmeye başlamadan önce düşen üç kubbesini oyun alanının Thor takımının tarafına atmalı ve sonra onları devirmeli."

"Hepsi yere serildiğinde ne olacak?"

"Daha sonra oyun alanının ortasındaki kral adı verilen merkezi direği yıkmaları gerekiyor."

"Kulağa yeterince basit geliyor," diye homurdandı.

Henrik, "Bundan başka birkaç kural daha var ama özeti bu," dedi. "Gel. Dak! *Misafirlerin...* burada!"

Dakkar oyundan döndü, bir mangalın sıcaklığında durduğumuzda bizi karşılamak için hareket etti ve iki buz-fae buzdağının kenarına doğru uzaklaştı. Dakkar'ın karısı da onunla birlikte geldi ve ona ilgiyle baktım. Elbise giymiyordu. Yosun yeşili pelerininin altında benimkine benzer giysiler vardı. Örgüleri koyu yeşil saçlarını dolduruyordu ve gözleri zekâyla parlıyordu.

"Geldiğinize sevindim," dedi Dakkar bizi selamlayarak. "Ve beni karım tarafından dövülmekten kurtarmak için tam zamanında geldin. Khadra, bu Prens Mazrith ve nişanlısı Reyna..."

"Thorvald," diye onun yerine ben bitirdim. "Bunlar da Frima ve Svangrior."

Başını salladı. "Ben Khadra." Kubb'ları işaret etti. "Oynuyor musun?"

Mazrith hemen, "Evet," dedi.

Gülümsedi. "O zaman bir şeyler içmek ve insanlarımızla tanışmak için zaman ayırın ve hazır olduğunuzda beni bulun."

Kadın uzaklaştı ve Dakkar konuştu. "Orm ve Kraliçe Andask'ın birlikte çalıştığına dair hiçbir kanıtım yok," dedi, sesi yakınlarda yerde oturan fae'lerin onu duyamayacağı kadar alçaktı. "Ama içgüdülerim

bana bu *Leikmot*'ta bildiğimizden daha fazlası olduğunu ve Altın Mahkeme'nin yeterince ilgili görünmediğini söylüyor."

"Aynı fikirdeyiz," dedi

Mazrith. "Herhangi bir

kanıtınız var mı?"

"Hayır. Kraliçe bu oyunları doğum günüm için bir 'sürpriz' olarak düzenledi, bu yüzden hiçbirine dahil olmadım."

"Yine de Altın Saray'dan üç tutsakla ayrılmak senin için oldukça kolay oldu," dedim, bunu söylerken aklıma bir düşünce geldi.

Mazrith kaşlarını çatı. "Orm'un seni almama *izin verdiğini* mi düşünüyorsun? Görünürdeki intikam niyeti aksini gösteriyor."

"İyi bir nokta."

Dakkar omuz silkti. "Seni kutlamamıza davet etmekteki amacım bilgi paylaşımından ziyade bir bağlılık oluşturmaktı." Karısının gözlerinde parlayan zekâ Dakkar'ın gözlerinde de dans ediyordu. İçgüdülerim bana bu fae'ye körü körüne güvenmememi söylüyordu.

Gölge Divanı'nda bir oyun festivalini kazanmaktan daha fazlasının söz konusu olduğunu biliyor muydu? Bilmeliydi. Aynı kraliyet ailesinin Prens ve Kraliçesi arasındaki anlaşmazlık, gölge-fae'nin yolunun iyi olmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Ama *Leikmot*'u kazanmak dışında ne gibi bir art niyeti olabilirdi ki?

Mazrith biraz sert bir sesle, "Burada olmaktan memnuniyet duyuyoruz," dedi ve ben onun da Fae Lordu'nu değerlendirdiğini biliyordum.

Dakkar ikimize de rahat bir gülümseme verdi. Kollarını açtı ve bir fae'yi yanına çağırdı. "Henrik, bu insanlara içecek bir şeyler getirir misin?" Tekrar bize baktı. "Tadını çıkarın. Halkımızla konuşun. Olmamızı istediğiniz kişi olduğumuzu görün."

"Ve onlara olmamızı istediğin kişi olduğumuzu mu kanıtlayacağız?" Mazrith sessizce söyledi.

Dakkar'ın gülümsemesi genişledi. "Onlara güveniyorum."

Tercümesi: Sana güvenmiyorum.

Bunun birbirimizi çözmeye yönelik bir egzersiz olduğunu fark ettim. Karısıyla birlikte oyuna geri dönerek uzaklaştı. Diğer iki fae ile takım olmuşlardı, karşı taraflarda kalıyorlardı.

Çağırdığı fae bana pürüzsüz, cilalı ahşaptan yapılmış bir fincan uzattı. "Teşekkür ederim. Bu nedir?"

"Isırgan şarabı," diye sırtıttı. Henüz ergenlik çağında olmalıydı.

"Burada içki dağıtacak insan köleleriniz yok mu?" diye sordu Frima.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hastalıktan beri değil. Ama umurumda değil. Yardım etmeyi seviyorum. O açgözlü gold-fae'ler için asa yaptığın doğru mu?" Kocaman yeşil gözleriyle bana baktı.

"Hastalık mı?" Mazrith, ben cevap vermeden önce söyledi. "Ne hastalığı?"

Bir kadın koşarak yanımıza geldi, gözlerinde hafif bir panik vardı ve elini çocuğun omzuna sıkıca koydu. Çocuk da onun kadar uzundu ama onu geri, bizden uzağa çekti. "Son zamanlarda birkaç insan klanı istenmeyen bir hastalık tarafından ziyaret edildi, ama önemli değil." Çocuğa bir bakış attı ve çocuk önce ona sonra da bana göz kırptı.

"Altın-fae için asa yapıyor musunuz?" diye tekrarladı.

"Artık değil," dedim, söylediğim sözlerin doğruluğunu fark ederek. Bir daha altınla çalışabilecek miydim? Bu düşünce içimi bir panik, bir kayıp duygusunun kaplamasına neden oldu. Çocuğa odaklandım. "Burada hiç *ahşap işçisi* var mı? Toprak-fae için işaretlenmiş bir rünle konuşmayı çok isterim."

Kadın bana şüpheyle baktı. "Hayır."

"Dakkar'ın asası oyunlarda hasar görürse ne olacak?"

Gözlerindeki şüphe bir an derinleşti, sonra telaşla baktı. "Yani, evet. Tabii ki var. O yüzden Dak'ın personelini hedef almanın bir anlamı yok," dedi çabucak.

"Onu sabote etmenin yollarını aramıyorum," dedim nazikçe. "Müttefik olmaya çalışmak için buradayız."

"Hm. Peki, neden sizi biraz daha insanla tanıştırmıyorum." Bizimle konuşan tek kişi olmamaya hevesli görünüyordu ve diğer fae'lerin çoğu bize meraklı bakışlar fırlatıyordu.

"Güzel," dedi Mazrith.

Bizi tüm mangalların etrafında dolaştırdı, gittiğimiz her yerde bizi herkesle tanıştırdı. Bütün isimleri hatırlama şansım olmadığını biliyordum. Kimse alaycı ya da soğuk değildi ama hepsinin tavırlarında bir çekingenlik vardı. Hangi grupta olursak olalım düzenli olarak bize katılan ve neredeyse her zaman Frima'nın yanında duran ya da oturan Henrik hariç.

Sonunda, kubb alanından büyük bir kükreme yükseldi ve ardından tezahürat geldi. Dakkar başını sallayarak bize doğru yürüdü.

"Onu neredeyse yakalıyordum," dedi. "Sanırım deneme sırası sende." "Bir takımında kaç kişi var?"

"Dört kişi iyi iş görür. Gölge Mahkemesi Dünya Mahkemesine karşı mı?"

"Bu iyi bir fikir mi?" Sessizce sordum. *Yggdrasil* halkı kaybetmekten nefret edecek şekilde yetiştirilmişti. Ve birileri kaybedecekti.

"Sanırım dostça bir oyun oynayabiliriz. Ne de olsa insanların gerçek doğaları yiğitlik ve beceri oyunlarında sınanır. Ve en azından bu sefer karımın tarafında olacağım." Sırıttı.

Mazrith başını salladı. "Kesinlikle. Ve belki de kaybeden için bir hükmen mağlubiyet?"

Dakkar'ın kaşları havalandı. "Sizde daha önce hiç oynamamış bir takım üyesi var, bende ise denenmiş ve test edilmiş bir şampiyon. Yine de kazanacağınızdan bu kadar emin misiniz?"

"Benim takımım kazanacak," dedi

Mazrith. "Nasıl bir hükmen mağlubiyet öneriyorsun?"

"Kaybeden takım denize atlar. Çıplak olarak," diye seslendi Henrik.

Fae'lerin hepsi güldü ve Dakkar ile Mazrith'in bakışları buluştu. "Hadi yapalım," dedi Dakkar.

İnledim. "O sudan sağ çıkamayacağım," diye mırıldandım. "O zaman biz kazansak iyi olur," diye cevap verdi Frima.

"Ahem." Bir buz-fae muhafızı öksürdü ve hepimiz varlığına ona doğru döndük. "Hiçbiriniz bu sudan sağ çıkamayacaksınız. Kafanızı yüzeyin altına bile daldırmadan sizi öldürecek yaratıklarla dolu."

"Oh."

Yutkundum, yere baktı, sonra tekrar Dakkar'ın yeşil gözlerini buldu. "Ama eğer iyi bir karşılık arıyorsan, senin için iyi bir kar oluşturabilirim. Ölümcül olmaz ama lanetli derecede soğuk olur."

Dakkar ona kocaman bir gülümseme verdi. "Siz ikiniz bizimle oynamak ister misiniz?" Durakladı. "Sadece ikimiz varız. Bir takım için yeterli değiliz."

Mazrith, "Biriniz bize katılabilir, diğeriniz de toprak-fae," dedi.

"Gölge Divanı'yla oynayacağım," dedi hemen, dönüp diğer muhafızı çağırmadan önce. Hızlıca konuştular ve o da bize katılırken utangaç görünüyordu. Dakkar onu omzundan alkışladı.

"İsimleriniz nedir?"

"Ben Maya, bu da Erik."

"Hükmen mağlubiyet sizin için pek bir şey ifade etmeyebilir," dedi Dakkar, çoğunlukla çıplak olan vücutlarına bakarak, "ama Odin kadar eminim ki aletimin karla kaplanmasını istemiyorum. Hadi kazanalım şunu."

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

REYNA

"H uh. Svangrior'un bu kadar donanımlı olduğunu kim bilebilirdi?"
"Frima!" Koluna yumruk attım, gözlerimi kendini kar yığının
atan çırılçıplak savaşçıdan kaçırmaya çalışıyordum

Maya yeni yapmıştı.

Dakkar'ın karısının söylediği kadar iyi olması sayesinde kubba oyununu
oldukça sert bir şekilde kaybetmiştik.

Svangrior, mağlubiyetimizden sorumlu olmamasına rağmen, tüm takım
adına hükmen mağlubiyeti üstlenmeye gönüllü olarak herkesi şaşırtmıştı.

"Bunu tek başına yaptığı için kendimi kötü hissediyorum," dedi Frima.
"Benden daha fazla kubba vurdu."

"Ona katılmaktan çekinmeyin," diye mırıldandım. "Katılmayacağımdan
eminim."

Omuz silkti, sonra kıyafetlerini çıkarmaya başladı. "Onur onurdur," dedi.

Svangrior kendini kardan çıkarırken ona baktım ve işaret ettim, titriyor ve
toprak-fae tezahürat yaparken ayakta ayağa zıplıyordu. "Hava buz gibi."

"Isınmanın bir yolunu bulacağım," dedi doğrulurken. Bana göz kırptı, bir
savaş çılgılığı attı ve sonra kar yığınının doğru koşmaya başladı.

"Savaşçılarınız çıldırmış," dedim başımı sallayarak.

"Vahşi ve yigittirler," diye cevap verdi Mazrith, sesinde gurur vardı. Ve
eminim biraz da eğleniyordu. "Aklıma bir fikir geldi."

Henrik, elinde bir yığın kürkle kardan yuvarlanan Frima'yla karşılaştı. Ona
söylediği şeyin yanaklarını pembeleştirdiğine yemin edebilirim.

"Bir fikir, ha?"

"Evet. Bence buz-fae dışisine olması gerekenden daha fazla şarap içirmeye çalışmalıyız."

Kaşlarımı çattım. "Onu sarhoş etmek mi istiyorsun?"

"Evet. Yani benim onun zihninde olduğumu bilmiyor."

Ağzım açık kaldı. "Hayır! Bunu ona yapamazsınız. O bize güveniyor. Bizim takımımızda oynadı."

Yüzü gergindi. "Ve normal şartlar altında bu güveni onurlandırır ve üzerine inşa ederdim. Ama o yarınki oyunun ne olduğunu bilecek."

"Hayır. Bu doğru gelmiyor," diye tısladım, başımı sallayarak. "Ve eğer yakalanırsan, buradaki herkesin güvenini kaybedersin."

"Reyna, senin hayatta kalman tüm bunlardan daha önemli," dedi dişlerini sıkarak.

Kızgınlıkla yüzümü buruşturdum. "Onunla konuşmama izin ver. Bana kendi isteğiyle söyleyebilir."

"Şüphe uyandıracaksın."

"Hayır, uyandırmayacağım."

Bana bir bakış attı, ben de iç çektim. "Nişanlanmamızı onaylamadığını düşündüğünü söylemiştin?"

Başını salladı. "Doğru. Bu gece bize katılmış olması da bunu pekiştiriyor."

"O zaman bunu bir konuşma başlatmak için kullanamayacağıma bir bakayım. Eğer işe yaramazsa, önerinizi tekrar gözden geçiririz."

Bana baktı, gözlerinde kararsızlık vardı. Sonunda "Peki," dedi.

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden arkamı döndüm ve Maya'ya doğru ilerledim.

"İyi oynadın." Ona ulaştığımda gülümsedim. Gözlerim hemen asasına takıldı ve o da bakışlarımı takip etti.

Hafifçe bana doğru kaldırdı. "Bunları gold-fae için mi yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Seninkiler çok farklı görünüyor."

"Bu şaşırtıcı değil. Fae olarak çok farklıyız," dedi. Omzumun üzerinden Mazrith'e baktı, sanırım. Ben de baktım. Tek başına durmuş, genç fae'lerden bazılarının kubba oynamasını izliyordu, yaşlı fae'ler ise battaniyelerinin üzerinde oturmuş içiyor ve konuşuyorlardı.

"Kendi türünden bile farklı görünüyor," dedi. "Biliyor musun, bence öyle."

Bir an dikkatle bana baktı. "Halkı seni kabul ediyor mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Bu oyunlara Gölge Mahkemesi tarafından kendimi kanıtlamak için sokuldum. Mazrith tarafından değil." Bunun Kraliçe'nin Mazrith'in yönetme konusunda yetersiz olduğunu kanıtlama planının bir parçası olduğu gerçeğini detaylandırmadım.

Maya biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "*Leikmot*'u kazanamazsın," dedi.

Öfkelendim. "Bunu bilemezsin."

Bana attığı bakış acıma değil, daha çok boyun eğmiş bir beyhudelikti. "Sen bir insansın."

Olmayabilir de. Aklıma bir düşünce geldi ve onu bastırdım.

"İnsanların ve Fae'lerin birlikte daha fazla zaman geçirmelerine izin verilmesi gerektiğini düşündüğünüz izlenimini edindim."

Doğruldu, gözleri kısıldı. "Tabii ki hayır. Bu uygunsuz bir davranış."

Yalan söylüyordu. Omuz silktim ve onun yerine esasını işaret ettim. "Bunların içindeki iş inanılmaz."

Asasına gülümserken savunmasızlığı azaldı. "Evet, öyle. Rün işaretli olanlar çok yetenekli."

Rün işaretlerinden saygıyla bahsettiğini duymak Altın Saray'da hiç duymadığım bir şeydi ve ona daha çok ısındım. "Kaç farklı mücevher kullanıyorlar?"

Bana şüpheyle baktı. "Neden personelim hakkında bu kadar çok şey bilmek istiyorsun?"

"Ben rün işaretliyim," dedim kapalı bileğimi göstererek. "Asalardan etkilenmek kanımda var, sormadan edemiyorum."

"Hm. Bana altın asalarınız hakkında bilgi verir misiniz?"

"Elbette. Ne bilmek istersiniz?"

Dudaklarını büzdü. "Yapmanız ne kadar sürüyor?" "Değişir ama genellikle üç ila altı hafta."

Başını öne eğdi. "Bizimkiler bunun yarısı kadar sürede yapılıyor."

"Gerçekten mi? Mücevherleri kendiniz mi dövmek zorundasınız? Altını genellikle topaklardan şekillendirmeliyiz."

"Ah, işte bu yüzden daha hızlı. Mücevherlerimiz madenlerden Tanrı tarafından yasaklanmış halleriyle geliyor."

"Çok farklı mücevherler de var," dedim asanın tepesine bakarak. "Bu bir elmas mı?"

"Evet. Burada iki tane daha var ve buradaki *grafa* madeninden bir yakut." Sözleri gururla doluydu.

"Hepsi kendi mahkemenizdeki madenlerden mi?"

"Elbette. Elmas madeni en büyüğüdür, ancak mücevherleri yalnızca günün belirli saatlerinde, ışığın yataklara doğru şekilde vurduğu zamanlarda elde edebilirsiniz."

"Madenlerde çalışan insan köleleriniz var mı?"

"Hayır. *Jokull*'un içinde sadece fae'lere güvenilebilir."

"*Jokull* mu? Korkunç bir yer mi?"

Omzunun üzerinden baktı ve işaret etti. "Bu sarayın üzerinde bulunduğu buzul. Yine de," etrafına bakındı ve sesini alçalttı. "Yarınki oyunun orada yapılacağına inanıyorum. Bir çeşit yarış ve sen ve Lord Dakkar ilk oyundaki başarısızlığınız nedeniyle dezavantajlı başlayacaksınız."

"Gerçekten mi? Ne tür bir ırk?"

"Daha fazlasını bilmiyorum. Lütfen, sana bir şey söylediğimi kimseye söyleme. Ama bu oyunlarda başarılı olduğunu görmek isterim. Ya da en azından hayatta kalmanı."

"Buna minnettarım," dedim ve bunu tüm kalbimle söyledim.

"Bütün bunları duydun mu?" Yalnız kaldığımızda Mazrith'e sordum. "Evet."

"Sana onu şüphelendirmeden bilgi alabileceğimi söylemiştim." Bana aynı fikirde olmadığını belirten bir bakış attı.

"Ne oldu? Hiç şüphelenmedi! Hem de çok."

"Size fazla bilgi vermedi."

"Bana çok şey verdi. Yarışlar iyidir," dedim.

"At sırtında olacağından şüpheliyim. Büyük olasılıkla kızak ya da tahtalarla." "Tahta mı?"

"Bu botlarınıza sabitlenir ve kara batmanızı önler."

Yüzümü buruşturdum, bu sestem hiç hoşlanmamıştım. "Bunu burada mı yapıyorlar?"

Başını salladı ama Svangrior yürüyüşünde hafif bir tökezlemeyle bize doğru yöneldi ve biz de konuşmayı kestik. "Sanırım yatağıma çekilme vaktim geldi Maz," dedi. Sesi biraz bulanıktı. Dakkar'ın üç savaşçısıyla oturmuş, bir tür içki oyunu oynuyordu ve görünen o ki şarap onu daha iyi bir hale getirmiş olabilirdi.

"Ben de emekli olacağım," dedim. Bir maçtan önce ne kadar çok uyursam o kadar iyiydi.

Frima toprak-fae ile kalmayı tercih etti ve Maya geri kalanımıza tekнемize kadar eşlik etti. "Neden onlarla kalıyor ki?" diye homurdandı Svangrior, sessiz dalgaların üzerinden buzulumuza doğru yol alırken.

"Sanırım bunun Henrik'le bir ilgisi var," dedim.

Svangrior bana pek de keskin olmayan hareketleriyle çelişen keskin bir bakış attı. "Henrik?"

"Evet."

Homurdandı, sonra suya ters ters baktı.

Gemiye vardığımızda Brynja yatağına gitmişti ama Tait hâlâ ayakta idi, önündeki küre masanın üzerindeydi ve yüzü bir kitaba gömülmüştü. Gemiye binerken bize el salladı.

"Biraz uyuyun ve başınıza ne gelirse gelsin hazırlıklı olun." Mazrith, kulübelerin dışında durduğumuzda bana şöyle dedi. "Bir yarış kazandın. Bir tane daha kazanabilirsin."

Son yarış düşünürken aklıma bir şey geldi. "Maz," dedim o dönmeye başlarken. Anında durdu, gözlerini benimkilere dikti. "Az önce bir şey fark ettim." Sesim fısıltı gibiydi ama sadece Tait'in bizi duyabildiğini biliyordum. "Buz Mahkemesi'ne girdiğimden beri hiç imgelem görmedim."

"Sence bunun bir anlamı var mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hiçbir fikrim yok. Eğer büyüm varsa sadece Gölge 'da mı çalışıyor? Ya da Gölge Saray'daki biri ya da bir şey mi büyüye neden oluyor?"

"Ya da sadece baykuşunuz yanınızdayken çalışır."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu bağlantıyı kurmamıştım. "Sence bunu Voror yapıyor olabilir mi?" Başımı salladım. "Eğer yapıyorsa bile, yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum."

"Bana onun nereden geldiğini söylemeyeceğini biliyorum ama vahşi hayvanları konuşturabilen güçlü bir büyüdür."

"Ona vahşi diyebileceğimi ."

Mazrith bana bir bakış attı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Ona soracağım. *Yggdrasil*'e döndüğümüzde."

Mazrith, "Yarınki maçın onları tetiklediğini görebilirsiniz," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi öyle olmalarını umarken buldum. Ne ilk oyunda hayatımı kurtarabilirlerdi ne de ikinci oyunu kazanmamı sağlayabilirlerdi. Ancak Gölge Mahkemesi oyunları sırasında çok yardımcı olmuşlardı ve alabileceğim her yardımı alabilirdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

MAzRITH

F ya da ikinci gece de uyku beni ele geçirdi.

O yanımdaki kabindeyken nasıl huzur bulabilirdim ki?

Çok ileri gitmiş ve bedelini ödemiştim. Tenimden fişkıran altın rünlerin anısı, küçük odayı parçalara ayırma isteği uyandırdı.

Svangrior yanımda horladı ve ben yumruklarımı gevşemeye zorladım.

Rünler bittiğinde ona yardım edemezdim. Bu riski alamazdım. Onu *Leikmot*'la, üvey annemle ve maceramızın geri kalanıyla tek başına yüzleşmeye bırakamazdım.

Yine de onun için yanıp tutuşuyordum ve artık benim onu istediğim kadar onun da beni istediğinden emindim.

Ama o benim için aynı şekilde hissetmiyordu. Nasıl hissedebilirdi ki? Ben ondan yıllar ilerideydim.

Suçluluk duygusu işledi. Ona en karanlık sırlarını söyletmiştim.

Yine de ondan sakladığım çok şey vardı.

Korku dudaklarımı mühürledi. Beni affetmeyeceğinden ve arayışımızdan vazgeçeceğinden korkuyordum. Bu olamazdı, benim için olduğu kadar onun iyiliği için de.

Artık sis esasını aramanın benim olduğu kadar onun da kaderi olduğundan emindim.

O insan değildi. Ve dışarıda biri onun kim olduğunu biliyordu. *Ne* olduğunu. Aradığımız şeyi bulduğunda ondan faydalanmak isteyecekler miydi?

O asaya ihtiyacım vardı. Üvey annemi yok etmekten ve Divan'ımı güvende tutmaktan daha fazlası için ihtiyacım vardı.

Onu güvende tutmak için buna ihtiyacım vardı.

Erkenden kalktım, masaya oturdum ve önceki sabah Reyna'yı izlediğim manzaraya baktım. Yalnızlık kargaşamda hiçbir etki yaratmadı.

Reyna birkaç saat sonra kamarasından çıktığında, kuş tüyü zırhını giymesine yardım edenin ben değil de Frima olmasına duyduğum öfkeyi bastırmak zorunda kaldım.

Saçları bağlıydı ama yeni örgüsü ipeksi bakır kütlesinin içinde göze çarpıyordu. Parmaklarının ucunda pençeler vardı ve masaya doğru gelirken onları bana doğru salladı. "Bunlar takılıyken kahve içebilir miyim bilmiyorum."

"Kahveyi boş ver. Doğruca bal likörüne git," dedi Frima ve tam olarak bunu yaptı. Ben kalktıktan kısa bir süre sonra tekneye dönmüştü, yine de beni görmediğinden emin olmuştum.

Reyna bir an ona baktı, sonra omuz silkti. "Onarıcı bir şey ve birkaç saat içinde ölebilirim. Neden olmasın?"

Frima saklama sandıklarından birinden bir şişe bal likörü çıkardı ve ikisine de birer bardak doldurdu. Reyna'nın sözleri kafamın içinde yuvarlandı. *Birkaç saat içinde ölebilirim.*

"Maz? Biraz ister misin?"

Reyna'yı taklit ederek başımı salladım.

"Neden olmasın." Üçümüz de kadehlerimizi tokuşturduk.

"Reyna'nın yakın zaferine," diye sırttı Frima ona.

Reyna, kadeh kaldıran fae savaşçısının özgüveninden yoksun bir şekilde gülümsedi.

"Şimdiden bir yarış kazandın," dedim, gözleri gözlerime kilitlenince boğazım düğümlendi. Gözlerinin yeşil derinliklerinde korku, kararlılık ve belki de umut parlıyordu.

Dudakları birbirine sıkıca bastırdı. "Orm'un bu sefer kanıtlaması gereken bir nokta olacak."

"Onu bayıltan Kaldar'dı," diye homurdandı Frima. "Bırakın bu ikisi çözsün."

Onu bal likörünü yudumlarken izlediğimde, hâlâ imgelem eksikliği konusunda endişeli olduğunu fark ettim. Son yarışı kazanmasına yardım etmişlerdi ama burada şimdiye kadar böyle bir yardım almamıştı.

Fates, keşke onun ne olduğu ve ona nasıl yardım edebileceğim hakkında bir fikrim olsaydı. Ama tek bildiğim onun özel olduğuydu. Kaderinde varmış.

Benimkini.

Kelime aklıma geldi ve ayağa kalkarak masaya ve ona sırtımı döndüm.

Frima küfretti, hareketim onu irkilterek içkisini dökmesine neden oldu.

Parmaklıklara doğru ilerledim ve dışarı baktım.

"Mazrith?" Reyna'nın yumuşak sesiyle adımı söylemesi vücudumdaki tüm kasların kasılmasına neden oldu.

"Gitme vakti geldi." Yüzümü ekşiterek ve arkamı dönerek söyledim. "Eğer kazanamazsan, ikincisi seni bir şansla içeride tutacak. Yeter ki ölme."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

REYNA

W Tünelin sonuna ulaştığımızda balina figürlü tekne Maya ve Erik ile birlikte bizi bekliyordu. Buzdağları arasında süzülürken herkesin üzerine gergin bir sessizlik çöktü ve ben şunu fark ettim

Rota bizi dikkatlice buzulun saraya ev sahipliği yapan tarafından uzaklaştırdı, bunun yerine devasa yapının diğer tarafına geçti. Kraliçe Andask'ın yaptıklarından sonra buz-fae kraliyet ailesinin bu kadar ketum davranmasını anlayabiliyordum ama keşke sarayı görebilseydim.

"Parlak mavi bir dağa benziyor," diye mırıldandım buzula bakarak. "Acaba saray da Altın Saray'daki kadar büyük mü?"

Mazrith sessizce, "Annem her zaman her Saray'daki sarayları görmek isterdi," dedi. Ona baktım, gözlerinde öfke parladı ama sonra söndü ve bana odaklandı. "Hayatta kalan pek çok fae'nin gördüğünden şüpheliyim."

"Fae'lerin birlikte çalışmasını mı istedi?"

"Evet. Malların yanı sıra bilgi ticareti de yapmak için. Mahkemelerin her biri çok farklı. Materyalleri ve büyüü bir araya getirerek elde edilebilecek gücün muazzam olacağına inanıyordu." O konuşurken Maya'nın bize dönüp baktığını gördüm.

"Eminim Tait'le iyi anlaşıyorlardır." "Evet."

Dağlık buzulun tabanını yuvarladık ve eğimin çok daha yumuşak olduğu bir alana ulaştık. Buzlu bir kıyı denize doğru uzanıyordu ve artık tanıdık gelen seyirci bankları ve büyük aynalar kalabalığa görüş alanlarının dışında kalanları gösteriyordu. Hızla gevezelik eden fae'lerle dolan sahilin ötesinde, yavaş yavaş yukarı tırmanan bir orman vardı

Diklik yeniden başlamadan önce buzulun kenarındaki ağaçlar, ışıktaki gözlerimi kısmama neden olacak kadar parlayan karla kaplıydı.

Tekneden inerken Svangrior, "Lanet olası ışık," diye homurdandı. Ben de ona katılmaya meyilliydim.

Kaldar ve Orm henüz gelmemişti ama Dakkar, Kral ve Kraliçe Verglas'ın oturduğu iki tahtın yanında duruyordu.

"Bana şans dile," diye
mırıldandım. "Buna
ihtiyacın yok."

Kraliçe Andask yanımdan geçip gölge-fae'lerin oturduğu koltuklara doğru ilerledi. "Ah, Mazrith, canım. Yanımdaki koltuğu senin için ayıracaktım," diyerek bana bakmadan önce ona gülümsedi. "Son oyun çok yakındı," dedi gözleri parlayarak. "Ne güzel bir eğlence bu *Leikmot*."

"Eminim. Lord Orm şimdi daha iyi hissediyor mu?" Bir tepki vermesi için yüzüne baktım, aşırı tatlı gülümsemesinin bir anlık titreşimiyle ödüllendirildim.

"Ben nereden bileyim?"

Kimse cevap veremeden Lord Orm'un teknesi kıyıya yanaştı, halk işaret ediyor ve daha yüksek sesle konuşuyordu. Kolayca dışarı çıktı, görünüşe göre tamamen iyileşmişti ve diğer şampiyonlara doğru yürüdü. Mazrith'in dudaklarından bir hırıltı kaçarken benim dudaklarımdan hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş çıktı.

Kraliçe ona sırtıttı, sonra yerine geçti.

Mazrith onu takip etmeden önce dişlerinin arasından, "Kazan Reyna," diye tısladı. "Deneyeceğim." Tam Kral Verglas alkışlarken ben de diğerlerinin yanına gittim.

Ellerini kaldırdı ve herkesin dikkati ona yöneldi.

"Sahamızdaki son maça hoş geldiniz," diye seslendi. "Bu bir yarış. Ormandaki birçok ağacın üzerinde eşarplar var. Hepsini kendi renginde alan ilk kişi kazanacak. Orm altın, Dakkar yeşil, Kaldar mavi ve Reyna siyah. Lord Orm ve Leydi Kaldar son oyundaki avantaja göre birer bayrakla başlayacaklar."

Sinirden karnıma ağırlar girdi. Bayraklara ulaşmak imkânsız olmadığı sürece ağır bir kaldırma ya da büyü gerekmiyordu. Engebeli karlı arazide görebildiğim ağaçlara baktım. Hiçbiri çok uzun görünmüyordu.

Kraliçe Verglas kocasının yanında ayağa kalktı ve ellerini çırttı. Ormandan dört kızak süzülerek çıktı, her biri üç büyük, tüylü beyaz köpek tarafından çekiliyordu. Köpekler teker teker kızaklarını şampiyonların önünde durdurdular. Hepsi neredeyse benim kadar iriydi, ben aslında hissetmediğim bir güven yaymaya çalışırken sarı gözleri beni izliyordu.

"Merhaba," diye fısıldadım. Tereddütle tahta kızağın üzerine tırmandım ve dizginleri tuttum.

Bir gong sesi duyuldu ve diğer üç kızak her bir fae'nin kükremesiyle havalandı.

Kızağım hareket etmedi. Dizginleri kırdım ve seyircilerin kahkahaları arasında köpeklere seslendim.

"Lütfen kımıldayın," dedim hayvanlara. "Bunun sonunda sizin için yiyecek var." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum, ama merhametle kızağımı ağaçlara doğru çekmeye başladılar.

Diğer üç kızak ormana girmeye devam ediyordu, ama ben ormanın hemen kenarındaki sık ağaç kümesinde bir hareketlilik gördüm, kar çoğunlukla alt dallardan uzak duruyordu.

Yüksek bir dala bağlı bir grup bayrak. Köpekleri durdurmak için dizginleri sertçe çektim.

"Lütfen, lütfen, beni burada bekleyin," diye yalvardım onlara, kızaktan atlayarak. Lider köpek bana baktı ve ben de ona geniş bir gülümseme verdim. "Biftek. Sana biftek bulmalarını sağlayacağım."

Kendimi ince ağaç gövdesine sarıp tırmanmaya başladığımda fae seyirciler arasında daha fazla kahkaha dalgalandı. Bayrağı indirmek için büyü kullanamazdım, bu yüzden böyle yapmak zorundaydım.

Bayrağı sabitleyen düğüm üzerinde çalışırken Mazrith'in sesi zihnimde homurdandı. "Burada seninle alay eden her bir *Veslingr*, onları tek başıma yakaladığımda en kötü kâbuslarını yaşayacaklar."

"Teşekkürler Maz," diye fısıldadım, daldaki siyah bayrağı kaptığım gibi ağaçtan aşağı indim. Tekrar kızağın üzerine sıçrayarak dizginleri çektim ve köpekler hemen havalandı. Biri gitti, kaç tane daha kaldığını Freya biliyordu.

Ben köpekleri ileriye doğru iterken buzlu orman hızla akıyor, donmuş derelerin üzerinden ve devasa ağaçların etrafından geçiyordu; bazıları serbestti ve kızağımın hızıyla sallanıyordu, diğerleri ise tamamen buza gömülmüştü. Orm, Dakkar ve Kaldar yavaş başlangıcımından sonra önümde olmalıydılar ve bayraklarını almak için cehennem ağaçlarına tırmanmak için durmaları gerekmiyordu. Dişlerimi sıktım, onlara yetişmeye kararlıydım.

Köpeklerim hızlandı, ormandan çıkıp donmuş bir göle girene kadar ağaçların arasından buzlu rampaları ve keskin dönüşleri aştılar. Parıldayan buzun diğer ucundaki ağaçları görebiliyordum ama oraya ulaşmamızı zorlaştırmak için bir labirent gibi barikatlar ve engeller kurulmuştu. Derin bir nefes aldım ve dizginleri çektim.

Keskin virajlardan kaydık, bizi kısa süreliğine havaya fırlatan tümseklerin üzerinden geçtik ve kızıağı devirmekle tehdit eden buzlu çukurlardan hızla indik. Ama köpekler iyi eğitilmişti, her komutuma cevap veriyorlardı ve bunu daha önce de yaptıklarından şüpheleniyordum. Ve biftek vaadi işe yarıyordu. Gölü yarılamiştık ki, ileride Orm'u gördüm, keskin bir buz kütesinin üzerindeki bir grup bayrağın yanında durmuştu.

Ben yaklaşırken hırlayarak döndü ve asasını kaldırdı. Ucundan bir ışık duvarı fişkırdı ve Kaldar'ın kanayan gözlerini hatırlayarak gözlerimi zorla kapattım. Dizginleri tüm gücümle çektim, sadece çiviyle çarpışmaktan kaçındım, ama kızıağım tehlikeli bir şekilde devrildi ve buzun üzerine yuvarlandım. Sol ayak bileğime bir ağrı saplandı. Acıyı görmezden gelerek ayağa kalktım ve kendimi çiviye doğru fırlatarak siyah bayrağa doğru hamle yaptım.

Orm اساسıyla saldırdı ve beni omzumdan yakaladı. Zırhım acı hissetmememi sağladı ama bu güç beni geriye doğru itmeye yetti. Güldü, kendi bayrağını kaptı, sonra köpeklerine kükredi. Ben onun geri çekilen sırtına hakaretler savururken onlar hızla uzaklaştı.

Ellerim titreyerek, kendi bayrağımı almak için kaygan çivinin yeterince yukarısına çıkmam birkaç denememi aldı.

Odin'in isimlerindeki imgeler neredeydi? Beni kör etmek üzere olduğunu bilseydim, daha önce durabilirdim.

Kızıağımı büyük bir çabayla düzelttim, köpekler buzu eşeliyordu, sonra tekrar tırmandım. Belki de beklemekten sıkılan köpekler harekete geçti. Dizginleri tuttum, hızımızı korurken kızıağın üzerinde kalmaya çabaladım, kalbim hızla çarpıyordu.

Bir dizi rampanın üzerinden süzüldük, sarsıcı bir şekilde buza geri inmeden önce havada süzüldük. Darbeler ağrıyan ayak bileğimi sarstı ama yavaşlamadık.

İleride, yol büyük buz sivri uçları arasında kıvrılıyor ve manevra yapmak için çok az yer bırakıyordu. Derin bir nefes aldım ve köpeklerin en iyi yaptıkları şeyi yapmalarına izin vermek için dizginleri gevşettim, ancak koşucularımın altındaki buz aniden sarsıldı ve çatladı, beni şiddetli bir şekilde yana fırlattı. Yere yuvarlandım.

affetmeyen yüzeyde ikinci kez kızığım devrildi ve ulaşamayacağım bir yere savruldu.

Sersemlemiş bir halde kendimi yukarı ittim ama bacağım ağırlığımı taşımayı reddetti - sert düşüş sırasında ayak bileğim yeniden yaralanmıştı. Uğursuz bir gıcırta havayı doldurdu ve yer ellerimin ve dizlerimin altında titredi. Dehşete kapıldım, köpeklerle aramda hızla genişleyen bir uçurum açılıyordu. Karmakarışık ip yığınının arasından köpeklerin koşum takımlarının içinde zorlandıklarını görebiliyordum, ama hâlâ ters dönmüş ağır kızağa bağlıydılar ve genellikle hareket etmesini sağlayan kızaklar gökyüzüne bakıyordu, parçalanmış tahtalar bunun yerine buza çarparak onu sabitliyordu. Acıya karşı yüzümü buruşturarak kendimi onlara doğru sürüklemeye başladım. Ayaklarının altındaki buz yarılp eğilirken ve kızak uçuruma doğru kayarken panik içinde hırladılar ve koptular. Çatlağın en ucuna kadar tırmandım ve kolumu uzatarak lider köpeğin koşum takımına ulaşmaya çalıştım.

Bir rahatlama tıslamasıyla parmaklarımı tokanın etrafına kapattım ve çekerek açtım. Kızak esneyen yarığa doğru devrilirken, en büyük köpek kendini ileri attı, diğerleri hâlâ ona bağlıydı. Keskin pençeleri buza saplanarak onu kavradı ve sonra hızla uzaklaştı. Diğerleri onun peşinden uçurumdan uzaklaşmaya çalışırken ben de nefesimi bıraktım.

Altımdaki zemin sarsıldı ve nefesim bir kez daha kesildi. Onların kaçışına kendimi o kadar kaptırmıştım ki, kendi bedenimin altındaki buzun ne kadar kırılğan olduğunu fark etmemiştim.

Kaygan yüzeyde olabildiğince hızlı ilerleyerek kendimi arkaya doğru ittim. Ama şimdi ana uçurumdan hızlı ve öfkeli çatlaklar kopuyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama yine tökezledim. Ellerim ağırlığımı yakalamak için aşağı indiğinde buz bulamadılar. Sadece ince bir hava.

Aşağıdaki karanlığa yuvarlanırken çığlığım kayboldu.

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

REYNA

C Eski.
Bilincim yavaş yavaş yerine gelirken farkına vardığım ilk şey buydu.

Donuyordum.

Odin aşkına, nasıl hayatta kalabildim?

Gözlerimi zorla açtım.

Kar. Etrafımda görebildiğim tek şey kardı. Anında klostrofobik panik başladı.

Kapana kısılmıştım.

Hareket etmeye çalıştım ama her uzvum acıyordu, kendi ağırlığımı taşıyamıyordum. Üstümdeki kar kaymıştı, belli ki altımdaki ve etrafımdaki kadar derin ya da kalın değildi ve ağrıyan kollarımla bir yol açmaya çalışarak onu tırmaladım.

Nasıl hayatta kalabildim ki?

Nasıl olsa birkaç saat içinde beni öldürecek olan dondurucu karla kaplı bir uçurumun dibinde olduğuma göre bunun bir önemi var mıydı?

Yorgun pençelerim daha da çılgınlaştı ve yüzümün etrafındaki karı temizledim. Üstümde karanlık esniyordu, en tepede uzun bir parlak ışık çatlağı vardı. Zaten hızlı atan kalbim tekledi.

"Kıpırdama. Sana geliyorum."

Mazrith'in zihnimdeki sesi sarmal halindeki paniği durdurdu. Sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. Hiç kimsenin sesini duyduğumda bu kadar rahatlamamıştım.

"Ah, kutsanmış Freya, teşekkür ederim," diye mırıldandım, dudaklarım titriyordu.

Bana nasıl inecekti? Vücudumdaki cehennem kemiklerinin yarısının kırılmış olması beni şaşırtmazdı, uzuvlarım bu kadar tepkisizdi.

Belki onun gölgeleri beni dışarı çıkarabilir?

Dudaklarımdan bir şaşkınlık çılgılığı koptu, ses çiğ ve cızırtılıydı, altımdaki kar aniden yol verdi.

Sanki bir tünelin içindeymişim gibi aşağı doğru uçtum ve ancak etrafımda siyah bir ışıltının parladığını gördüğümde çılgılık atmaya bıraktım.

"Maz?!"

"Seni kendime getiriyorum."

Bir saniye sonra karın içinden yuvarlandım, beni yakalayan güçlü kollardan başka bir şeyi algılayamayacak kadar sersemlemiş ve üşümüştüm.

Beni aşağı indirip kucağına oturturken Mazrith'in bedeninden sıcaklık yayılıyordu. Hızlı bir hareketle ıslak pelerinimi çıkardı ve sonra beni göğsüne doğru çekerek kendi kürklerinin içine soktu.

"İç." Kürkün altında bir el belirdi, elinde bir şişe tutuyordu.

Bunun bal likörü olması için dua ederek uyuşmuş parmaklarımla kavradım ve açgözlülükle içtim.

Kutsanmış sıcaklık bedenimi yıkadı.

"Bozuk bir şey var mı?"

"Bilmiyorum."

Başımı geriye doğru eğdim ve yüzüne baktım. Yüz ifadesi sertti ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Bakışlarımı uzaklaştırdım ve boşluğun geri kalanına baktım. "Bir mağarada mıyız?"

"Evet. Buzulun içinde, uçurumun altında." Titredim ve beni kendine doğru daha sıkı çekti, neredeyse pelerini başımın üzerine kapatıyordu. "Başını sıcak tutmalısın," dedi daha nazikçe. "Bütün bal likörünü iç."

"Yapacağım," dedim göğsüne yaslanarak. "Ne oldu?" Şimdiden ısınmaya başlamıştım ve o konuşurken içkimi biraz daha yudumladım.

"Çatlağa neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama bunun bir kaza olduğuna inanmıyorum. Ortaya çıktığında ve senin düştüğünü gördüğümde, seyircilerin *dikkatini dağıttım* ve seni bulmaya geldim. Aynaları da kırdım."

"Yani şu anda kimse bizi göremiyor mu?" "Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Bunu neden yaptın?"

Vücudu gerildi ve yüzünü görebilmeyi diledim. "Eğer ölmemiş olsaydın, düşmene sebep olan her kimse, senin hâlâ hayatta olduğunu görseydi görevini tamamlamak için gelebilirdi."

"Öldüğümü mü sandın?" diye sormadan önce durakladım.

"Hayır. Kar, düşüşleri kırmak için mükemmeldir ve zırhınız güçlüdür. Ama seni yeterince hızlı bulamazsam soğukun seni öldüreceğini biliyordum."

"Buz perileri de beni mi arıyor?"

"Evet. Ama seni yüzüğünden bulamazlar. Ben ."

Biraz daha bal likörü içip kol ve bacaklarımın canlandığını hissettiğimde sessizliğe gömüldük. Onları geçici olarak hareket ettirmeye başladığımda kırılmadıklarını fark ettim. Sadece soğuktan uyuşmuşlardı.

"Ayağa kalkmak ister misiniz?"

"Evet. Ayak bileğimi incittim, bu yüzden ne kadar iyi yürüyebileceğimi bilmiyorum."

Ellerini belime koyarak ayağa kalkmama yardım etti. Avuçlarından sıcaklık yayıldı ve pelerinin içine girip kendimi ona yaslama isteğime direndim.

Dengemi sağlayıp mağaranın etrafına bakındım. Bana ulaşmak için karın içinden kazdığı tünel arkamdaydı ve üç tünel daha bu alana açılıyordu. Duvarlar ve tavan buzdan yapılmıştı ve karanlıkta iyi görebilmek için yeterli ışıkla parlıyordu. Aslında Gölge Saray'ın sahip olduğu ışık miktarıyla hemen hemen aynıydı.

"Bileğin nasıl?"

Deneme amaçlı, tökezleyerek bir adım attım. "Kırık değil. Belki bükülmüştür." "İşte."

Ona döndüm ve bana kuru bir pelerin uzattı. Frima'nın peleriniydi, tanıdım.

Minnetle aldım ve omuzlarıma sardım.

Parlak gözlerini gözlerime dikti ve bir kez daha ona doğru hareket etme dürtüsü hissettim. Tam da ihtiyacım olduğu anda ortaya çıktığı için ona teşekkür etmek istedim. Hayatımı kurtardığı için. Tekrar.

"Buradan gitmemiz gerekiyor," diye gürledi.

"Yeterince güçlüyüm. Ama yavaş hareket etmemiz gerekecek." "Çok uzak değil."

Koluna yaslandım, soldaki tünele girerken topallayarak en az acıyla nasıl yürüyeceğimi bulmaya çalıştım. Tünel dik bir şekilde yükseliyordu, soluk mavi duvarlar elmas tozuyla parlıyordu ve bir sonraki mağaraya ulaştığımızda durup baktım.

Buzlu yüzeyde yıldızlar gibi parlayan ham elmas damarları, madencilerin keski ve kazmalarının oyduğu her yerde kümeler halinde birbirine düğümlenmişti. Buzdan oyulmuş devasa sütunlar, hançer keskinliğinde buz sarkıtlarıyla kaplı bir tavanı destekliyordu.

"Bir elmas madenindeyiz," diye nefes aldım.

"Evet. Sana ulaşabilecek kadar derine inmenin en hızlı yolu buydu." Bana baktı. "Sebeplerimiz ne olursa olsun, burada buz-fae tarafından yakalanırsak, bunun sonunun iyi biteceğini sanmıyorum. Davet üzerine Buz Mahkemesi'ndeyken hırsızlıkla suçlanırsak..."

Anladığımı başımla onayladım ve onun yanında daha hızlı yürümeye çalıştım.

Daha fazla tünel ve mağaradan geçtik, hepsi yokuş yukarı eğimliydi, sonunda ileride ışık gördüm. İçine daldığım uçurumun dibi deniz seviyesinin çok altında olmalıydı, çünkü tünelden çıktığımızda küçük bir koya girmiştik. Balina figürlü tekne orada sallanıyordu, bir buz perisi dişisi endişeyle etrafa bakıyordu.

"Maya!"

"Acele et," dedi elleriyle hızlıca işaret ederek. "Eğer yakalanırsam, kaybedeceğim şey muhafızlık görevimden çok daha fazlası ."

Mazrith beni tekneye bindirdi ve tekneyi buz geçitlerinde daha önce hareket ettiğimizden çok daha hızlı ilerletti.

"Maya karışıklık sırasında ormana doğru koşarken beni durdurdu," dedi Mazrith. "Bana daha hızlı bir yol bildiğini söyledi."

"Minnettarım. Teşekkür ederim."

Bana karanlık bir bakış attı. "Freya neden sana yardım etmek zorunda hissettiğini biliyor," diye mırıldandı.

"Nedenine dair bir fikrim var," dedim usulca. "Daha fazlası olmasını istediğin bir insan arkadaşın var."

Ters ters baktı ama inkar etmedi.

"Gölge Saray'ın kralı olduğumda ve tahtta yanımda bir insan gelinim olduğunda, belki de kraliyet aileniz bu birleşmeler hakkındaki görüşlerini değiştirir," dedi Mazrith, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Sözleri karşısında kalbim güm güm attı ve neden oldukları görüntüyü zorla dışarı attım. Ben kraliçe değildim ve kafamda kraliçe olma fikrini işleyecek yer yoktu.

Maya ona baktı, ağzı ama gözlerinde bir umut parıltısı vardı. "Bu tür birliktelikleri düşünmeyi kabul etmek bile verebileceğimden çok daha fazlasına mal olur," dedi. "Ama... belki. Bir gün her şey farklı olabilir." Biz yolumuza ederken o sessizliğe gömüldü ve birkaç dakika içinde küçük tekne, ötesinde ormanın belirttiği küçük bir kıyıya ulaştı.

"Buradan çıkın ve ormanın içinden ana kıyıya doğru yürüyün," dedi Maya, bizi durdurarak.

Bileğimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde tekneden çıktık.

Mazrith, "Kral olduğumda sarayımda her zaman hoş karşılanacaksın," dedi. Maya başıyla onu selamladı, sonra teknesini iterek suda hızla ilerlemeye başladı.

Ağaçların arasına girerken, "Sana onun güvenini sarsmamamı söylemiştim," diye fısıldadım.

"Ve haklıydın."

Kaşlarımı kaldırdım ama bana bakmadı, sadece daha hızlı topallamama yardım etti.

Acı dolu birkaç dakika sonra ormandan çıktığımızda, tam bir kaos vardı.

Tüm büyük aynalar kırılmış, kırık camlar kıyıya saçılmıştı. Fae'ler her yerdeydi, birçoğunun gözleri fal taşı gibi açılmıştı, asaları farklı renklerde parlıyordu ve kıyıyı kaplayan *karvelere* girmeye çalışıyorlardı.

Ice-fae muhafızları teknelerin önünde durmuş, kimsenin ayrılmasına izin vermiyorlardı.

"Savaşçılarımı bulmalıyım. Dikkatimin dağılmasından sorumlu tutuluyorlarsa başları belada olabilir," diye gürledi Mazrith.

"Ne yaptın sen?"

Bana bakarken gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Yerel vahşi yaşamdan bazılarını çağırdım."

Kaşlarımı çattım, sonra ne demek istediğini anladım. "Yılanlar mı?"

"Deniz yılanları. Bu sulara inanılmaz örnekler var."

"Prens Mazrith!" Kaosun içinden bir ses yükseldi ve herkes bir an sessizliğe gömülüp bize baktı. "Reyna'yı buldunuz."

Dakkar bize doğru yürüdü, sonra neredeyse beyaz-mavi saçları ve sayamayacağım kadar çok örgüsü olan bir buz-fae muhafızına döndü. "O bulundu," dedi bana eliyle işaret ederek. "Artık gidebilir miyiz?"

"Kral ve Kraliçe Verglas güvenli bir yere taşındılar, onlarla ," diye cevap verdi buz-efe, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Arkasını döndü ve asası parladı.

"Güvenli bir yere mi taşındı? Tehdit uçurum muydu yoksa yılanların mı?"

"Sanırım Prens'in yılanları," dedi Dakkar bize ulaşarak. "Ne oldu?"

Karısı, Frima, Svangrior ve Henrik tekneleri bekleyen kalabalığın arasından sıyrılırken ona altımda açılan uçurumdan bahsettim ve

geldi.

Frima doğruca bana yaklaştı ve omzuma vurdu. "Pelerin için teşekkürler," dedim ona.

" ederim. Biliyor musun, birileri kesinlikle seni öldürmeye çalışıyor."

"Şimdiye kadar başarısız olduklarını söylemekten mutluluk duyuyorum."

"Bu o gevşek altın-fae olamaz." Svangrior kolunu Maz'a doğru uzattı. Yırtık gömleğinin altındaki derisinde iki parlak kırmızı kabarcık vardı. "Bir dahaki sefere yılanları çağırdığında, ortadan kaybolmadan önce onlara bizim düşman olmadığımızı söyler misin?"

Mazrith'in asısından bir gölge filizi fırladı ve Svangrior'un yarasının etrafına dolandı. Savaşçı yüzünü buruşturdu.

"Kral ve Kraliçe Verglas, son oyunun sabotajcılar tarafından kesintiye uğratılmasından duydukları üzüntüyü iletmek istiyorlar," diye gürledi buz-fae muhafızı. Hepimiz ona döndük. "Bu nedenle, *Leikmot*'un bu turunun sona ermesini ve ziyaretçilerimizin evlerine dönmesini talep ediyorlar. Son oyun durdurulduğunda, Leydi Kaldar en çok bayrağa sahipti ve bu nedenle kazanan ilan edildi." Buz-fae seyircilerinden bir alkış tufanı koptu.

İnsanları teknelerden uzak tutan muhafızlar hareket etti ve fae'ler küçük tekneleri doldurmaya başladı, görünüşe göre Buz Sarayı Kralı ve Kraliçesi gibi onlar da gitmek istiyorlardı.

Titredim, hâlâ üşüyordum ve ağrım vardı. Kendimi terk ettiğim için üzülmecektim.

Dakkar Mazrith'e, "Sanırım bir sonraki tur Dünya Mahkemesi'nde yapılacak," dedi ve sonra bana baktı. "Elçilerimizden haber bekle. Tabii o zamana kadar hayatta kalabilirsen." Bana bir sırtış fırlattı, sonra elini sıkıca kavrayan Khadra'yla birlikte uzaklaştı.

"Birinin seni bu kadar küstahça öldürmeye çalışmasının komik olduğunu mu düşünüyor?" diye hırladı Mazrith geri çekilen figürüne.

"Hayır. Sanırım sırtmak ona göre bir şey."

Teknemize vardığımızda Tait neşeyle, "Oyun nasıl gitti?" diye seslendi. "Pek iyi değil," dedim, sonra Maz beni kaldırıp sıçrayınca ciyakladım güverteye çıkardı. Beni masaya oturttu.

"Mead, Brynja," dedi ve bana endişeli bir bakış atarak hızla uzaklaştı.

"Tait, Reyna'nın bileğini bağlayabilir misin?"

"Tabii ki." Ben botumu çıkarıp yüzümü buruştururken o kitaplarını yere bıraktı ve tahtaların üzerindeki bir çantadan tüllü bir kumaş çıkardı. Mazrith teknenin önüne doğru ilerledi ve esasını havaya kaldırdı. Gölgeleler dışarı fırlayıp yelkeni doldurmak için harekete geçti. Koydan hızla ayrıldık, teknemiz her iki yanda buz tabakalarıyla çarpıştı ve çok daha büyük başka bir teknenin arkasındaki bir geçide girdi. Kaşlarımı çatarak fark ettim ki stil bizimkine inanılmaz derecede benziyordu. Bu Kraliçe'nin tekne.

Tait bileğimin etrafına bir kumaş sardı ve destekle hemen daha iyi hissettim. "Oyunu kim kazandı?" diye sordu çalışırken.

"Kaldar," diye iç geçirdim. "En azından Orm değildi." Ama bu diğer şampiyonların her biri için bir galibiyet daha demektir. Buz Divanı'nda yeni arkadaşlar edinmek dışında çok az şey başarmıştım. Ve Mazrith ile seks yapmanın onu öldürebileceğini keşfetmek dışında.

Biramın geri kalanını içtim. "Kimse için sakıncası yoksa, yatağıma ihtiyacım var."

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

REYNA

T Ağaca varana kadar uyumama izin verdi. Ben uyurken bal likörü etkisini göstermişti ve pantolonumu ve derilerimi çabucak giydiğimde kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Voror'u görmeyi dört gözle bekliyordum. Böylesine güzel bir yerde herhangi bir tehdit olduğuna inanmıyordum ama yine de onun iyi olduğunu görmek güven verici olacaktı. Ve ona Mazrith'in imgelemelerime kendisinin neden olduğu fikrini sormak istiyordum. Buz Sarayı'nda tek bir tane bile görmemiştim.

Ve tek bir oyun bile kazanmamıştım.

Güverteye adım attığımda bileğim garipti ama acı vermiyordu. Önümüzde Yggdrasil'in gövdesine yerleştirilmiş devasa buz kapılar çoktan açılmıştı ve kaşlarımı kaldırdım.

"Kraliçe az önce geçti." Frima bana bir fincan ısırgan otu uzattı.

Çay.

"Teşekkür ederim. Anladığım kadarıyla ben nehirdeyken herhangi bir sorun olmamış.

Dinleniyor musun?"

"Sorun mu? Kraliçe ile mi demek istiyorsun?"

Hayır, açlıktan ölmek üzere olan ordular beni arıyor.

"Evet." "Hayır. Çok sessizdi."

Kapılardan geçip içerinin sıcak ve davetkâr ışığına doğru ilerlerken Mazrith yılan figürünün başında duruyordu. Kraliçe'nin gemisi çoktan gözden kaybolmuştu. Mazrith'in gölgeleri yelkenlerin etrafında fısıldadı ve neredeyse duracak kadar yavaşladık.

"Voror?" Fısıldadım.

Baykuş neredeyse anında aşağı süzüldü. Korkuluklara konduğunda ona gülümsedim, uzanıp onu sevmemek için kendimi zor tuttum

Onu. Valhalla'da bunu takdir etmesine imkân yoktu. "Nasılsın?"

"Pekâlâ. Yiyecek çok az şey olsa da bu sığınak bana uygun."

"Korkmuş ağacın içinde fare yok, ha?" Herkesin bana baktığının farkındaydım, konuşmanın sadece benim tarafımı duyuyorlardı ama onları görmezden geldim.

"Hiç. Oyunlarda nasıldın?" Kocaman gözleri saçlarımı taradı. Bir örgü arıyordu. İçimde bir utanç hissettim ama yutkundum.

"kazanamadım ve ikisinde de biri beni öldürmeye çalıştı." "Ah."

"Ah, gerçekten. Nasıl yaptınız?" -omzumun üzerinden diğerlerinin bakan yüzlerine baktım- "Ücret," diye bitirdim, sözlerini kopyalayarak.

"Bu ormanın içinde bir dizi sır var. İki alanın özellikle ilgi çekici olduğuna inanıyorum."

Mazrith'e baktım. "Tekneyi bağlayabilecek misin?"

Yüz ifadesi muhtemelen umutla gerginleşti. "Burada hiç kıyı yok. Frima, Svangrior, ağacın içinde oyalanmamız gerekme ihtimali çok düşük."

Her iki fae de inledi. "Neden?"

"Bir şeyler aramalıyız."

"Maz, kutsal hayat ağacından hiçbir şey alamazsın," dedi Frima, sesinde dehşet vardı.

"Yapmayacağımı biliyorsun. Gemiye Thor heykeline bağlamak için gölgelerini kullanabilir misin?"

Etrafıma bakındım; sonsuz yükseklikteki ahşap duvarlar, içlerine yerleştirilmiş beş saray kapısı ve ortadaki şelaleyi çevreleyen heykel halkasından başka şey yoktu. İmgelemimde merdiven iki kapının arasındaydı. Daha yukarıda, gördüğüm sandığın bulunduğu gizli bir kat var mıydı?

"Maz, heykellere bu şekilde dokunmak doğru gelmiyor," dedi Frima. Kaşlarını çatmış, rahatsız bir şekilde Thor'a bakıyordu.

Tekrar Voror'a baktım. "Burada hiç kıyı var mı? Saklı? Ya da tekneyi bağlayabileceğimiz yerler?"

Baykuş gagasını tıkırdattı. "Evet. Duvarlarda halkalar var."

"Gerçekten mi? Mazrith, Voror duvarlarda halkalar olduğunu söylüyor."

Hepimiz Buz Sarayı kapıları ile Toprak Sarayı kapıları arasındaki dış duvardaki dik ağaç kabuğuna baktık.

Voror kanatlarını kabarttı, zihnime doğru iç geçirdi ve havalandı. "İnsanların görme yeteneği zayıftır ama fae'ler onları görebilmelidir," diye mırıldandı. Ne zaman

Duvara ulaştığında suyun birkaç metre üstüne çıktı ve pençeleriyle bir şeyi kavradı. Bulunduğum yerden sadece ağaç kabuğuna benziyordu ve duvardan büyük bir ahşap halka yükselirken nefesim kesildi.

"Kamufle edilmişti," diye mırıldandı Mazrith.

Tekneyi hızla manevra ettirdi ve Frima'nın gölgeleri asısından girdaplar çizerek duvara yaslanan halkanın etrafını sardı ve halka tekrar neredeyse görünmez oldu.

"Nereye, Voror?"

"Odin heykelinin ayak ucuna kazınmış rünler var." "Ne yazıyor?"

Bana göz kırptı. "Yeteneklerim kapsamlı ve muhteşemdir ama okumaya kadar uzanmazlar."

Ona özür dileyen bir gülümseme verdim. "Maz, Odin heykeline gitmemiz gerekiyor."

"Svangrior. *Karve*."

Savaşçı ve Prens geminin gövdesine açılan kapağa doğru ilerlediler ve aralarında, iri yarı Prens'e ancak yetecek büyüklükte küçük bir kayık çektiler. Kayığı suya bıraktı ve ben daha bir söyleyemeden beni belimden tutup küpeştelerin üzerinden kaldırdı. Ayaklarım dibe vurduğunda küçük kayık sallanmaya başladı ve ben de onu dengelemek için hızla çömeldim. Mazrith'in ağırlığı da bana katıldı ve sonra heykellere doğru ilerlemeye başladık.

Ağacın içi o kadar sessizdi ki Mazrith'e diğerlerinin duyabileceği bir şey söylemeye cesaret edemedim. Ama kesinlikle onlara tüm bunlar için bir açıklama yapmak zorunda kalacaktı.

Voror tepeden uğtu ve Odin heykelinin sol ayağının üzerine indi. Mazrith küçük teknemizi ona doğru yönlendirdi.

Yazı tırnağımdan biraz daha büyüktü ama eski bir dilde yazılmıştı. Hiçbirini okuyamıyordum. "Bunu nasıl buldun?" Kuş a bakakaldım. "Çok küçük."

Kendini beğenmiş bir şekilde tüylerini kabarttı. "Mükemmel keşif becerilerim." "Elbette."

"Bu da başka bir bilmece," diye fısıldadı

Mazrith. Bir iniltiyi bastırdım. "Bir şey heceliyor mu?"

"Hayır, bu diğerlerinden daha basit. *Sonsuza kadar koşuyorum ama hiç hareket etmiyorum, ciğerlerim ya da boğazım yok ama kükreyen bir sesim var.*"

"Bir hayvan mı?"

"Hayır, olamaz. Hayvanlar hareket eder ve akciğerleri vardır."

"Bu bir şelale." Voror'a baktım, sonra onun kendini beğenmiş sözlerini Mazrith'e tekrarladım.

Yavaşça, ikimiz de heykellerin arkasındaki destansı şelaleye baktık.

Frima gölgeleriyle heykele dokunmak bile istemiyordu ve şimdi sanki bir tür çocuk macera alanıymış gibi üzerinden tırmanıyorduk. Çoğu Fae kadar şüpheli değildim ama yine de yanlış hissediyordum.

Heykelin diğer tarafına ulaştığımızda suyun püskürmesi yüzümü serinletti; çok dar bir çıkıntı, şelalenin etrafındaki tüm heykellerin arkasını birleştiren bir halka oluştuyordu.

"Heykel halkaları tanrılar arasında popülerdi sanırım." Şelale sihirli bir şekilde sessizdi ama şelaleden öyle bir ses geliyordu ki sesimizin diğerlerinden gizleneceğini düşündüm.

Şelalenin kendisi daireseldi, sanki en tepedeki bir tüpün üzerinden dökülüyormuş gibi. "İçinden nasıl geçeceğiz? *Karve*'nin içinde mi?"

Mazrith başını salladı. "Hayır, bence hemen devrilir." Bana baktı. "Yüzeriz."

Telaşla ona baktım. "Burada dibe dokunmam mümkün değil."

"Boğulmana izin vermeyeceğim."

Mazrith kürk pelerinini çıkarıp çıkıntıya uzanmakla vakit kaybetmeden suya girdi. "Hava sıcak. Gel."

Kendi pelerinimi çıkardım, sonra daha az güvenle suya kaydım. Hemen el yordamıyla onu bulmaya çalıştım, kendimi dik tutabilmek için suyu tekmeliyordum.

Ağırlığımı alarak kolayca süzülürken bir kolunu uzattı. "Düşüşün altına girdiğimizde nefesini tut."

"Tamam," diye nefes nefese kaldım, zaten yorulmaya başlamıştım.

O yüzmeye başladı ve ben de tutunmak için bacaklarımı tekmeledim. Fışkıran suya yaklaştığımızda, suyun hacminin aldatıcı olduğunu fark ettim. Akan suyun arkasındaki güç çok fazlaydı, biz yaklaştıkça dalgalar bize doğru yuvarlanıyordu.

"Bizi aşağıya mı itecek?" Nefes nefese kaldım.

"Belki de. Ne olursa olsun beni bırakma."

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

REYNA

B Ben oyalamaya ya da itiraz etmeye fırsat bulamadan bacaklarına sertçe vurdu ve bizi .

Şelalenin ağırlığı çok büyüktü. Büyük bir tane alabildim. Suyun imkânsız gücünün zorlamasıyla yere çakılmadan önce nefes alıyordum. Yuvarlanıp dönerken elimi Mazrith'in koluna doladım ve diğer elimle onu yakalamak için umutsuzca çabaladım. Döndükçe parmaklarım gevsemeye başladı, sonra güçlü bir elin omzumu kavradığını hissettim. Bir sarsıntıyla aşağı doğru akıntıdan kurtulduk. İçimdeki her içgüdü nefes almak istiyordu. Hangisinin yukarı hangisinin aşağı olduğunu bilmiyordum ama sonra tekrar hızla ilerlemeye başladık. Mazrith bizi yüzeye doğru tekmeliyordu.

Fazla bir şey kattığımı düşünmesem de ben de onunla birlikte tekme attım ve birkaç saniye sonra merhametle yüzeye çıktık. Maz'a tutunurken havayı içime çektim, etrafa göz kırparak en azından şelalenin diğer tarafına ulaşmış olmamız için dua ettim.

Bizde vardı. Şelalenin içindeki boşluğun ortasında, üzerinde bir kaide bulunan bir disk duruyordu. Suyun içindeki alçak görüşümüzden üzerinde ne olduğunu göremiyordum. Mazrith diske doğru yüzdü, beni kenara çekti ve sonra sudan çıkmama yardım etmek için sırtımı itti.

Yüzmekten o kadar sarsılmıştım ki, dokunuşunun hayat kurtarmaktan başka bir şey olduğunu anlayamadım.

"Freya'ya şükürler olsun ki çok iyi yüzüyorsun," diye zorlukla nefes aldım.

Güçlü kollarını kullanarak kısa sürede kendini yukarı kaldırdı ve zarıfçe dışarı çıktı, ardından yukarıya ve boşluğa bakarken saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Ben de yukarı baktım. Tavan o kadar yüksekti ki görünmüyordu. Ağacın tam ortasında, devasa gövdenin tam ortasından geçen damarda olmalıydık. Yumuşak ışık hala etrafımızda akan pırıl pırıl sudan geliyordu, ancak şimdi hiç duyamıyordum, daha önceki yumuşak şırıltıyı bile.

Kaideye baktım ve nefesim kesildi.

Bir metre boyunda ve *Yggdrasil* ağacına benzetilmiş altın bir ağaç vardı. Gövdesini dev bir yılan sarıyordu ve tabanının etrafında beş kapı yerine sekiz kapı vardı. Kadim rünlerle yazılmış yazılar ağacın dibinden kökler gibi uzanıyordu.

"Ne diyorlar?"

"Her Divan için bir tane var," diye mırıldandı Mazrith, hepsini okumak için kaidenin etrafında dolanırken.

"Peki ya diğer üçü?"

"Bir tanesi cüceler için... Bir tanesi Vanir için... ve bir tanesi de Fenrir için."

"Fenrir mi? Onlar kurt değil mi?" Korkunç Beowulfun başını çektiği kadim kurt yaratıkları hakkında saray çocukları arasında anlatılan korkunç hikâyeleri hatırladım.

"Evet. Ama cüceler ve Vanir'ler kadar soyları tükendi."

"Tapınaktaki üç yüz­süz heykel - sizce bunlar onlar mı?"

"Evet, muhtemelen."

Voror'a sormaya başladım ve onun şelaleden geçmesinin mümkün olmadığını fark ettim. Benimle konuştuğunu da duymamıştım. Kafa bandıma dokununca midem bulandı. Tüyü orada değildi. Şelale yüzünden yerinden oynamış olmalıydı.

"Burada bir yazı daha var." Mazrith yılanın sırtı boyunca uzanan, küçük ve karmaşık bir şekilde oyulmuş rünleri işaret etti. Ona dikkatle baktı, sonra gözleri benimkilere kaydı. Yoğunluktan alev alev yanıyorlardı. "İşte bu. Bu yüzden altın veren olmak zorundaydın," diye fısıldadı.

"Ne?"

"'Yılanı evine gönder' diyor."

Önce ona, sonra da altın ağaca göz kırptım. "Ne?"

"Sanırım bunu değiştirmeniz gerekiyor. Böylece yılan Gölge Saray kapısına doğru ilerliyor."

"Evinin burası olduğuna emin misin?" Bana uzun uzun baktı.

"Tamam. Evet. Muhtemelen öyledir." Derin bir nefes aldım. Altınla çalışmak için en iyi durumda değildim ama yapmamız gereken şeyin bu gibi göründüğünü inkâr edemezdim.

"Hiç aletim yok," dedim, belki kullanabileceğim bir şey vardır diye kaidenin geri kalanına bakmak için çömeldim.

"Neye ihtiyacınız var?"

"İdeal olarak tüm takımım, ama en azından keskin, pürüzsüz ve ağır bir şey."

"Parmak pençeleriniz yanınızda mı?"

Elimi ıslak pantolonumun cebine soktum ve iki tane çıkardım. "Evet. Bu keskin bir şey."

Elini saçlarına götürdü, sonra örgülerinden birinden büyük bir boncuk çıkardı. Gümüştü ve ondan aldığımda yüzeyinin ne kadar pürüzsüz ve yuvarlak olduğunu hissettim.

"Bu işe yarayacaktır. Şimdi altını dövmek, yeniden şekillendirmek için bir şey" diye mırıldandım.

Bu kez eli boynuna gitti. Dört ya da beş deri kayış arasında gezinirken bir tanesini seçti ve başına geçirdi. Kum saati şeklinde ağır bir tılsımdı bu, üzerine birbirinin etrafında dolanan karmaşık yılanlar oyulmuştu. "İhtiyaçlarınızı karşılar mı?"

Her köşesinde açılar ve yeterli ağırlık vardı. "Evet, sanırım öyle. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum," dedim ona. "Frima ve Svangrior ağacın içinde daha uzun süre kalabilecekler mi? Ya sen?"

Gözleri kısıldı. "Evet, hasta olmuyoruz.

Biz oluruz..." Doğru kelimeyi bulmak için etrafına bakındı.

"Vahşi." "Vahşi mi?"

"İçgüdüler devreye girer. Kendini kontrol etmek daha zordur. Buranın büyüğü Fae'ler için sarhoş edicidir."

"Oh. Anlıyorum." Kral Tait'i buraya bu yüzden getirmiş olmalı, diye düşündüm. "Ben başlayayım o zaman."

Altınla çalışmadığım onca zamandan sonra, sarı renkli imgelem kendi imgelemimin üzerine düştüğünde içimde derin bir doğruluk duygusu hissettim. Metalden rünler süzülüyordu ve ben de onların içine dalarak bana yol göstermelerine izin verdim. Önce dikkatlice

Yılanı mevcut konumundan gevşeterek talimatların ihtiyacım olduğu gibi bana izin verdim. Onu eğdim, açısını değiştirdim ve kırılğan kafasını Gölge Saray'ın kapılarına yerleştirdim. Derme çatma aletlerim ideal değildi ama keskin pençeleri parmaklarıma takmak, normalde neşter kullanacağım yerde işimi hızlandırdı.

Ne kadar çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama altın vizyonu kalktığında, yılan yeniden biçimlenmişti ve umarım eve doğru gidiyordu.

Yorgunluk üzerime çöktü, ardından midemi sıkkan bir korku geldi. İmgelemler şimdi gelecekti. Ama kendimi onlar için hazır hissediyordum. Yaşlı'yı tekrar görmek için hiçbir arzum yoktu, ama son seferinde benimle konuşmaya çalıştığından emindim.

Belki de ondan bir şeyler öğrenmeye çalışacak kadar cesur olabilirim.

Diskin üzerine bağdaş kurarak oturdum, Mazrith beni dikkatle izliyordu. "Ne yapmamı istersiniz?"

"Bir şey yok. Çabucak bitecek."

Ani bir gıcırdama sesi duyuldu, ardından vınlama ve ağaç kabuğu ile dalların kırılma sesi geldi.

Mazrith telaşla başını kaldırdı ama etrafımızdaki su halkası değişmemişti. Konuşmaya başladım ama gözlerime karanlık çöktü.

Gölgeleri, karanlığı, bir şeylerin ters gittiğini hissetmeyi bekledim. Zambakların kokusu üzerime çöktü ve bir çift altın göz karanlığın içinde parladı.

İmgelem kalkarken nefesim kesildi ama gözlerimi kapalı tuttum. Bir dahaki sefere Açlık Çeken'i görmeyeceğimi zaten biliyordum.

İkinci dalga geldi, öfke dolu bir kükreme kulaklarımı doldurdu. Mazrith ve annesi karanlıkta görünen tek şeydi, havada kanın metalik tınısı vardı. Görüntü kayboldu ve terli avuçlarımı birbirine bastırdım.

Bunu görmeye hakkım yoktu. Bu onun geçmişti, benim değil.

Üçüncü dalga geldi ve ben ikisine de daha yakındım. Artık kadının göğsündeki hançeri görebiliyordum, kalbine saplanmıştı.

Mazrith öfkeyle bağırırken parmakları onu sıkıca kavradı.

Hayal ortadan kalkarken ellerim titredi.

Dördüncü yok, dördüncü yok, yok. Zaten istediğimden fazlasını görmüştüm. için.

Ama karanlık bir kez daha çöktü. Ve bu sefer, Mazrith baktı Ben. İster imgelemde ister gerçek hayatta olsun, kalbim duracak gibi oldu.

O benim tanıdığım Mazrith değildi.

Mağarada yaralandığı zaman gördüğüm yaralı Mazrith bile değildi.

Yara izi buna yakın değildi. Daha önce olduğu gibi derisinin her santimini kaplıyorlardı ama derin ve hamdılar, kenarları kararmıştı. Yara izlerinin altındaki deri benekli ve çarpıktı, tebeşir olabilecek kadar beyaz büzülmüş etin üzerinde girdaplı mürekkep siyahı lekeler kanıyordu. Yüzü vahşiydi, gözleri parıldayan altın rengi ile Açlıktan Ölenler kadar siyah ve ruhsuz arasında gidip geliyordu.

Görüntü kayboldu ve nefes nefese kaldım. Ayağa fırladım, kalbim çok hızlı atıyordu.

Mazrith'e şaşkınlıkla göz kırptım.

"Anneni öldürdün."

Endişeli ifadesi taş gibi sertleşti.

"Ve... Seni gördüm," diye mırıldandım kalın kalın.

"Gerçek seni." Yüzünün rengi solmuştu.

"Sen bir gölge-fae değilsin." Bunu rune-işaretli olduğumu bildiğim kadar kesin olarak biliyordum. "Sen bir altın-fae'sin."

YILANLAR VE SIRLAR MAHKEMESİ'NDE DEVAM EDECEK

Hades ve Persephone'nin yeniden anlatıldığı *Hades Duruşmaları*'nın ilk birkaç bölümü için okumaya devam edin.

OceanofPDF.com

HADES'İN GÜCÜ

Kan. Baktığım her yerde kan vardı. Ve ateş. Alevler hareketsiz yatan bedenleri yalıyordu.

Ne yaptın sen?

Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştım ama bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kayalık zeminde çatlarken acıyı hissetmedim, sadece beyaz elbiseme sıçrayan kıpkırmızı kanı gördüm.

Ne yaptın sen?

"Persephone? Biri adımı haykırıyordu ve ben döndüm, yüzümdeki sıcaklık derimi yakıyordu. "Neredesin?"

Hiç ses çıkarmadım. Beni bulmasını istemedim. Kimsenin beni bulmasına izin veremezdim. Bunun benim hatam olduğunu anladıklarında hepsiyle yüzleşemezdim. *Onunla yüzleşemezdim.* Bakışlarım benden sadece yirmi adım ötedeki bir kadının bedenine takıldı. Cildi yanarken bile yüzü huzurluydu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Ona ne yaptığına bir bak. Hepsine.

Adımı tekrar haykırdığını duyduğumda başımdaki ağrı dayanılmaz bir hal aldı.

Onlar yanarken ben yaşayamazdım.

YILLAR SONRA...

'Persy? Bu bir erkek ismi değil mi?'

Dudaklarımdan dökölmeden önce bir karşılık verdim ve onları gülümsemeye zorladım. Bugün bir müşteriye küfrettiğim için işten atılacağım gün değildi.

"BuAmericano'nun içine süt ister misiniz?" diye sordum karşımdaki uzun boylu, kaslı ve orantısız sırtışlı adama.

"Yok, ben kahvemi acı severim," dedi ve kaşlarını bana doğru salladı. Gri gözleri parlıyordu ve onlara baktığımda tekrar başka tarafa bakmakta garip bir şekilde zorlandım. İçlerinde mor renklerin döndüğünü gördüğüme emindim.

"Ee," dedi yaka kartımı göstererek. "Ailen erkek çocuk mu istiyordu?"

İçimi çektim, gözlerinin üzerimde yarattığı hoş etkiden kurtuldum. Ben.

Hayır, Persephone'nin kısaltması," dedim, plastik bir kapağı dumanı tüten kahveyi ona uzattı. "Sıradaki! Ben seslendim.

'Vardıyan kaçta bitiyor? Daha sonra işiniz var mı?' dedi. Sıradaki bir sonraki müşteri, eli sopalı, huysuz, yaşlı bir kadın kaşlarını çatarak öne çıkarken ona yan gözle baktım.

"Yoldan çekilmeniz gerekiyor," dedim ve özür dilercesine başını yaşlı kadına doğru eğdi. Solgun saçları öne doğru savruldu ve doğrulurken elini saçlarının arasından geçirdi, dar mavi tişörtünün altında göğüs kasları gerilmişti.

'Çok özür dilerim hanımefendi. Sadece bu hoş genç bayana öğleden sonra bir planı olup olmadığını soruyordum,' diyerek gülümsedi. Hanımefendinin çatık kaşları kaybolup yerini kızarmış yanaklarının altında bir gülümsemeye bırakırken gözlerimi devirdim.

'Ne şanslısın,' dedi bana.

'Hayır, gelmeyeceğim. Korkarım bu öğleden sonra planlarım var,' dedim ukala adama.

"Çok yazık," dedi, bu kez gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyordu ve onun yerine gözlerinde hınzır bir parıltı oluşuyordu. "Sonra görüşürüz Persy," dedi ve kafeden çıktı. İçimi garip bir ürperti kapladı ve küçük yaşlı kadına dönerken başımı salladım.

"Yerinizde olsam planlarımı iptal ederdim," dedi, yanakları hâlâ pembeydi. "New York'ta bile böyle görünen çok fazla erkek yok.

"Tecrübelerime göre, en güzel erkekler kaçınılması gereken en iyi erkeklerdir," dedim ona. "Şimdi, size ne getirebilirim?"

Easy Espresso'daki mesaim iki saat daha sürdü ve kafein açlığı çeken müşteriler beni sürekli meşgul etse de

O büyüleyici gözleri aklımdan çıkarmıştım. Yine de söylediklerimde ciddiydim. İkinci cümlesi size çıkma teklif etmek olan iyi cilalı erkekler benim için kesinlikle hayır-hayırdı. Ne yazık ki, benim tipim zahmetsizce havalı, yırtık kot pantolonlu, yağlı tişörtlü, bir şeyleri tamir etmek ya da inşa etmek gibi tipik olarak erkeklere özgü bir şeyle tamamen dikkati dağılmış bir adamdı. Kısacası, kafelerde çalışan kızları hiç ama hiç fark etmeyen ya da onlarla sohbet etmeyen bir tipti.

Bir yıldır Easy Espresso'da çalışıyordum. Nefret etmiyordum ama sevmiyordum da. Beni yanlış anlamayın, küçük, yerel bir kafede barista olarak çalışmak, kuyrukların her zaman on kişi olduğu ve herkesin sinirli ve aceleci olduğu büyük kafelerden birinde çalışmaktan daha iyiydi. Easy Espresso'nun daha rahat bir havası vardı, bir kuru temizlemeci ile bir fırın arasına sıkışmıştı, içeride sadece üç küçük masa vardı ve dışarıda da aynısı. Patronum Tom, New York için nadir ve benim için bir ilk olan bir pislik değildi, ama orada çok uzun süre kalmayacağımı biliyordum. New York Botanik Bahçeleri'nde sadece bir dönemim kalmıştı ve mezun olduğumda gerçekten sevdiğim işi yapabilecektim.

Stacey öğleden sonra 2'de vardiyamı devralmak için geldiğinde motorcu ceketimi omuzlarımdan silerken içimde bir heyecan hissettim.

"Yarın görüşürüz," diye seslendim ona hızla ve o daha çirkin kahverengi önlüğünü bile giyemeden kapıdan çıktım. Küçük seramda çiğdemler nihayet açıyor olmalıydı ve Toprak Bilimi dersinden sonra Profesör Hetz'le özel bahçemin tasarımlarını gözden geçirmek için bir saatim vardı. Eğer yeterince iyi bir iş çıkarırsam beni peyzaj tasarımcılığı bursu için öne sürecekti ve hayalimdeki kariyer için gerçekten bir şansım olacaktı. Ve çatı bahçelerinin şehri ele geçirme şekline bakılırsa, Manhattan'da kalmama yetecek kadar iş bulma şansım da yüksekti.

Metro girişine doğru koşarken sırttım ve yırtık pırtık çantamı omzuma doğru çektim. Botanik Bahçeleri ve güzel kubbeli ders binam Bronx'taydı, yirmi dakika uzaklıktaydı ve Toprak Bilimi başlamadan önce sadece otuz dakikam vardı. Bir şimşek çakması gözüme çarptı ve bakışlarımı yukarıya çevirdim. Kara bulutlar bir anda gökyüzünü kaplamıştı. *Tuhaftı*. Tüm hafta boyunca havanın kuru ve sıcak olacağı tahmin ediliyordu ve Nisan ayına berbat bir şekilde yağışlı başladıktan sonra şehir biraz güneş ışığını hak ediyordu. İnsanlar etrafımda acele etmeye, adımlarını hızlandırmaya ve kaşlarını çatmaya başladılar. Şemsiyem yoktu ve küçük deri ceketim de beni pek kuru tutmayacaktı, bu yüzden koşumu hızlandırarak metro alt geçidinin üstünü kapatmayı hedefledim. Ani bir gök gürültüsü kalbimi

Göğsümde bir sıçrama oldu ve gürültü sokaklarda yankılanırken, etrafımdaki yüksek binalardan sekerken yavaşlayıp durmaktan ve tekrar gökyüzüne bakmaktan kendimi alamadım. Hava hızla kararmıştı ve hala yağmur yağmamasına rağmen güneş kalın, kara bulutlar tarafından tamamen engellenmişti. İçlerinde parlayan mor şimşekleri görebiliyordum ve sonra bir gök gürültüsü daha duydum. Bu o kadar gürültülüydü ki dudaklarımdan istemsiz bir çığlık kaçtı, ellerim kulaklarıma gitti. Korku içime akmaya başladı. Şimşekli bir fırtına sırasında şehrin dışı hiç de uygun bir yer değildi.

"İçeri girmelisin Persy, güvenli bir yere. Bakışlarımı şimşeklerle dolu bulutlardan indirdim ve benden on adım ötede duran sarı saçlı güzel çocuğu gördüğümde çenem düştü. Ve sokaklardaki tek kişinin o olduğunu fark ettim, gözlerimi bir o yana bir bu yana kaydırarak. Herkes nereye gitmişti? Otuz saniye önce elli kişi koşuşturuyor olmalıydı! *Bu iş gerçekten garipleşmeye başlamıştı.* İçimde panik oluşmaya başlamıştı ve geriye doğru bir adım attım. Güzel çocuk bana gülümsedi, sonra göz açıp kapayıncaya kadar tam karşımda durdu.

Nefesim kesildi, nabzım fırladı ve bir adım daha geri attım ama gözlerimi ondan alamıyordum. Gözbebeklerinde mor şimşekler çakıyordu, üstümdeki parıltılarla eş zamanlı olarak. Son derece güzel ve tamamen ürkütücüydü. Kalbim kaburgalarıma çarparken kaslarım seğirdi. Her parçam ondan uzaklaşmak istiyordu ama hareket edemiyordum.

"Kimsin sen? Nefes aldım.

"Sana söylesem bana inanmazsın," diye sıırttı. "Ama geri çevrilmekten hoşlanmıyorum.

Korkumun içine bir öfke titreşimi girdi. Bu güzel çocuk reddedilmeyi kaldıramıyor muydu? Zihnim, lise boyunca bana zorbalık eden, biri bakarken hayatımı cehenneme çeviren ve kimse bakmadığında daha da kötü olan Ted Hammond'un görüntüsüyle doldu.

"Yani kızlar seninle ilgilenmediğinde gösterişli fırtınalar mı koparıyorsun? Ona kaşlarımı kaldırdım. Yumuşak bir kahkaha attı ve boyunun uzamaya başladığına, zaten zayıf olan bedenimin üzerine çıkmaya başladığına yemin ettim. Söylediklerimden anında pişman oldum, o tanıdık çaresizlik hissi içimi daralttı. *Onu durduracak kadar güçlü değildim.* Yıllardır hayatıma hükmeden aynı düşünceydi bu.

"Ohhhh, Persephone. Gösterişli fırtınalar yaratmaktan çok ama çok daha kötüsünü yapıyorum. Soluk bir mor renkte parlamaya başlamıştı ve aniden gökyüzünden bir şimşek çakıp tam üzerine düştüğünde çığlık attım. Ondan ışık fışkırdı ve içgüdülerim sonunda beni ele geçirerek döndüm ve koştum. 'Nereye gidiyorsun, küçük Persy? Benden kaçış yok! Gümbür gümbür kahkahalar boş sokaklarda yankılandı ve ben daha hızlı koştukça sıkışmaya, ciğerlerim yanmaya başladı. Nereye gittiğimi bilmiyordum, panik mantık yürütme ya da düşünme yeteneğimi köreltiyordu, hayvani bir kaçma ihtiyacı bedenimi hareket etmeye zorluyordu. Bir başka mor parıltı beni bir anlığına kör etti ve bir şimşek asfalta çakarken kayarak yoldan çıktım. Döndüğümde yanık asfalt kokusu burun deliklerimi doldurdu ve terk edilmiş sokağın ilerisinde metroya giden bir giriş gördüm.

"Hadi ama Persephone, seni kendi diyarına götüremeden kızartırsam Hades bana çok kızar.

Hades mi? Az önce Hades mi dedi?

Koşmaya devam ettim, spor ayakkabılarım sokağı dövüyordu, metroya ulaşmak için çaresizdim. Yıldırım yeraltına inemezdi elbette. Ama yaklaştıkça metronun girişi parıldadı ve önümdeki dünya 6. Cadde'den bir çayıra, metro girişi de karanlık ve aralık bir mağara ağzına dönüşürken adımlarım durakladı. Sertçe tökezledim ve bir dizimin üstüne düştüm, sert asfalt yerine yumuşak çimlere indim. Artık nefesim kesilmişti, zihnim allak bullak olmuştu ve ayağa kalkıp etrafımda dönmeye başladım. Bu nasıl oluyordu? *Ne* oluyordu böyle? Etrafımı saran uçsuz bucaksız yeşil çimenleri ve güzel çiçekleri algılamaya çalışırken bir baş dönmesi dalgası beni sardı.

"Neredeyim ben?" diye bağırdım, etrafıma bakıp şimşek gözlü güzel çocuğu aradım. Kara bulutlar hâlâ tepemde yuvarlanıyor, mor ışıklar saçıyordu. "Neden buradayım? Sen de kimsin be? Gözlerime hayal kırıklığı ve korku dolu yaşlar dolmaya başladı. Yetişmem gereken bir ders vardı. Profesör Hetz'e bahçemi göstermem gerekiyordu. Aylardır üzerinde çalıştığım, tüm geleceğimin bağlı olduğu bahçeyi... Bir yanım bahçenin endişelerimin en küçüğü olması gerektiğini biliyordu ama aylardır aklımın her köşesini işgal etmişti. Kimsenin beni zayıf ya da fakir olarak görmeyeceği yeni bir başlangıç için bir şanstı. Bu çarpık halüsinasyonda ya da her ne haltsa, gerçek bir şeye tutunmam gerekiyordu ve sahip olduğum tek şey bahçemdi.

Bir gök gürültüsü daha duyuldu ve yanıp sönen bulutlardan yağmur yağmaya başladı, ağır ve soğuktu. Öfkeyle kükredim, hala arkamı dönüyordum.

çılgınca, günümü bu kadar berbat eden pisliği arıyordum.

", seni korkak piç?! diye bağırdım. Sanki cevap verircesine yağmur daha sert yağmaya başladı ve şimşekler her yanımdan toprağa doğru süzüldü.

En az on şimşek çizgisi etrafımda bir halka oluşturarak zikzaklar çizdi, ı ışık o kadar parlaktı ki kollarım sıırıslıklam olmuş yüzümü örtmek için içgüdüsel olarak havaya kalktı. Çıkardıkları cırtlak ses kafatasımı öyle derinden delip geçti ki korkudan başımın döndüğünü hissettim. Güvenli bir yere, yıldırımın beni yakalayamayacağı bir yere gitmeliydim. Gözlerimi kırpıştırarak ışığı görüşümden uzaklaştırmaya çalıştım ama boş çayırdaki görebildiğim tek şey mağara ağzıydı. Üç metreden daha yüksek olmayan küçük bir tümseğin içine yerleştirilmişti ve taş basamaklar karanlıkta zar zor görülebiliyordu.

Eminim gitmemi istediği yer orasıdır. Bu da düşünmem gereken son yerin orası olduğu anlamına geliyordu. Etrafımda bir gök gürültüsü daha yankılandı ve dehşete kapılan bedenim korkuyla sızradı.

Olduğum yerde kalamayacağıma karar verdim ve mağaraya doğru koşarken ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim.

Karanlığa adımımı atarken eğildim ve yağmurdan kurtulduğuma sevindim. Koşmaktan ve bağarmaktan nefes nefese kalmış bir halde, en üst basamağa sertçe oturdum ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalışırken çayıra baktım. Ellerim titriyor, ağzım kuruyordu ve adrenalinin içimde yükseldiğini biliyordum. *Bu olamaz*, diye zihnimden geçirdim, yüzümü buruşturarak. Bir tür sinir krizi ya da felç geçirmiş olmalıydım. Belki de bana bir araba çarpmıştı? Belli ki şimşekleri kontrol edebilen yakışıklı bir adam beni bir çayıra götürüp mağaraya girmem için elektrik püskürtmemişti. Kesinlikle. Çünkü bu çılgnlık olurdu. Üst düzey delilik.

Derin bir nefes aldım ve uzun siyah saçlarımı sıkmaya başladım. Bir halüsinasyona göre oldukça ıslaktı. Çantamı yokladım ama bu hareket işe yaramaktan çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Cep telefonumun şarjı yoktu. Hem kimi arayacaktım ki? Muhtemelen şu anda 6. Cadde'de baygın bir şekilde yatıyor ya da şansım yaver giderse bir ambulansın arkasında yatıyordum.

Umarım sağlık görevlileri telefonumu şarj eder ve kardeşimin numarasını bulurlar. O bu işi hallederdi. Sam işleri çözmemekte iyiydi.

Uzun bir nefes daha aldım. Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Bunun gerçek olmasına imkân yoktu. Bir mağarada, bir ayırdı, yıldırımdan yapılmış bir adam tarafından takip edilmiyordum. *Olamazdım*. Ve eğer bunların hepsi bir ryaysa, etrafa bir göz atmaktan zarar gelmezdi. Ne de olsa komada falan olsaydım bir süre daha burada kalabilirdim. Yeni bulduğum özgüvenimi bedenime yönlendirerek ayağa kalktım, halüsinasyon gören bacaklarımın ne kadar titrediğine şaşırdım. Ve halsinasyonlu tenimin ne kadar soğuk olduğuna.

Belli ki çok yoğun bir halüsinasyon diye düşündüm, gözlerimi kısıarak altımdaki karanlığa bakarken. Bunlar her zaman oluyordu, değil mi?

Titrek, ıslak bir spor ayakkabıyı önüme koydum ve oraplarım mağaraya doğru dikkatlice bir adım attım. Harika. Merak ettim, bu basamakların dibinde bir amaşırhane olma ihtimali ? Dürüst olmak gerekirse, eğer her şeyi hayal ediyorsam, muhtemelen oldukça yüksekti. Karanlığa doğru bir adım daha atarken, belki aşağıda beni bekleyen başka güzel şeyler de hayal edebilirim, diye düşündüm. Belki limonlu bir kek. Ya da kirli tulumlar giymiş bir dizi seksi adam ve hepsine yetecek kadar büyük bir duş.

Çok geçmeden on basamak inmiştim ve gözlerim ışıksızlığa alışmaya başlamıştı. Taş basamaklar yıpranmış ve engebeliydi, bu yüzden yavaş ilerliyordum ama sanki hiç durmadan devam ediyorlardı. Bir on dakika daha geçtikten sonra pis mekanikilerle ilgili fantezilerim zihnimi meşgul etmekte zorlanıyordu. Aşağı indim, içimdeki panik boğazıma kadar tırmanmaya çalışırken umutsuzca mutlu düşüncelere sarıldım. Hangi cehenneme gidiyordum? Havanın ısındığına yemin edebilirdim, ancak bunun nedeni kurulanıp hareket etmem olabilirdi. Ya da belki de beni sıcak yapan endişeydi. Endişe beni her zaman sıcaklatırdı.

Bir saat gibi gelen ama muhtemelen on beş dakikaya yakın bir süre vıcık vıcık bir ayağımı diğerinin önüne atıp toprağın derinliklerine doğru ilerledikten sonra nihayet önümde bir ışık parıltısı gördüm. *Mavi* ışık. Adımlarımı hızlandırdım, hâlâ tehlikeli basamaklara dikkat ediyordum ama mavi ışığın titremesine neyin sebep olabileceğini bulmaya da hevesliydim. Belki de vücudum *gerçekten* her neredeyse, halsinasyonuma sızan ambulans ışıklarıydı. Basamaklar bir virajı dönerken nefes alışım hızlandı. Kayalık duvarlara aralıklarla dizilmış aplikler, her birinde mavi ateşle yanan bir meşale tutuyordu.

"Bu da ne... Mırıldandım, elimi tereddütle onlardan birine doğru tuttum ve şiddetli sıcaklığı hissedince hızla geri çektim. Kaşlarımı kaldırarak etkilendiğimi düşündüm. Belki de beynim sandığımdan daha fazla hayal gücü yeteneğine sahipti. *Acaba aşağıda başka neler var?*

Basamaklar düzleşip daha fazla meşalenin sıralandığı uzun, düz bir koridora önce çok fazla ilerlememe gerek yoktu. Daha güvenli bir zemine çıktığımda daha hızlı yürüdüm, arada bir tünelin çatısına bakıyordum. Klostrofobik değildim ama yer altındayken arada bir başınızın üstündeki toprağın sabit olup olmadığını kontrol etmek mantıklı görünüyordu. Yaklaşık bir mil yürüdükten sonra, duvarlardaki meşalelerle aynı mavi renkte parlayan, eski Yunan harflerine benzeyen harflerle oyulmuş kapalı ahşap bir kapıya ulaştım. Ortadaki demir halkaya uzandım ve tereddütle çektim. Kapı yerinden oynamadı. Daha sert çektim, tüm o basamakları geri çıkmak, fırtınalı çayıra geri dönmek zorunda kalma düşüncesinden korkuyordum. Kapı bir milimetre bile kıpırdamadı ve hayal kırıklığı içinde yüzüğü düşürürken hırladım. Tahtaya çarptı ve sonra iki kez sekti, vuruşlar dar odada yüksek sesle çınladı. Dondum kaldım, gürültü beklenmedik ve sinir bozucuydu. Yavaş bir gıcırta duyuldu ve kapıdan hızlı bir adım geri çekildim. Kapı sallanarak açılıyordu.

Eğer hayal gücümün mavi ateşle iyi iş çıkardığını düşündüysem, o zaman karşımda duran kadın için acayip bir ödülü hak ediyordu.

Soluk tenliydi ve baştan ayağa dar siyah deri giymişti ve göğüs dekoltesini fazlasıyla gösteriyordu. Simsiyah saçları yüzlerce küçük, sıkı gümüş örgüden oluşuyordu ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı; bu da kafatasının tıraşlanmış alt yarısındaki karmaşık siyah desenli dövmeyle gösteriyordu. Kulaklarını, bileklerini ve ellerini kaplayan gümüş takıların hepsi keskindi. Hançere benzeyen küpeler kulak memelerinden aşağı sarkıyordu ve parmaklarına pırıl pırıl pençe benzeri uçlarla biten kılıflar takmıştı. Alnının etrafına tek bir siyah taşla süslenmiş parlak bir taç sarılmıştı ve bu da dikkatleri en dikkat çekici özelliğine çekiyordu. *Göz bebekleri yoktu.* Gözleri saf beyazdı.

"Cehenneme hoş geldiniz," dedi sırtarak.

Başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş bir halde izlerken, gözlerinden beyaz sızmaya başladı ve elektrik mavisi irisler ve koyu göz bebekleri oluşmaya başladığında sırtışı kayboldu.

'Hayır. Lanet olsun. Way,' dedi yavaşça. Ağzımı oynattım ama hiçbir kelime çıkmadı. Sadece ona baktım, o da bana baktı. 'Seni buldu. Seni gerçekten buldu. Aman Tanrım, Hades... Hassiktir. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!' Ayağını yere vurdu, ipeksi sesi tizleşti ve elleri yumruk oldu.

"Beni kim buldu?" diye yarı fısıldadım. "Ve... neden herkes Hades hakkında konuşuyor?"

Kara kaşları birbirine yaklaşırken kadın alt dudağını çiğnedi. Başını iki yana salladı.

Zeus. Zeus seni buldu. Buna inanamıyorum.'

Havlarcasına bir kahkaha attım ve o da bir elini kalçasına dayadı, gülümsemedi. "Komik değil, tam bir felaket.

"Neden bahsediyorsun sen? Sen de kimsin?" Dedim, onun sözleriyle kendime olan güvenim artıyordu. Çocukluğumdan beri Yunan mitolojisine takıntılıydım. Bu *kesinlikle* benim aptal beynimin uydurduğu bir şeydi.

"Ben Hekate'yim. Ve sen de Persephone'sun. Ve burada olmaman gerekiyor, işte bundan bahsediyorum.'

"Hekate mi? Büyü tanrıçası gibi mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet," dedi bana bakarak. "Yani... bazı şeyleri hatırlıyorsun o zaman?"

'Klasik çalışmalardan mı? Evet, bir sürü şey hatırlıyorum,' dedim kaşlarımı çatarak. "Okuldan sonra da Yunan ve Romalılar üzerine çalışmaya devam ettim.

'Klasik çalışmalar. Doğru,' dedi Hekate yavaşça başını sallayarak. "Hiçbir şey hatırlamıyorsun..." diye devam etti ve tek kaşını kaldırarak bana baktı. Ben de iki kaşımı ona doğru kaldırdım.

"Neden ?" diye sordum sonunda, o konuşmayınca. Bir iç çekti.

"Hades seni gördüğünde çıldıracak. Ama sanırım Tanrıların Efendisi'ni kızdırırsan böyle olur. Siktiğimin salağı.'

"Hades salağın teki mi?"

"Evet. Ama tanrılar aşkına, bunu onun önünde söyleme. Ya da benim söylediğimi söyleme.'

"Bu kadar yaratıcı olduğumu bilmiyordum," diye nefes aldım. "Ne?"

"Bu gerçek değil," dedim ona. "Seni ben icat ettim.

Yüzünü orantısız bir gülümseme kapladı ve mavi gözleri parıldadı.

"Bu doğru mu?"

'Öyle olmalı,' dedim. 'Zeus, Hades ve Yunan tanrıları diye bir şey yok. Olsalardı eminim şimdiye kadar fark ederdik. Bu sözleri söylerken bile şüphe ve panik onlarla savaşıyordu. Bir şeyler yanılttı, çok ama çok yanılttı. *Bu, muhtemelen gerçek dünyada bir yerlerde ağır yaralı ya da ölüyor olduğun gerçeği olacak,* diye hatırlattım kendime.

"Uzun zamandır ölümlüler diyarındasın Persephone," dedi Hekate sessizce.

"New York," dedim ona. 'Ve yirmi altı yıldır oradayım. *Tüm hayatım* boyunca. Son cümleyi vurguladım.

"Elbette var," dedi, tamamen kandırıldığımı söyleyen bir sesle. 'Şimdi seninle ne yapmam gerekiyor?

"Belli ki birini bekliyordun," dedim, beyaz gözlerini hatırlayarak. "Beni cehenneme davet ettin.

'Evet, Hades Denemeleri için son yarışmacıyı bekliyordum. Sadece senin olmanı beklemiyordum.

"Hades Duruşmaları mı?

Hecate, "Biliyor musun, tüm bunları kafasından uyduran biri olarak, neler olup bittiği hakkında çok az fikrin var," dedi. Haklıydı. Midem yine huzursuzca guruldadı.

"Peki neden bana söylemiyorsun?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak bir nevi kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştım ama karşımdaki kadının benim olabileceğimden yüz kat daha sert olduğu açıktı.

"Tamam. Zeus, Hades'in bir eşe ihtiyacı olduğuna karar verdi. Kadınlar bir dizi Deneme'yi tamamlayarak Yeraltı Dünyası Kraliçesi pozisyonunu kazanmaya çalışıyorlardı. Bugün burada son yarışmacıyla buluşmam gerekiyordu.

"Hades sadece sevdiği birini seçemez mi? Kendi soruma kaşlarımı çatarak sordum. Bu kesinlikle delilikti.

'Hayır. İlk karısından sonra bir daha asla evlenmeyeceğine yemin etti ama son zamanlarda Zeus'u oldukça kızdırdı. Ve büyük adamın cezaları derin oluyor.

"Hades ceza olarak evlenmeye mi zorlanıyor?"

"Evet.

'Peki... tüm bunların benimle ne ilgisi var? Ve benim kim olduğumu nereden biliyorsun?'

Güzel yüzünde endişeli bir ifade belirdi, sonra derin bir iç çekti ve gözlerini kapattı.

"Ne boktan bir durum," diye nefes aldı ve gözlerini tekrar açarak benimkilere dikti. "Sana söylemeyi reddedebilirdim ama sanırım er ya da geç öğreneceksin.

"Neyi bulmak?

"Sen Hades'in ilk karısısın.

[Okumaya](#) devam edin...

OceanofPDF.com

okuduğunuz için teŖekkrler!

Canavarlar ve Kötülükler Divanı'nı okuduğunuz için çok teŖekkr ederim, umarım beđenmiŖsinizdir! Uçurumlar gittikçe dikleŖiyor, biliyorum. Ve ben sadece biraz zgnm. Buna değecek, yemin ederim. Maz ve Reyna'nın rüyasının bazı özel, *yetiŖkin ve buharlı* sanat eserlerini görmek istiyorsanız, [buradan bltenime](#) kaydolabilirsiniz. Ve belki de Ŗirkette açmayın!

Hikaye, [buradan edinebileceğiniz olan Yılan ve Sırlar Mahkemesi'nde](#) bir sonraki kitap devam ediyor.

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.